

**ZRÍNYI ILONA GIMNÁZIUM
ÉS KOLLÉGIUM**

**ÉVKÖNYV
2004 / 2005**

ZRÍNYI ILONA GIMNÁZIUM
ÉS KOLLÉGIUM
ÉVKÖNYVE

a 88. év

*„Mégiscsak csodálatos,
hogy hasra fektetünk
egy 8-ast, és rábökünk,
mondván:
ez itt a végtelen.”
Ancsel Éva*

2004/2005

**ZRÍNYI ILONA GIMNÁZIUM
ÉVKÖNYV 2004/2005**

Felelős kiadó:

Pintér Miklós
igazgató

Szerkesztő:

Huszárné Kádár Ibolya
igazgatóhelyettes

Diákszerkesztők:

Oroszi Viktória
Gyüre Valéria Andrea

A kötetet lektorálta:

dr. Antal Attiláné
Martinovszkyné Kondrák Margit

A fényképmellékletért köszönetet mondunk
az Orzovenszky Fotónak
és a miskolci Fotogén Bt-nek,
Nagy Zsolt fotóriporternek,
valamint a Czékmann Fotónak, Beregszászi Fotónak

Nyomdai előkészítés:

VTP Bt. - Nyíregyháza, FODORirodagép DTP - Nyíregyháza???

Nyomdai munkák:

Color Pack Rt.

Felelős vezető:

Zsukk László

Tartalomjegyzék

Köszöntő: Dr. Láczy Magdolna: A név kötelez	7
I. fejezet - Az iskolatörténet folytatódik...	
Horváth Sándor: A nyíregyházi Zrínyi Ilona Gimnázium története	12
Balogh Károlyné: Azok a szép, régi diákevek	20
Karmanóczki János: A kézilabdaspport kezdetei a Zrínyiiben	23
Ködöböcz Gábor: Házirend szerint és mégis szabadon	25
Czilike Nikoletta: Egy anya és lánya emlékei a Zrínyiről	28
Moldván György: Ábrányi Ede	29
Huszárné Kádár Ibolya: Ábrányi Ede emlékére	30
Zilahi Józsefné: Visszaemlékezés 52 év távlatából Urbán Erzsébet volt osztályfőnökömre	30
II. fejezet – Az iskola folytatja történetét	
Fuszek Csilla: Az Arany-Program a Zrínyi Ilona Gimnáziumban	36
Polonkai Mária: A tehetségfejlesztés pedagógiája	38
Kindrusz Pál: A Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégium az AJTP mérések tükrében	42
Szabó Viktória: Felvételi 2005	47
Martinovszkyné Kondrák Margit: Nyelvi előkészítő képzés	47
Balázs Lászlóné: A tanulmányi munka főbb mutatói	49
Hegedüsné Bihari Ágnes: Továbbképzések	53
Huszárné Kádár Ibolya: Bázisiskolai tevékenységünk	55
Pintér Miklós: 50 milliós beruházás Szurdokpüspökiben	58
Sárai Csilla: Anyanyelvi tábor Szurdokpüspökiben	60
Hora Adriana – Varga Zsuzsa – Éles Kata – Kovács Kata – Nagy Judit – Polyák Réka: Szurdokpüspöki 2005	63
Alapítványi díjazottjaink	65
Martinovszkyné Kondrák Margit: Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról	67
Kovács Nándor: Pécsi Művészeti Fesztivál	68
Bagdi Petra: Kortárssegítés az iskolánkban	69
Bagdi Petra: A Daganatellenes Ifjúsági Kör tevékenységeiről	70
Oroszi Viktória: Az iskolapszichológusi szolgálat működése iskolánkban	71
Oroszi Viktória: „Adj esélyt egy mosolyra karácsonykor!”	72
III. fejezet: Arcképvázlatok iskolánk múltjából és jelenéből	
Oroszi Viktória: Dr. Bene Gyula	74
Nagy Boglárka: Egy emberközeli „Ember” – Csekéné dr. Jónás Erzsébet	75

Kővári Zoltán: Olimpikonunk, Harsányi Gergely	77
Koncz Teréz: Defensor del pueblo – a nép védője – Dr. Lenkovics Barnabás ombudsman	79
Varga Nóra: A vers az élet íze – (Dr.) Lutter Imre	82
Márka Szabolcs: Vándorúton a világban, óriások vállán	84
Kacsala Ákos – Takács Zoltán: Dr. Pintérmé Dr. Gönczi Ágnes	86
Obbágy László: Székhelyi Edith	88
Porzsolt-ösztöndíjasaink: Szikszai László, Sipos Zoltán	90
Gyüre Valéria Andrea: Koncz Teréz	92
Kovács Ádám: Diákönkormányzati „pályafutásom”	93
David Sallay – Kiszely Mariann: Native speaker in red trainers - Lektor piros cipőben	95
Szécsényi Noémi - modellként a nagyvilágban	98
Oroszi Viktória: Vági Balázs	99
IV. fejezet: Az Óperencián innen és túl	
Szács Tamara – Juhász Attila: Angliában voltunk	102
Petlyánszki Gábor: Finnországban jártunk	104
Sipeki Xénia Zsanett: Párizs	109
Grajczárik Péter: Iserlohn kirándulás	111
Hibály Mónika – Kiss Ildikó: Noi eravamo in Italia...	112
Harangozó Eszter – Riczu Alexandra – Tomasovszki Tímea: Schloss-Holte Stukenbrock	115
Kodácsi Roland: Ein Jahr in Deutschland	117
Lendvai Attila: A Euingok nyomában (Élményeim Dallasban)	118
Nagy Gyula: Nem rosszabb, nem jobb, csak más	121
Gál János: Jártam az ígéret földjén	122
Cseke László: Egy év Erdélyben	123
V. fejezet: Szavak és képek	
Kálmán Zsófia: Tengeri állatok	128
Gődény Ráhel: Tájkép I.	129
Gődény Ráhel: Tájkép II.	130
Sebők Péter: Noumenon-örök töredék	131
Orosz Zoltán: A hang	133
Orosz Zoltán: Az üstökös	133
Kovács Nándor: Nagy	134
Szabó Viktória: Szeretetre éhezve	135
Tóth Júlia: Csepp	137
Petrikovics Dóra:	138
Koncz Teréz: A Nagyravágyó Képlékeny mesél	139
Koncz Teréz: (Naivan a padon)	140

VI. fejezet: A testkultúra is kultúra

Gyüre Valéria Andrea: Kézilabda szakosztály	142
Pomichal Ildikó: A zrinyis tornászcsapat	144
Jó tanulók – jó sportolók	145
Bagdi Attila: Kővári Zoltán	145
Gyüre Valéria Andrea: Pomichal Ildikó	146
Oroszi Viktória: Szedlár János	147
A jövő bajnokai	149
Székely Andrea: Ez a srác ARANYAT ér! (Novák Balázs)	149
Ráskó Eszter: Egy pályafutás kezdete (Sipos Tamás)	151
Oroszi Viktória: Szikszai Tamás	153
Gyüre Valéria Andrea: Laci bácsi túrái	154

VII. fejezet: Mellékletek

Iskolánk dolgozóinak névsora	157
2004/2005-ös tanév ballagó diákjai	159
2004/2005-ös tanév tantestülete	170
2004/2005-ös tanév osztályképei	172

A név kötelez

Egy középiskolában négy év egy generáció, mondhatjuk, ha kissé leegyszerűsítjük az időt. Így a Zrínyi Ilona Gimnázium mostani 88. éve bizony 22 generációnyi lenne, ami történelmi időnek számít. Élhetne még az első végzős évfolyamokból is matuzsálem korú asszonyság, talán él is, de az eltelt évtizedeket felidézni már csak korszakonként lenne érdemes. Történelmi, országos vagy akár helyi mérföldkövei lehetnének e képzeletbeli visszautazásnak, amelyet párhuzamosan is figyelhetünk. Alig száz évvel ezelőtt a nők egyenjogúságát, tanuláshoz való jogát nem akarták elismerni a törvényhozók, de még a tudósok nagy része sem. 1881-ben Trefort Ágoston, aki a hazai közoktatás kiválósága volt, még azt írta, hogy a polgári jogok tekintetében elfogadja a két nem egyenlőségét. Ugyanott viszont azt vallotta, hogy „nem jó a társadalomban összezavarni a szerepeket, s annál fogva az én hozzájárulásommal – bármennyire óhajtom a női oktatás emelését – egyetemek a nők számára nem fognak nyitni.” Természetesen mégis lett diplomás magyar nő, és Hugonnai Vilma doktornőnek, az első magyar orvosnőnek a diplomáját honosító bizottságban többek között meggyenk szülötte, Korányi Frigyes, is részt vett. Az egyébként igencsak korszerű gondolkodású orvostudós azonban azt vallotta: „a férfiak és a nők közös tanulmányaiból különböző hátrányos viszonyok fejlődhetnek ki.”

Ha a tudomány magasabb csúcsait féltették is a nőktől, de már a magyar reformkor kiválóságai, az oktatásügy reformerei is megfogalmazzák, hogy a nők oktatása elengedhetetlen. Eötvös József a magyar iskolaügy legeredményesebb minisztere például azt írta, hogy „Minden háznépnek a jóléte a nőtől függ, ki felette örködik. Ha szerető és hű, ha szorgalmas és takarékos, a család jövője biztosítva van”. A zárdák leányait nyilván ilyen elvek szerint készítették fel a családi munkamegosztásra, de nemigen számoltak azzal, hogy hányan kényszerülnek majd családfenntartásra a háborús veszteségek vagy a munkanélküliség következtében. A világ más részein a nők nadrágot húztak, és rövid haját vágattak, dohányoztak, és egyéb módon botránkoztatták meg kortársaikat, jelezve, hogy ki akarnak lépni abból a skatulyából, amelybe a társadalmi normák kényszerítették őket.

Nyíregyházán dr. Popini Albert jól ismerte a fenti gondolatokat, mégis vállalta, hogy Geduly Henrik evangélikus püspök támogatásával megindítja a leánygimnáziumot, miután a nyíregyházi vezetők, természetesen valamennyien férfiak, döntöttek a leánygimnázium létrehozásáról, csakúgy, mint a 19. század végén a fiú gimnáziumról. A korábbi emlékkönyveknek és ennek a lapjain is találnak visszatekintést a múltba, de engedjék meg, hogy felezzem az elmúlt időt, és a hatvanas

évektől folytassam. A gimnáziumunk koedukált lett. A „Kossuthba” még nem jártak lányok, de a Zrínyiben már akadtak fiúk, körülbelül tíz lányra jutott egy. Érezhető volt a változás, és az én emlékezetemben ez is egy (generációs) forradalmi időszaknak számított. A hatvanas évek második felében az országban, sok egyéb változás mellett, elkezdődtek az országos szakmai, tanulmányi versenyek, amelyek nyilvánosságot kaptak. A tehetségkutató vetélkedőknek (a táncdalfesztiváltól az amatőr együttesek versengésén át), a tudósjelöltek, a művészpálánták küzdelmeinek pedig nemcsak az iskola falai között voltak részesei, hanem velük élt, vokolt az egész város. Talán mi is védtünk egy virtuális várat, mint névadónk, akinek ekkoriban készült el a szobra, s valamennyien visszautasítottuk azt a terjedőben lévő véleményt, hogy ez itt a sötét Szabolcs. A Zrínyi öreg diákjainak kataszterében meglepődve láthatják a mostaniak, hogy a táncdalénekesből kiváló gyermekorvos lett, hogy az egykori beat zenekar gitárosa nagy nevű sebész, hogy a kis létszámú fiú társaságból országos jogi szaktekintély, a szakkörösökből bírók, irodalmárok, orvosok, tanárok, hivatalvezetők és közéleti emberek éppúgy lettek, mint a mindennapi tevékenységben megbízható és nélkülözhetetlen feleségek, férjek, anyák és apák. Úgy vélem, a Zrínyi ebben a korszakban vált országosan ismertté. Részesem voltam ennek a korszaknak, és ma is csak szeretettel tudok visszagondolni rá. Ma már tudom, hogy mitől volt rendkívüli: tehetséges és sokféle érdeklődésű osztályomban nemcsak jellemünk, hanem érdeklődésünk, műveltségünk, egymás iránti tiszteletünk és szeretetünk is formálódott. Természetesnek vettük, hogy mindenki vállalt valami saját területet, jártunk filmklubba, „teadélutánokra”, testvérosztályok találkozására, író-olvasó találkozókra, sportversenyekre, vetélkedőkre, táborokba, amelyekre gyermekeink előtt már nem biztos, hogy merünk emlékezni, mert ők talán ezt „olyan égőnek” tartanak. Nem volt az, mert akkor ilyen normák között éltünk. Jól éreztem már akkor is, hogy életem legboldogabb éveit élem, mert tanáraink figyeltek ránk, kiválasztották azokat, akiknek több feladattal egyengették szakmai fejlődését, beneveztek bennünket különböző megmérettetésekbe. Magam sem tudom, hogy mertem elindulni a „Ki miben tudós?” vetélkedőn. Horváth Sanyi bácsi szólott, hogy jövő héten elődöntő lesz, ne félj, ne törődj azzal, hogy ki van ott, te csak gondolkozz, és írd! Szót fogadtam, és máris készülhettem a következő fordulóra. A döntőre egyedül mentem az Alföldről és csak egy Nógrád megyei fiú volt az északi megyéből. Akkor csak arra koncentráltam, hogy odataláljak, mert nem ismertem a fővárost, de bennem volt az elszántság, hogy megoldjam a rám bízott feladatot. Ott már úgy éreztem, nem magam miatt kell jól szerepelnem, hanem mert a nevem alatt az egész ország láthatta, hogy a nyíregyházi Zrínyi Ilona Gimnázium tanulója vagyok. Sosem beszéltem erről még, de nem is kellett volna, mert minden évben volt négy-öt hasonló zrínyis esemény, amelyre odafigyelt a szakma és a közélet. Az én emlékeimhez hasonlóak lehettek a korosztályomban a többieké is, mert gyermekeim szülői értekezletein nemcsak volt tanárainkkal találkozhattam, hanem a szülők nagy része is ismerős volt. Ők is zrínyisek voltak, ők is ide hozták gyerekeiket, volt tanárainkhoz és azokhoz a fiatal pedagóg-

gusokhoz, akik maguk is itt voltak egykor tanulók. Vajon elit iskola-e a Zrínyi? A kategorikus választ még Pintér Miklós sem adhatja meg, noha több cikluson keresztül „menedzseli” az iskolát, hiszen akkor értelmeznünk kellene a fogalmat. Néhány észrevételt engedjenek meg, és bízzuk az időre ennek eldöntését. A Zrínyi gimnázium az eredményei alapján évről évre benne van az ország első tizenöt iskolájába a tanulók továbbtanulási, eredményességi számai szerint. Számos művészeti és tanulmányi eredményt értek el a tanulók, az iskola infrastruktúrája bővül, a külföldi kapcsolatai jók, cserediákmozgalma élénk. Tanári kara folyamatosan változik ugyan, de az iskola hagyományait igyekeznek ápolni. Gondot fordítanak a tehetséggondozásra, és igyekeznek azok előtt is kinyitni az érvényesüléshez vezető ösvény kapuját, akiknek az induláshoz kísérő is szükséges, de akiről úgy vélik, lehetnek majd az alma maternek a büszkeségei.

Azt az értékrendet, amit az itt töltött évek alatt magamnak útravalóként elraktároztam, amely szerint élni próbálok, és a mostani diákoknak is ajánlani tudok, Churchill fogalmazta meg: „Az ember egyedüli mércéje önnön lelkiismerete, az ember emlékének őrzője csupán cselekedeteinek becsületessége és őszintesége lehet.”

Dr. Lácza Magdolna

kandidátus, tanszékvezető főiskolai tanár

A Nyíregyházi Főiskola Gazdasági-
és Társadalomtudományi karának főigazgatója

*Az iskolatörténet
folytatódik ...*

*„Történelem az, amit egy korszak egy
már letűnt korszakban érdekesnek talál”
Jakob Burckhardt*

Horváth Sándor tanár úr 2005 januárjában ünnepelte 89. születésnapját. Sanyi bácsit hosszú, küzdelmesen szép évtizedek fűzik a Zrínyihez, 1950. és 1954. között gimnáziumunk élén állt. Az iskola 50 éves jubileumára írta tanár úr rendkívül alapos kutatásokra épülő munkáját, ennek közreadásával kívánunk Sanyi bácsinak jó egészséget és alkotó éveket!

Reméljük, mai diákjaink is haszonnal forgathatják az 1967-ig ívelő iskolatörténetet.

A nyíregyházi Zrínyi Ilona Gimnázium története

A nyíregyházi Zrínyi Ilona Gimnázium alapítási mozgalma 1916-ban a reformáció küszöbön álló 400. évfordulójának ünnepi tervezetéseiből indult ki. Geduly Henrik tiszakerületi ág. h. ev. püspök vetette fel a nevezetes évfordulóval kapcsolatban Nyíregyházán egy ev. leányközépiskola létesítésének gondolatát, s ez a gondolat az akkori nehéz viszonyok között – a világháború kellős közepén – sem bizonyult megvalósíthatatlannak. A nyíregyházi ev. egyházközség Balla Jenő polgármester, egyházfelügyelő buzgólkodására magáévá tette az iskolaalapítás tervét, vállalt a fenntartói tisztséget, az ev. egyház tiszai kerülete és országos egyetemessége, valamint a város képviselőtestülete és Szabolcs vármegye törvényhatósága pedig támogatást biztosított a létesítendő iskolának. Így nyílt meg 1917 szeptemberében a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium engedélyével egyszerre két gimnáziumi osztály is: az I. és az V. osztály. A leányközépiskola eredeti elgondolása szerint és a Közoktatásügyi Minisztérium engedélyezésében foglalt egyik kikötésre az egyházközségnek a leánygimnázium V.-VIII. osztálya mellett felsőleányiskolai tagozatot is kellett volna szerveznie, ez utóbbiról azonban később nem történt érdemleges intézkedés. E helyett az elmaradt tagozat helyett az iskola 1918-19-ben felsőkereskedelmi ágazat nyitásával próbálkozott meg, de egy év, illetőleg évfolyam után ez az ágazat is megszűnt. A továbbiakban az iskola már csupán mint leánygimnázium működött tovább.

A megnyílt két gimnáziumi osztály közül az I-be 26, az V-be 38 tanuló iratkozott be. A tanítás dr. Popini Albert igazgatása alatt 2 tanárral – Kálmán Piroska, Reguczky Ilona – és 4 óraadóval – Busitiáné Nikola Kornélia, Kozák István, Szalay Sándor és Trajtler Anna – indult meg. Az iskolát a fenntartó egyházközség az ev.

központi elemi iskola épületében helyezte el, ahol két tanterem és egy, az igazgató s a tantestület által közösen használt hivatalos szoba állott rendelkezésre. Az iskola a tanévet a szervezés és a háború nehézségei közepette 1918. június 20-án fejezte be, az osztályozott tanulók létszáma 61 volt.

Az 1918-19. tanévben új tanárok kerültek az iskolához: dr. Moór Elemér és Moór Elemérné, Kémery Matild és Barczáné Schmidt Gizella, s a régi óraadók mellé óraadókként beléptek az iskolába Domány Sándor, Margócsy Emil és Zwick Vilmos. A tantestület nagy ambícióval és munkaszeretettel fogott munkába, azonban már az év elején érezte a háborús nehézségeket. A tankönyvek nem álltak kellő számban rendelkezésre, a szemléltető eszközök hiányoztak. Alig kezdődött meg az iskolai munka, máris megszakította az országszerte ellépett spanyoljárvány. A vármegye alispánja szeptember 28-án elrendelte az összes iskolák bezárását. A kényszerűsünet majdnem két hónapig, november 18-ig tartott. Közben Magyarországon győzött az októberi polgári demokratikus forradalom, a világháború befejeződött. A forradalmi eszmék az iskolába is behatoltak annál is inkább, mivel az intézet igazgatója, dr. Popini Albert maga is a forradalmi változások híve volt. Így különösen 1919. március 21., a proletárdiktatúra kikiáltása és a Tanácsköztársaság megalakulása után az ifjúság is bekapcsolódott a politikai életbe, a tanulók maguk közül bizalmiakat választottak, s megkezdték a kommunista eszmék elsajátítását, vitatkoztak a kommunista eszmék megvalósításáról. A szocialista fejlődést az iskolában megkönnyítette az iskolák államosítása. A fejlődést azonban április 27-én a megszálló román csapatok bevonulása Nyíregyházára, megszakította. A románok dr. Moór Elemért Brassóba internálták, az iskola épületét csapataik megszállták, dr. Popini Albert igazgató pedig baloldali magatartása miatt kénytelen volt az iskolától megválni, állást vesztve Debrecenben telepedett le.

A román megszállás után a tanítás csak május 20-án kezdődött el Reguczky Ilona ideiglenes igazgatása alatt először az ev. (Kossuth) főgimnázium épületében, majd az izraelita hitközség iskolájában, ahol a tanév június 28-án lezárult.

A román katonaság állandó ellenőrzése mellett sok gondot okozott az iskola megmentése. Sokan azt hitték, hogy az iskola menthetetlenül meg fog szünni. A fenntartó egyházközség híveinek egy igen tekintélyes része és a proletárdiktatúra bukása után ismét hatalomra jutott helyi vezetők ellenséges érzülettel, vagy a legjobb esetben is teljes közönnyel viselkedtek a forradalom alatt „kompromittált” iskolával szemben, és a megszüntetése mellett érveltek. Így Reguczky Ilona azzal az indokolással, hogy az iskolának a vezetése a nehéz és válságos viszonyok között nem egy fiatal, kezdő erőnek való, az igazgatói teendők alóli felmentését kérte. Ekkor az igazgató tanács Adorján Ferenc ev. főgimnáziumi tanárt állította az iskola élére, akinek 1933-ig tartó igazgatósága alatt nemcsak a fennmaradást sikerült biztosítani, hanem kiépültek az intézet szervezeti keretei is.

Az intézet tanulólétszáma az első tanítási év után gyorsan nőtt, a második évben 145-re, a harmadikban 182-re emelkedett, s amikor az 1920-21. tanévben a IV. és VIII. osztály megnyitásával teljessé lett az iskola, tanulóinak létszáma 204 lett.

1921 júniusában 34 tanuló tett sikeres érettségi vizsgát. A nyolcosztályú leánygimnáziummá fejlődött iskola állandó tanáriánnyal, s még inkább elhelyezési problémákkal küzdött. A tanári állásokat választásokkal, menekült tanárokkal, vagy óradókkal sikerült évről évre betölteni, de a csekély létszám miatt igen nehéz volt a tantárgy- és órabeosztás és vég nélkül terhes az időnkénti helyettesítés. A háború alatt és után sem az egyház nem volt abban a helyzetben, hogy új épületet emeljen a leánygimnázium részére, sem az állam nem adott építkezési engedélyt. A teljesen kiépült gimnázium részére az ev. központi elemi iskola sem tudott már elegendő termet biztosítani. Bár az ev. püspöki iroda két szobáját is átengedték az iskola számára, a tanításhoz azonban még így is csak öt helyiség állt rendelkezésre. A tanítás így éveken át váltakozva délelőtt és délután folyt akképpen, hogy délelőtt öt, délután pedig három osztály járt iskolába. Ez a visszas állapot 1926-27-ben megszűnt. Az iskola fennállásának 10. évében, amikor már 258 tanuló iratkozott be a nyolc osztályba, Nyíregyháza város a Széchenyi út végén lévő egyik házát (ma az 1. sz. ált. iskola), az úgynevezett Huszárházat bérbeadta a leánygimnáziumnak. Az épület a múlt század hatvanas éveiben épült „Huszárka” korcsma volt, melyben a század elején a 14-es közös huszárezred irodái, később lakások voltak, majd 1914-től a tanítóképző internátusául szolgált. Természetesen ez az épület csak nagy átalakításokkal volt iskolai célokra használható. A nagy épület még így sem bizonyult elegendőnek, egy tantermet még hozzá kellett építeni. Az új épületben lehetővé vált az összes osztályok egyidejű elhelyezése, és ezzel megszűnt a délutáni tanítás.

A 10 év alatt az intézet igazgatói voltak: dr. Popini Albert, Reguczky Ilona és Adorján Ferenc; a tantestületben pedig alkalmaztatásuk sorrendjében a következő tanárok voltak a 10 év alatt: Reguczky Ilona, Kálmán Piroska, dr. Moór Elemér, Keméry Mátild, dr. Moórné Bognár Margit, Barczáné Schmidt Gizella, Fehér Gábor, Fehérné Popovits Margit, Deák Magda, dr. Dengyel Lajos, Weiszer Gyula, Weiszerné Mazán Margit, Heitmann Margit, Salánki József, Benigny Andor, özv. Kelecsényiné Mojsisovich Gabriella, Pusztay Róza, Nyikos Ilona, Polster Erna, Kováchné Prékopa Piroska, Szenészi Gyula, Zvarinyi Kornélia, Ambrózy Géza, dr. Kopányi Mária, dr. Röder Ede, Urbán Barnabás, Tóth Ilona, Karner Emília, Gáspár Margit és mint szolgálatételre beosztott állami tanár, Gázó (Mihovics) József.

A tíz év alatt az intézet jellegét és szellemét elsősorban az iskolafenntartó egyház és az ellenforradalmi rendszer iskolapolitikája szabta meg. Ez azonban nem mindig jelentette azt, hogy a nevelők munkája nyomán nem terjedtek a haladó eszmék is. Ezt már megmutatta a Magyar Tanácsköztársaság fennállása időszakában a nevelők és tanulók magatartása, és a további években is többet nyújtottak a nevelők a tanítványaiknak, mint amennyit a hivatalos iskolapolitika szeretett volna. A rendelkezésre álló gyér anyagból csak két dokumentumot ragadok ki a húszas évek közös értesítőinek anyagából. Az 1924-25. évi értesítőben „Jókai magyarsága és idealizmusa” címen megírt tanulmány mond kíméletlen ítéletet a korról: „Ma éppen olyan elnyomatásban élünk, mint ezelőtt 100 évvel, sőt az elnyomók is majdnem ugyanazok, legfeljebb a nevük változott... Hogy ez az állapot így marad-e, vagy sem, ettől függ a

magyarság egész jövője, élete vagy halála.” Ehhez hasonló haladó gondolkodásra és nevelésre következtethetünk egy másik tanulmány olvasása közben (1926-27. évi értesítő: Mohács), amikor a szerző Werbőczyt teszi mérlegre és megállapítja: „Werbőczy széles látókörű jogász, hibája, hogy a magyar jogot teljesen a birtokjog felfogásához köti, s a nemesi jog szilárd körülbástyázásával s a jobbágyosztály teljes jogi elnyomásával megakasztja a fejlődést.”

Az 1926. évi XXIV. törvénycikk a leányközépiskolának a gimnázium mellett két újabb fajtáját létesítette: leánylíceumot és a leánykollégiumot. A líceum a gimnáziumtól abban tért el, hogy az előbbinek tantárgyai között nem szerepelt a latin nyelv, e helyett művészettörténetet tanított, és egy modern nyelvre, franciára, olaszra vagy angolra fordított több gondot. A leányközépiskolák fájának megállapításakor intézetünk típusát változtatott, s az 1927-28. tanévtől líceummá kezdett átalakulni. Az átalakulás harmadik évében azonban a szülők ellenállására és kérésére a Közoktatásügyi Minisztérium engedélyével visszatért eredeti típusához, megint gimnáziummá lett.

Az iskolafenntartó egyház az intézet végleges elhelyezésére és új épület felépítésére is tett lépéseket. 1927-28-ban a Jósa András utca elején megvásárolt két lakóházat – ezekhez még megvásárolta később a mellettük lévő saroktelket is –, hogy helyükön felépítse majd az intézet új épületét és a vele kapcsolatos internátust. A tervezést azonban megszakította az 1929-33-as világgazdasági válság, ennek magyarországi hatása. A nevelőtestületnek azonban ezekben a nehéz években is állandó problémája maradt az intézet fejlesztése és végleges elhelyezése. Az 1932-33. tanévben az egyik legnagyobb tantermet tornateremmé alakították át, majd Nyíregyháza városától megszerezték az iskolaépület mellett lévő – eddig vámkirendeltség céljait szolgáló – épületet, így lehetővé vált külön rajzterem létesítése is.

A gazdasági válság múlásával újra időszerűvé és most már megvalósíthatóvá vált a Jósa András utca 2-6. szám alatt megvásárolt telkeken és házak helyén az új iskolaépület felépítése. Ezt a feladatot azonban már új igazgató, Weiszer Gyula vezetésével oldotta meg az intézet, miután Adorján Ferenc igazgató 1934 márciusában nyugdíjba ment. Az építkezés 1935 tavaszán kezdődött meg. Az építkezés költségei évtizedes takarékossgal gyűltek össze. Az új otthon felépítésére azonban a rendelkezésre álló összeg nem volt elegendő, mivel sem az állam, sem a fenntartó egyház – a nehéz gazdasági viszonyokra való hivatkozással – nem nyújtott anyagi segílyt. Így a nevelőtestület az intézet volt tanulóihoz és a szülőkhöz fordult, s ezek támogatása biztosította, hogy az építkezés útjából az utolsó akadályok is elháruljanak. Az új intézet néhány hónap alatt elkészült. 1935. szeptember 9-én a tanévet már az új intézetben kezdtük meg.

1937-ben elhunyt az intézet alapításában és fejlesztésében jelentős szerepet játszó Geduly Henrik, a tiszai ev. egyház püspöke. Az intézet igazgatótanácsa már 1936-ban felvetette, hogy az új intézetet róla nevezzék el, de a minisztérium javaslatukat ekkor elutasította. A püspök halála után azonban elfogadta az igazgatótanács és a nevelőtestület felterjesztését, és 1937. április 6-án engedélyezte, hogy a gimnázium felvegye a „nyíregyházi ág. h. ev. Geduly Henrik leánygimnázium” nevet.

Az új otthonban az intézet eddig is eredményes és elismert nevelő munkája még jobban kibontakozhatott. Ennek eredményeit a látogató főigazgató így foglalta össze: „... itt a tanítás és nevelés munkája állandóan fejlődően folyik, szinte mindig forr és erjed, amiből szakadatlanul újabb pedagógiai kezdeményezések tisztulnak ki.” Az iskolában folyó munka kihatott a város kulturális életére is. Az intézet „Kodály” hangversenyéről, melyen maga a nagy zeneköltő is megjelent, és a zenefejlődés helyes útjairól beszélt, a Pesti Napló zenekritikusa így emlékezett meg: „Magyar város, melyet iskolás gyermekek tanítanak muzsikára.”

Az iskolában folyó eredményes munkának azonban még mindig akadály volt, hogy épülete csak félig volt kész, hiányoztak a felépült tantermek mellől a szertárak, előadótermek, a tornaterem és az irodai helyiségek. A továbbfejlesztéshez azonban nem sikerült építési segílyt szerezni. A kultúrára és a kulturális intézmények fejlesztésére fordítható összegeket is elnyeli már a háborúra való felkészülés, s a viszonylagos nyugalmat az iskola életében is felváltja „az állandó változás és az ebből folyó bizonytalanság, idegtúlfeszítés, idegesség, anyagi gondokkal való küszködés állapota... Az egyéni, családi, társadalmi élet mínuszirányú változásai hihetetlen kihatással vannak az iskolába kerülő gyermekekre. Testileg nem eléggé fejlettek, lelki diszpozíciójuk az átöröklés folytán nem alkalmas annyira az iskolai nevelésre, ezt a leromlott lelki készséget a család, az otthon, a társadalom ezernyi baja még jobban rongálja.” Mégis, a megnehezedett nevelési körülmények közegette is, az egyházi és állami tanulmányi látogatók intézetünket a Tiszántúl legjobb leányiskolájának minősítették.

A korlátozott anyagi lehetőségek ellenére 1939 tavaszán intézetünk tovább épült, elkészült tornaterme. A II. világháború kirobbanása azonban egyre inkább megnehezítette az iskolában folyó munkát. 1940 májusában az osztályok már csak a Kálvineum polgári leányiskolájában, délután tanulhatnak, mivel a honvédség az épületet lefoglalta, s csak júniusban lehetett a lefoglalt épületbe visszatérni.

A fasiszta eszmék megerősödése és európai előretörése nem maradt hatástalanul iskolánk életében sem. A német katonai sikerek és a német támogatással elért terület visszacsatolások nyomán megerősödik a sovínisztanacionalizmus. „Nagy gondot fordítunk a hazafias nevelésre is – írja az 1939–40. évi évkönyv. A közösség fogalma ma egy új fogalommal, az élettér fogalmával bővült. Mi azt valljuk, s azt is igyekszünk tudatossá tenni, hogy mi magyarok vagyunk, s a mi életterünk Nagy-Magyarország. És csak a mi életterünk!” A nagy lelkesedés közepette azonban elgondolkodtatásra késztet Teleki Pál öngyilkossága: „Nem tudjuk, mi kényszerítette tettének elkövetésére – írja az évkönyv nekrológja -, de érezzük, hogy nagy lelkitusájában nem találhatott más kivezető utat...”

Az intézet időnkénti katonai igénybevétele mellett súlyosabb következményekben is jelentkezik a rendszer eszeveszett politikája. Az 1940-41. tanévben már csak három izraelita vallású tanuló vehető fel az első osztályba, jöllehet az intézet egész fennállása folyamán ök alkották a tanulólétszám egyharmadát. A zsidótörvények végrehajtása során „saját kérelmére” nyugdíjazzák 1941-ben az intézet egyik zsidószármazású tanárnőjét is.

Ilyen körülmények között ünnepelte meg az intézet az 1941-42. tanévben fennállásának 25 éves jubileumát. A huszonöt év méltatásában az igazgató a következőben foglalta össze az iskola munkáját: „Minden iskolának meg van a maga differencia specifikája, mely jelleg csakis arra az egy iskolára vonatkozik s ez különbözteti meg a többi hasonló fajtájú iskolától. Vannak iskolák, melyek a sportban kiválóak, vannak, melyeknek ünnepélyei magas színvonalúak, akadnak olyanok, melyek országos viszonylatban is kiemelkedő tanulmányi eredményeket érnek el, s mások ismét más és más kitüntető jelleget viselnek magukon. A mi iskolánk az evangéliumi szellem ismertető jegyét igyekszik uralkodóvá tenni, célja az, hogy tanár és növendék minden munkáját úgy végezze, hogy az szoros kapcsolatban álljon az Ige szavával: «Erős vár a mi Istenünk», ez a mi bizonyágtevő jelmondatunk.”

De hol volt már ettől a kortól az „evangéliumi szellem?” Az esztelen háború épp a jubileum évében ragadta el a nevelőtestület legvilágosabban látó, leghaladottabb gondolkodású nevelőjét, Fehér Gábort. Az intézet évkönyvében egyéniségét joggal jellemezte így hozzá méltó nevelőtársa, Ambrózy Géza: „Azok közé a kevesek közé tartozott, akik a művelt középosztályba való tartozásuk mellett nem veszítették el a néppel való együvértartozás érzését és nem becsülik túl saját társadalmi osztályuk nemzeti jelentőségét. Ez mutatja magyarságának lényegét és mélységét.”

A jubileumi évben az intézetben 268 tanuló tanult, tanári testülete pedig a következőkből állt: Weiszer Gyula igazgató, Albrecht Klára, Ambrózy Géza, Belfy Sarolta, dr. Dubizmay Izabella, Fehér Gábor, özv. Fehér Gáborné, Popovics Margit, Karner Emília, dr. Kovách Lászlóné Prékopa Piroska, zs. Molnár Rózsa, Labossa Lajos, Labossa Lajosné Polster Erna, Nagy Paula, Rezessy Zoltán, özv. dr. Ruhmann Kornélné Regucky Ilona, Szenészi Gyula, Weiszer Gyuláné és Koroknay Gyula, Krecsák László óraadók.

A világháború éveiben az iskolai munka egyre jobban megnehezült. Az 1943-44. tanév már valóban háborús évvé vált. A tanítás csak november 2-án kezdődött meg, s április 1-jén már be is fejeződött. A megrövidült év nagy feladatokat rótt tanárra és tanulóra egyaránt. A tanári testület gondosan mérlegelve az adott helyzetet, a tanítás megkezdése előtt is sokszorosított tájékoztatókkal, hetenként kétszer irányító és összefoglaló órákkal segítette tanulóit. Több módszeres értekezlet is tartott, hogy feladatait ezeken vitassa meg. E feladatok között azonban már ilyen feladatok is megjelentek: „Hogyan lehet az iskola alagsorát óvóhelyé alakítani, hogy helyiségei tanítási célokra is alkalmasak legyenek?”

A tanítás befejezése után május elején gyors ütemben került sor az érettségi vizsgákra. Ekkor már elkezdődtek Nyíregyházán a deportálások előkészületei. Kilenc érettségire jelentkezett izraelita vallású tanulónk közül három már nem tudott megjelenni a szóbeli vizsgákon. Az intézet 322 tanulója közül 46-ra várt családjával együtt a deportálás és a fasiszta haláltáborokban a szörnyű pusztulás.

1944 őszén hazánk földjét is elérte a háború. Szeptember elején ugyan még megtörténtek a beíratások, de tanításra már nem került sor. A szovjet hadsereg október végére felszabadította megyénket és benne Nyíregyházát is. Az iskolaépület vöröskeresztes, majd a felszabadulás után szovjet hadikórház lett. A harci zaj

elcsitulta után 1944. november 20-án kezdődött meg a tanítás még úgyszólván ágyúörgés mellett a helybeli Kossuth gimnáziummal koedukáltan. Az első tanítási napon a két iskolában mindössze 24 tanuló jelentkezett, de pár hét múlva már az osztályokat szét kellett különíteni a megnövekedett létszám miatt. Megfelelő épület, felszerelés, tüzelőanyag és egyéb dologi kellékek hiánya megnehezítette a nevelői munkát, de azért december 1-től már állandó tantárgyfelosztással, teljes óraterv szerint folyhatott az iskolai munka a szovjet katonai parancsnokság és a szülői közösség támogatásával.

A tanítással párhuzamosan folyt iskolaépületünk rendbe hozása és előkészítése a következő évi tanév megkezdéséig. Az iskolát a tanárok és tanulók saját kezük munkájával hozták rendbe. Így az 1945-46. évet már saját épületünkben, a Kossuth gimnáziumtól különülve kezdtük meg Labossa Lajos igazgatása alatt. Fűtési zavarok még voltak ugyan, de – ha 30 perces órákon is – minden osztály naponta tanulhatott.

A felszabadulás és a demokratikus átalakulás döntő változásokat idézett elő iskolapolitikánkban is. Megvalósult a nyolc osztályos általános iskola, fokozatosan megszűnt a nyolcosztályos gimnázium, az alsó osztályok intézetünknel is ált. iskolai osztályokká alakultak át. Ugyanakkor szélesre tárultak az iskolák kapui is a tanulásból eddig kirekesztett dolgozó osztályok gyermekei számára. Az 1946-47. tanévben a tanulólétszám hatalmas gyarapodása folytán az ált. iskola V. és VI. osztályát már párhuzamosítani kellett. Az iskolai munka általában zavartalanul folyt. 1948-ban megünnepeltük az iskola harmincéves fennállását.

Intézetünk további fejlődésének ekkor már döntő feltétele volt az egyház és állam szétválasztása, az iskola államosítása. Iskolánk és azon túlmenően a magyar közoktatásügy fejlődésében erre a nagy jelentőségű fordulatra 1948-ban került sor. 1948. június 16-án iskolánk az 1948. évi XXXIII. tc. alapján állami tulajdonba került. A népi demokratikus kormány körültekintő gondoskodása folytán nemcsak az államosítás végrehajtása történt zökkenőmentesen, hanem a fejlődésnek is nagyobb lehetőségei alakultak ki. A tanévet már mint áll. Petróczy Kata leánygimnázium kezdtük meg, s az ált. iskolától különváltan négy osztállyal, 120 beiratkozott tanulóval zavartalanul folyt le a tanév. Az intézet mellett 30 személyes kollégium kiépítésére is sor került az iskola épületében, ez azonban a következő évben már külön épületben önálló intézménnyé vált.

Az államosított intézet tanári testülete az 1948-49. tanévben a következő volt: dr. Benkő László, özv. Fehér Gáborné Popovics Margit, dr. Kovách Lászlóné Prékopa Piroska, Labossa Lajos, Nagy Istvánné Reguczky Ilona, Rejtő Mária, Reményi Gusztáv, Tóth Lászlóné Belfy Sarolta, Urbán Erzsébet, Weiszer Gyuláné Mazán Margit, Szabó Ilona és Krecsák László.

A tanári testület a volt felekezeti iskola tanári karából került ki. Hogy a proletárdiktatúra megteremtése és a szocializmus építése során maguknak és munkájuknak megfelelő helyet és szerepet biztosítsanak, különös gondot fordítottak ideológiai képzésükre. Alapfokú párt- vagy szakszervezeti szemináriumot minden tanár végzett, többen középfokút is. Az intézet azonban ezzel csak az első lépéseket tette meg a demokratikus iskola kialakítása felé.

Az 1949-50. tanév újabb változást hozott intézetünk fejlődésében. Az angolkisszonyok államosított leánygimnáziuma, a Zrínyi Ilona leánygimnázium Kerényi István igazgatósága alatt egyesült gimnáziumunkkal, s az így kialakult intézet vette fel Zrínyi Ilona nevét. Gimnáziumunk fejlődése: tanulólétszámának, tantestületének növekedése ekkor kezdődött el igazán. Egyre több munkás és paraszt származású tanuló lépte át évenként iskolán küszöbét, hogy hazánk felvirágoztatása és szocialista fejlődése érdekében elsajátítsák a haladó tudomány, a szocialista kultúra és a tudományos világnézet alapjait.

Gimnáziumunk fejlődése meggyorsult. Az osztályok száma az intézetben 1965-re 21-re emelkedett – az államosításkor 4 volt –, s jelen jubileumi évünkben is 19 osztályunk van (16 gimnáziumi és 3 szakközépiskolai osztály). 1955 óta esti tagozatként dolgozók gimnáziuma is működik intézetünkben, jelenleg 5 osztállyal: Hasonló mértékben fejlődött a tanulók létszáma is. Az államosítás évében a tanulólétszám 120 volt, ez a létszám jubileumi évünkre 910-re emelkedett. Ebből a létszámból 619 gimnáziumi, 126 szakközépiskolai osztályokba, 165 pedig dolgozók gimnáziumába jár. Az osztályok és tanulólétszámok változásával párhuzamosan változás állt be a tanulók szociális összetételében is. A munkás és paraszt származású tanulók száma már az 1950-51. tanévben elérte iskolánkban az összlétszám 50%-át. Ez az arány a következő tanévekben is állandósult, sőt néhány százalékkal a legtöbb tanévben az 50% felett ingadozott. Az 1963-64. tanévben iskolánkban is megtörtént a koedukáció bevezetése, és ezzel megszűnt intézetünk leánygimnáziumi jellege.

A felszabadulást követő években fejlődtek ki intézetünkben az oktató-nevelő, valamint a nevelők és tanulók világnézeti fejlődését irányító és segítő szervezetek: a párt- és ifjúsági szervezetek, a szülői munkaközösség és az osztályfőnöki és szakmai munkaközösségek, valamint a szakkörök és ifjúsági politikai körök. Iskolánk fejlődésében komoly megrázkódtatást okozott az 1956-os ellenforradalom, ennek következményeit azonban az intézet pártszervezetének és az 1957 májusában megalakult KISZ-szervezetnek a segítségével lényegében már a következő tanévben sikerült felszámolni.

Az osztályok és a tanuló létszámok növekedése miatt a régi iskolaépület kicsinynek bizonyult, gazdag szertári és szemléltető anyagunkat, könyvtárunkat kénytelenek voltunk a folyosókra kitelepíteni, és hiányoztak a korszerű oktatást biztosító előadótermek is. Ezért már az államosítást követő első években elkezdődött az intézet kibővítésének tervezése. Az első tervek ezt a régi intézet továbbépítésével kívánják megoldani, végül azonban új iskolaépület felépítésére került sor a második öt éves terv folyamán. Így születet meg 1963-ban intézetünk mai modern épülete a Széchenyi utca 29-33. szám alatt, a II. világháború folyamán felgyújtott és megsemmisült Júlia-malom helyén. Sajnos fejlődésünk gyors üteme következtében ez a tágas és modern épület is szűknek bizonyult már új otthonunk elfoglalása idején is, így az új intézetben is csak az úgynevezett kabinetrendszer bevezetésével tudta és tudja az intézet igazgatósága biztosítani a tanulók tantermi elhelyezését és oktatását.

A két leánygimnázium egyesítése, a Zrínyi Ilona Gimnázium kialakulása után nevelőtestületünk egyre eredményesebben tudta végezni tanulóink oktatását, szocia-

lista világnézetének és emberré formálásának nehéz feladatát. Az intézet igazgatóinak irányítása alatt (1949-50: dr. Pazonyi Béla; 1950-54: Horváth Sándor; 1954-57: dr. Margitics Gyuláné Balicza Valéria; Jósmai László: 1957-től) mind a humán, mind a reál tantárgyak tanításában igen jó eredményeket értek el nevelőink.

Az intézeti tanulmányi átlag minden tanévben a megye legeredményesebben dolgozó intézetei közé emelte iskolánkat, s tanulóink a különböző megyei tanulmányi versenyeken minden évben a legjobb helyezéseket érték el. A nevelőtestület munkájának eredményességét és tanulóink munkájának helyes értékelését bizonyították és bizonyítják továbbtanuló tanítványainknak a felsőfokú oktatásban elért eredményei, az egyetemek és főiskolák felelős vezetőinek elismerő megnyilatkozásai.

Az utolsó húsz évben gimnáziumi oktatási rendszerünkben különböző változások, reformok valósultak meg. E változások közepette is mindig arra törekedtünk, hogy az iskolánkból kikerülő ifjúság a szellemi és fizikai munka területén egyaránt megállja a helyét, a szocializmus építésének aktív részese legyen. Volt tanítványaink helyállása remélni engedni, hogy a nevelőtestület munkája ma és a jövőben is olyan fiatalokat bocsát majd ki az életbe, akik munkájukkal hazánk fejlődését és ötven éves iskolánk jó hírét fogják elősegíteni és növelni.

Horváth Sándor

Azok a szép, régi diákévek

Ezek a mai fiatalok! Bezzeg a mi időnkben! Ugye ismerős szlogenek?!

A 60-as évek zrinyis diákját fel lehetett ismerni, meg lehetett különböztetni a többi gimnazistától, mert március 15-étől december 1-jéig sötétkék svájci sapkát hordott. Ilyet mások is viselhettek, tehát került rá egy szépő, címeres zrinyis jelvény.

Hogy sóvárogtam nyolcadikos koromban egy ilyen sapkára!

Ünnepeinken, báljainkon szigorúan kötelező volt az egyenruha: plisszírozott (rakott), sötétkék szövetszoknya fehér matrözblúzzal. Szép viselet volt, de aki némi súlyfölösleggel rendelkezett, egy életre megutálta a rakott szoknyát.

Bezzeg a hétköznapiokon karcsú apácáként tündököltünk: fekete klott köpeny fehér gallérral.

A női találékonyág azonban határtalan. A klott anyagot fényes fekete szaténra cserélték a merészebbek. A gallért pedig variáltuk: hímzett, sima, kerek, hosszúkás is lehetett.

Nekem édesanyám fekete, fényes szaténból varrt köpenyt, amely hátul derékig gombolódott, az alja bő volt, de derékig feszes.

Széles, gumírozott övet hordtam hozzá, jó szorosra húzva. Keskeny gallérja magasan záródott, hátul kereken végződött.

Kissé apácás, kissé mondén. Nos, mi így vetélkedtünk egymással egy szigorúan megszabott trenden belül.

A sapkát már kora ősztől felváltotta az akkor divatos színes olasz muszlinken-

dő. Mivel ez szabálysértésnek számított, ezért mindig készen állt a válasz: Most mostam hajat, és nem szeretnék megfázni.

Remek diákéveink voltak: Évente kétszer bál!

Itt is érvényesült a „természetes szépség”, ugyanis mindenki egyenruhában bálolhatott.

A fiúk sötétkék öltönyben, fehér ingben, nyakkendősen tették a szépet. Illedelmesen táncoltunk, hiszen a teremben ott járöröztek tanáraink, az SZMK-s szülők vagy a saját szüleink. A szerelmesek azért megfogták egymás kezét, s a hangosbemondó világgá kürtölte: Ilikének a II. B-be szeretettel küldi a dalt Lali.

S a zenészek már játszották is az akkor divatos nagyszlagereket: Ciao bambina, Csini baba, Csoko-csoko vagy a You are my destiny.

A nem Ilikék pedig irigyelték Ilikét, akinek így vallotta meg érzéseit kamaszszerelme.

Hétköznapijaink komoly munkával teltek: 8-tól 13 óráig tanítás, néha egy-egy, hatodik órában tartott osztályfőnöki óra.

Vidékről naponta, kisvonattal bejáró társainkat és a kollégistákat kivéve gyalog jártunk iskolába. Hja! A város kicsi volt, a Tölgyes csárda már a világ végét jelentette.

Reggel szedtük a lábunkat, délben viszont az egy irányban lakók kényelmesen sétáltunk együtt haza, s megbeszéltük – kibeszéltük?! – a napi iskolai eseményeket, ki udvarol kinek, a fiatal tanárok melyik fiatal tanárnőnek vagy negyedikesnek csapják a szelet..., s már haza is értünk.

Lefekvésig tanultunk vagy olvastunk. Olvasás terén mindenevők voltunk, de első helyen a titott, szerelmes regények álltak. A sláger egy darabig M. Mitchell

Elfújta a szél c. műve volt. Végigbógtük, s halálosan szerelmesek voltunk Rhett Buttlerbe, akinek szőrös mellű, vad férfiasága mindnyájunkat lenyűgözött. (Csak az ostoba Scarlett O'Harát nem!) S mikor megláttuk művészettörténet tanárunkat nyári ingében, amin átsejtett férfias mellkasa, nos: ő lett az etalon. Később, kezdő tanár koromban elmeséltem neki, a kollégának a történetet, s ő úgy nevetett, hogy potyogtak a könnyei.

Azért moziba is eljutottunk. A 1/2 7-es és a későbbi előadásra csak ellenőrzőben, szülői aláírással kért engedély birtokában mehettünk... felnőtt felügyeletével.

Kirándulásaink emlékeztetések voltak! A harmadik év őszén a budapesti őszi vásár megtekintésével egybekötött kultúr-túrán vettünk részt. Mivel a programban egy operaelőadás is szerepelt, vinnünk kellett magunkkal az egyenruhánkat is. Sokunk erre az alkalomra tartogatta újonnan kapott magas sarkú cipőjét. Valahol a város szélén egy felül zárt, oldalt részben nyitott „épületben” szálltunk meg, s egymás mellé állított vaságyakon aludtunk. Kora reggel – szó szerint – a madarak ébresztettek, s egy hosszú, vályúszerű mosdóban tisztálkodtunk, amelyben méterenként sorakoztak a hideg vizes csapok. De, kit érdekelt ez akkor!

Reggeli után indultunk a villamoshoz, ahol drága osztályfőnökünk, Mária néni felszálláskor és leszálláskor is megszámolt bennünket.

Megnéztük az összes múzeumot, nevezetességet, állatkertet, Vidám Parkot.

Eljött az opera napja is. Mozart Figaro házasságát néztük meg. A publikum jólesően pihentette rajtunk a szemét: jól nevelt ifjú hölgyek egyenruhában, magas sarkú cipőben.

Csakhogy az egész napos bolyongás megtette a magáét: lábunkat kihúztuk a szoros cipőből, és szép lassan elszenderedtünk. A darabban elhangzó lövésre egyszerre riadt fel az osztály, s mozdult meg két széksor nem kifejezetten diszkrét nyikorgással.

Gyorsan vissza a lábakat a cipőbe! Ha ment volna! Így aztán a főváros szívéből mezítláb, cipőnk kezünkben lóbálva sétáltunk „haza” a csillagfényes éjszakában.

Milyen volt a tanár-diák viszony? Tanáraink ismertek bennünket. Az osztályfőnököknek kötelező volt tanítványaikat évente egyszer az otthonukban meglátogatni. Ilyenkor mindenről lehetett beszélgetni, gondokról, tervekről. Szülő-diák-tanár hármásban. Többet ért száz szülői értekezletnél.

Mi azért tartottuk a tisztas távolságot. A tanári szoba környékét nagy ívben elkerültük. Régen rossz volt, ha valakit odarendeltek.

A szünet számunkra tavasszal és télen egyaránt az udvari levegőzést jelentette. A hetes közben kiszellőztette a tantermet, letörölte a táblát.

A negyedik év kiemelkedő eseménye volt a szalagavató és a ballagás. Jó, az érettségi is!

A szalagtűző osztálykeretek között zajlott. A négy év nagy eseményei vidám vagy csípős történetek, aranyköpések, titkok kerültek felszínre.

A ballagás előtti több napos szerenádozás nem volt szokás. De azért mi is búcsút vettünk tanárainktól. Kifürkésztük kedvenc nótájukat, megtanultuk, s azzal köszöntünk el.

Szóval jó volt zrinyisnek lenni. Ez a szó olyan volt, mint egy eposzi jelző, megkülönböztetett, de tartást is adott.

Ti is így vagytok ezzel?

Balogh Károlyné

A kézilabdasporthoz kezdetei a Zrinyiben

Negyven évet dolgozni egy pályán talán unalmas lehet. Különösen olyan embernek, aki műszaki beállítottságú. Fiatal koromban beteges, testnevelésből teljes felmentett voltam. Így egészségügyi okból, alkalmatlanság miatt nem mehettem műszaki pályára. Felvételi papírjaimat átküldték a tanítóképzőbe, mert munkás szülők gyermeke voltam, s ide nem volt ilyen származású jelentkező. Apám kívánságára, hogy „tanító úr” fia legyen elvégeztem a Nyíregyházi Állami Tanítóképzőt 1957-ben. Tanítottam Csarodán, Kálmánházán, Nyíregyházán, Tiszaeszláron általános iskolában minden tárgyat.

Betegségem ellenére sportoltam. A szívbillentyű problémát, a ritmuszavart mozgással, életmóddal olyan egészségügyi szintre hoztam, hogy 1960-ban sikeresen felvételiztem a Testnevelési Főiskolára. Diploma után Ibrányba kerültem az akkor induló gimnáziumba. Mintha egy nagy családba kerültem volna, ragyogóan felkészült,

gyerekcentrikus kollégák közé. Szép éveket töltöttem itt, szép sikerekkel.

Eredményes munkám után hívtak meg a Zrínyi Ilona Gimnáziumba, Kovács József szakfelügyelő kollégám helyére. Ilyen hívást nem lehetett visszautasítani, hisz a megye legjobb középfokú intézménye volt.

Kovács József

Nem tévedtem. Egyik nagy családból, a másikba kerültem. Köszönettel tartozom az iskola vezetésének, mert minden feltételt biztosítottak munkám elvégzéséhez. Köszönetet mondok a kollégáimnak is, hogy a sportot művelő, és szerető gyerekek segítségére voltak lelkes szurkolásukkal, ha kellett tanulmányi munkájuk segítségével órán kívül is. Így tudunk a megye diáksport élvonalában maradni.

Olyan sportolókat kaptam, akikre én is tisztelettel emlékszem: Papp János, Birtók Mihály kézilabda, röplabda, atlétika. Barta Dénes országos ifibajnok súlylökő. Mádi Zoltán kiváló gerelyes. Horváth Attila rövid időn belül, 11 mp. alatt futotta a 100m.-t. Lengyel Zoltán kitűnő középtáv futó.

Kézilabdások közül a Fignál testvérekre, Bajusz Antalra, a Póka testvérekre, Sánta Tónira és Tóth Lacira emlékszem.

Leány kézilabdásaim a megye élvonalában tartoztak. Serdülő és ifjúsági csapataink többször volt második és első helyezett, de a területi döntőről nem sikerült országos döntőbe jutni. Két tanítványom, Tóth Ildikó és Nagy Zsuzsa többször volt tagja a magyar válogatottnak. A lányok közül sajnos csak néhány név ugrik be emlékeimbe, remélem hogy akik kimaradtak, nem haragszanak meg: Cserés Erzsébet, Mészáros Gabi, Banner Éva, Peti Judit, stb...

A csúcstra 1975-ben jutottunk el. A fiúk a középiskolai kupán Győrben, országos döntőben ezüstérmet szereztek.

Itt ér véget visszaemlékezésem. Köszönöm a kollégáknak, tanítványaimnak az együtt megélt szép éveket. Köszönöm sportolóimnak az együtt végzett eredményes munkát.

Memento: a tudást, a testi erőt nem lehet megvásárolni, azért mindenkinek saját maga kell hogy megdolgozzon, mert a jövőben csak annak lesz esélye az egészséges életre, aki ennek birtokába jut.

Zrínyi Ilona Gimnázium
Nyíregyháza
(1972-1978)

Karmanóczy János
testnevelő

Az ezüstérmes csapat

Házirend szerint és mégis szabadon - a kollégiumi évekre emlékezve -

Úgy hozta a sors, hogy 1973-tól 1977-ig a Zrínyi Ilona Gimnázium diákjaként – Kiss Kálmán, Róka László és Székely János barátaimmal együtt – négy igen szép, élményekben gazdag évet töltöttem az Árok utcai Münnich Ferenc (mai nevén: Bólyai János) Kollégiumban. Bízást írhattam volna diákothont is, hiszen az intézmény dolgozói (igazgató, nevelőtanárok, gondnok, könyvtáros, szakácsnők) mindent elkövettek azért, hogy valóban otthonosan és komfortosan érezzük magunkat. A Zalkában lakó zrínyis lányokhoz képest meg egyenesen főúri volt a helyzetünk, hiszen mi háromágyas szobákban basáskodtunk, ők viszont tucatszámra zsúfolódtak össze az emeletes ágyakkal berendezett hálókbán. Ráadásul – ahogy azt Éva húgomtól is gyakran hallottam – a földuzzasztott létszám miatt az ún. személyes szükségletek igény szerinti végzése nemegyszer csak hosszas várakozás után volt lehetséges. Úgy rémlik, hogy a koszt minősége terén is mi voltunk inkább elkényeztetve. Egykori zalkás évfolyam- és osztálytársaink (Kató Ilona, Lukács Mária, Lakatos Anna) is bizonyára sok szép panaszolkodó levelet írhattak volna az illetékes (akkortájt még nem létező) ombudsmannak.

Könnyen megeshet, hogy egy mai középiskolás/kollégista számára múltidéző emlékezésem némely mozzanata hihetetlennek, meseszerűnek tűnik majd. Figyelembe véve, hogy időközben cirka 30 év(!) telt el, és alapvetően változtak meg a

körülmények, nincs is ebben semmi meglepő. Dőreség lenne persze azt állítani, hogy a hetvenes évek derekán minden tekintetben szebb és jobb lett volna a világ és egy magamfajta kollégiumi diák élete, ezért mértéktartóan csak azt mondom, hogy számos vonatkozásban élményszerűbb, színesebb, titokzatosabb és valamelyest talán emberibb volt. Minthogy az a valamikori ifjú ember, aki én voltam egykor, hál' Istennek nem vált érzéketlen, agyomosott felnőtté, ma is jó érzésekkel, szeretettel gondolok vissza életem eme legfogékonyabb szakaszára, amikor a kötöttségek és kötelezettségek dacára nap mint nap érezhettem a szabadság enyhe mámorát és romlatlan szívem örömtias ujjongását.

Emlékezésem derűs hangvétele szinte magától értetődő annak tudatában, hogy négy éven keresztül látszólag szigorú napirend szerint élünk, mégis minden reggel szárnyra kelt szívvel ébredtünk, s hálát adtunk az új napért, mely szeretetre virradt. A házi rend (ébredtő, reggeli torna, takarítás, szilencium, közös étkezések, naposi jelentés, takarodó) létezett ugyan, de törekvésünk, hogy miként lehetnénk őszintén boldogok, mindig erősebbnek bizonyult. Ez a minden mást fölülíró beállítódás pedig azt diktálta, hogy ne tartogass semmit egy különleges alkalomra; amíg élsz, minden nap egy különleges alkalom.

Voltak örömeink és bánataink, reményeink és csalódásaink. Olykor-olykor (egy-egy zenés-táncos klubdelután, farsangi bál, győztes focimeccs, jóízű sörözés, jól sikerült kirándulás, szorgos almaszedés nyomán) zenélt bennünk a létezés öröme, némelykor pedig (hamvába hol matek dogák, reménytelenül hosszú szilenciumok, szerelmi csalódások, félévi bizonyítványosztás, nevelőtanári megrovás alkalmával) a sötétség démonaival keltünk birokra. Mindeközben észrevétlenül tettük magunkévá az önfeledt ifjúságon jóval túlmutató és meglett emberként is nehezen realizálható tudást: ha öröm ér, fogadd örömmel, ha bánat ér, viseld türelemmel; amihez idő kell, ne siesd el, ami megérett, ne szalaszd el!

Ami engem illet, Diáktanács kultúrosként és afféle fő program-szervezőként három éven át szabad kimenőm volt, azaz különféle elfoglaltságok címén viszonylag sűrűn kihagyhattam a délutáni szilenciumokat. A sokszor bizony oktalan csavargásnak legfőképpen a matek, kémia meg latin osztályzatom látta a kárát. Óriási szerencsémre a világ legszeretreméltóbb és legtürelmesebb matematika tanárnőjével, Gábor Ferencné Éva nénivel hozott össze a sors, akinek maximális jóindulatát élvezve valahogy mégiscsak sikerült leérettségizni. Többi kedves tanárommal

(Jósvai Lászlóné Gabi néni, Katona Béláné Ancika, Ábrányi Emil, Szabó Dénes) együtt mindmáig imáimba foglalom őt és áldom a nevét. Hasonlóképpen jó szívvel és hálával gondolok vissza kollégiumi nevelőtanáraink közül Cseke Andrásra, Nagy Mihályra, Takács Lászlóra és Hoppál Bélára.

Diáktanács kultúrosként és magánemberként egyaránt kellemes emlékeket őrzök a múltból. A rozgonyis és zalkás lányokkal szervezett hangulatos klubestek, fergetegetes táncmulatságok, közös mozizások, a kollégiumok közti szellemi vetélkedők és sportversenyek mind-mind maradandó élményként élnek bennem. (A filmek cselekményére azonban nemigen emlékszem, mivel egyéb fontos, célirányos tevékenységi formákra kellett koncentrálnom.) Ma is megrémülök, ha eszembe jut egyik ballépésem, amikor mikrofonpróba gyanánt a kóli stúdióból világgá kürtöltem a következőt: „Kedves fiúk, Brezsnyev hülye!” A jópofáságnak szánt butaságot egy nevelőtanári figyelmeztetéssel és némi ideológiai továbbképzéssel sikerült megúsznom.

Ennek apropóján jut eszembe tíz különösen emlékezetes nap, amikor joggal érezhettem azt, hogy megállt az idő. A nagy utazásra, vagyis az 1976-os moszkvai kirándulásra testvérkollégiumi kapcsolatunk teremtett lehetőséget. Miután júliusban vendégül láttuk és sok szép helyre elkalauzoltuk orosz barátainkat, augusztusban mi utaztunk öhozzájuk. Íme az életreszóó élmény néhány villanása: műélvezés közbeni elbőbiskolás a Tretyakov Képtárban, kaviár- és osztrigakóstolás a Kreml Kongresszusi Palotájában, nyelvi nehézségek nélküli, romantikus séták Natasával szélben, esőben és napsütésben, tátott szájú nézelődés a Borogyinói Panoráma Múzeumban, hangulatos hajókázás egy Moszkva környéki csónakázó tavon, sorban állás nélküli villám látogatás a Lenin Mauzóleumban és Űrhajósvárosban, valóban lucullusi lakoma néhai Koszigin miniszterelnök személyi titkárának vendégeként, meseszerűen ízletes palacsinták és grúz borok Léna nagymamájánál, ingyenceknek való orosz specialitások, különlegesen finom parfék és pezsgők Natasa Kotyik szüleinél. S mindeközben a nagy orosz lélek nyíltszívűsége, odaadó szeretete ezerféle kedvességben és apró figyelmességben jelent meg előttünk. Moszkvai élményeimre évtizedek múltán is nehezen találok szavakat; az viszont biztos, hogy életem egyik legszebb születésnapját orosz vendéglátóink körében töltöttem el.

Jelen írás formába öntésekor kissé magam is meglepődtem, hogy milyen elemi erővel toltak föl a tetszhalott állapotban szunnyadó régmúltbeli emlékek. A magyarázat persze végtelenül egyszerű és mélységesen emberi: zrinyis diákként és münniches kollégistaként négy éven keresztül érezhettem az intenzív jelenlét barátságokban, szerelmekben, vonzásokban és választásokban megnyilvánuló önfeledt örömet. Ahogyan gávavencsellői Pisti barátom szokta volt mondani igen találoán: én voltam az „örökké fickándozó és örömködő Ködö”. És jól tudjuk: ami volt, az van nagyon.

Eger, 2005. január 21.

Ködöböcz Gábor
zrinyis öregdiákfőiskolai adjunktus

Egy anya és lánya emlékei a Zrínyiről

Diákújságíróként a Kelet-Magyarországba írhattam jó néhány társammal együtt közel egy fél évig. 2004. november 13-án egy kedves hölgy reagált az egyik cikkemre. A levél az iskolába jött, és az én nevemre volt címezve. Nagyon meglepődtem. Gyorsan felbontottam. Marsay Mária osztotta meg velem saját és édesanyja emlékeit az iskoláról.

Édesanyja annak az osztálynak volt a tagja, akik elsőként kapták meg érettségi bizonyítványukat 1923. június 21-én. Ez állt a hivatalos papíron: „*Nyíregyházi ÁG. HITV Evangélikus Leánygimnázium.*”

Sajnos az akkori körülmények nem tették lehetővé, hogy egy lány továbbtanulhasson, pedig nagy tehetség lakozott a kitűnő érettségi mögött. Ekkor még külön bizottság hozta meg, a rendeletet, hogy a lányok továbbtanulhatnak-e. Az édesanya bizonyítványában ez állt a határozatként: „*A szabályszerű követelményeknek megfelelően őt a tudományegyetemeknek és a főiskoláknak nők részére engedélyezett tanulmányaira érettnak nyilvánítjuk.*” Akkoriban hat tantárgyból tettek érettségi vizsgát: magyar nyelv és irodalomból, latin nyelv és irodalomból, német nyelv és irodalomból, mennyiségtanból, természetből, történelemből. További tantárgyakat is tanultak: hit és erkölcstant, francia nyelv és irodalmat, filozófiát, földrajzot, állattant, ásvány- és földtant, vegytant, egészségtant, rajzot, ókori irodalmat.

Hihetetlen, hogy milyen széleskörű ismeretek birtokában voltak az akkori tanulók!

1921-ben az igazgató Adorján Ferenc volt, aki nagyon sokat tett azért, hogy az iskola a legmegfelelőbb követelményeknek eleget tegyen, és a lányoknak nyugodt körülményeket teremtsen a tanuláshoz minden tanítási órán. Az egyház, a város és a szülők támogatásával sikerült biztosítani a folyamatos oktató munkát, még a nehéz háborús körülmények között is, hisz ebben az időben tüzelőhiány, világitási nehézségek, zavaros közállapotok uralkodtak

Marsay Mária sokat írt nekem édesanyjáról, saját magáról pedig csak pár dolgot árult el. Ő is a Zrínyiben érettségizett 1953-ban. A Jósa András utcai épületben tanultak a lányok. Ekkor Horváth Sándor volt az igazgató, de a következő évben már a Kossuth gimnázium igazgatója lett, amit három évig irányított.

Mária csak annyit közölt magáról, hogy tablóképét megtalálhatjuk a földszinten.

Czilike Nikoletta

AKIK MÁR NEM LEHETNEK VELÜNK...

Előző évkönyvünk megjelenése óta két kollegánktól kellett végső búcsút vennünk. Rájuk emlékezünk a következő írásokkal.

Ábrányi Ede - történelem szakos tanár*

Nem akartam pedagógus lenni, de mert az istenek így akarták, mégis az lettem. Tekervényes utat járva jutottam el a katedrára. Önhibámon kívül öt helyen felvételiztem (az akkori rendszer dogmái miatt), s jutottam el a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemre, ahol tanári diplomát szereztem. Ha most kellene pályát választanom, akkor is a pedagógus pályát választanám, annak ellenére, hogy sem anyagilag, sem pedig erkölcsileg nincs megbecsülve e pálya. Tanítványaim szeretetét, munkám megbecsülését a mai napig is élvezem. Bármerre járok, mindenütt találkozom tanítványaimmal, és ez jó érzés.

Nagyon fiatalon kerültem irányító posztra, feladatom Szabolcs-Szatmár megye nevelő-oktató munkája személyi feltételeinek a biztosítása volt. A Zrínyi Ilona Gimnáziumba 1967. szeptember 1-jével kerültem fél állásban, mert a másik félben a megye középfokú intézményeiben a történelem tantárgyat felügyeltem, gondoztam. Az iskola nem volt új számomra, mert egyrészt hivatalból is figyelemmel kellett kísérem az itt folyó munkát, másrészt a feleségem is itt tanult, illetve itt tanított. Az itt eltöltött huszonnyolc évről többnyire csak a szép emlékek élnek bennem, még akkor is, ha olykor-olykor a cél érdekében komoly szócsatákat vívtunk.

Mindenekelőtt a gyerekekre gondolok szívesen, de szeretettel emlékszem kolléganőimre, kollégáimra, igazgatóimra, a munkát segítő technikai dolgozókra. Szívesen emlékszem valamennyi zrínyis rendezvényre: kulturális, sportműsorokra, diák és testületi kirándulásokra, az almaszedésre stb. Még ma is felriadok álmodból, ha a Honvédelmi Napok keretében rendezett lövészeti versenyről álmodom, amikor egy „élharcos” tanuló rám fogja a fegyvert és mondta: „Ede bácsi, nem sülsz el!” Jaj, mi lett volna, ha elsülsz? Örültem annak, hogy tanítványaim megállták he-

*Megjelent: *Nemzedékről nemzedékre* - Szerkesztette: Moldván György

lyüket mind a felsőoktatási intézményekben, mind pedig az élet különböző területein. Elődeink lerakták az alapokat, mi pedig építettük a zrínyis szellemet. Utódainknak azt kívánom, hogy folytassák e nemes feladatot!

Nyíregyháza, 1997

Ábrányi Ede emlékére

Messziről jöttél, s most messzire mentél. És közben? TANÍTOTTÁL. Tanítottál ezt-azt: topográfiát, évszámokat, pszichológiai alapfogalmakat. Mi akkor még csak éreztük, ma már tudjuk: minden átadott ismeret csak ürügy volt arra, hogy megérintsd a lelkünket, csiszolgass rajtunk. Az emberformálás istenadta tehetségét birtokoltad az oktatás valamennyi területén: katedrán, íróasztal mellett vagy a megye iskoláit járva.

Összetéveszthetetlen, egyenes tartásod sosem volt rátartóság. Legfeljebb magababbról jobban láttad, hogy kinek mikor és miben kell segítened. Önzetlen maradtál akkor is, amikor felérték Hozzád a bajok. Először ezt köszönjük, s csak ezután a Zrínyinek adott huszonnyolc aktív évéd.

Engedd, hogy örizzük szürke-kék hibátlan eleganciád, rekedtes hangod nyugodt tónusát, cinkosságra ingerlő huncut mosolyod!

Ha már nem lehetsz a mi Ede bátyánk, maradj számunkra az örök tanár úr!

*Huszárné Kádár Ibolya
igazgatóhelyettes*

Visszaemlékezés 52 év távlatából Urbán Erzsébet (Zsóka néni) volt osztályfőnökömre

1953/54-es tanévben nyertem felvételt a Nyíregyházi Állami Zrínyi Ilona Általános Leánygimnáziumba, humán szakra „B” osztályba.

A 6. Sz. Általános Iskolából kerültem oda, de valójában a 8. osztály nagyobb részét római katolikus iskolában jártam.

Szüleim egyszerű emberek voltak, Istennek és a munkának éltek. Így nem volt nehéz felismerni, hogy Zsóka néni személyében olyan osztályfőnökkel áldott meg az Úr, aki a négy év alatt úgy foglalkozott velünk, hogy Isten nevét, a haza szeretetét sohasem ejtette ki az ajkán – mégis azt hiszem – igaz csak a magam nevében nyilatkozhatom, mi ezt mégis észrevettük.

Zsóka néninek ez adott erőt, hogy a leggyengébb képességű tanulóinak is megadja az alapot az általa tanított fizikából és matematikából.

Ha nehezebben fogtuk fel a definíciókat, képleteket, akkor kijelentette, már pedig ezt úgy kell megtanulnotok, ha idős korotokban felébredtetek, még akkor is tudni kell a sebesség, gyorsulás, gravitáció fogalmát.

Szigorú volt az osztályzásban, kivételt nem ismert. Gyengéd, szeretetreméltó volt, mégis féltünk tőle.

Erkölcsei téren nem ismert elnézést: dohányzás, túlóltözöttség, ékszerhordás stb. Voltak akkoriban olyan filmek, amit csak úgy engedélyezett megnézni, ha a szülő írásban kérte az Ellenőrző könyvben. Ugyanakkor szerette, ha vidám volt az osztály, s ha észrevette, hogy valakinek lelki gondjai vannak, igyekezett odafigyelni, és ha tehetett, családlátogatásra ment. Hozzánk is bejött többször, mert édesanyám beteg volt, sokat volt kórházban. Második-harmadik osztályban 1-1 hetes kirándulást szervezett részünkre a Bükkben és a Mátrában – talán ilyen felhőtlen, nyugodt kirándulás nem is volt több az életemben.

A hazaszeretetéről 1956-ban adta jelét legalábbis nekem. A szemem akkor is csak rajta volt. A forradalom kezdetén a reggeli órákban a Budapesti Műszaki Egyetemről fiatalemberek jöttek, és Zsóka néni beengedte az osztályba, s az akkor írt Tamási-verset megengedte, hogy felírják a táblára.

Ha a rádióban újabb híreket kaptunk, kimentünk az udvarra. Az egész tanári karnak ki volt tűzve a piros-fehér-zöld szalag, de én csak Zsóka nénit figyeltem, neki is ki volt tűzve. (Mert én nem tudtam felfogni, hogy mi történt.)

A Kossuth gimnázium tanulóit, már a délelőtt folyamán ki akartak vonulni. Iskolaigazgatónk, Zsóka néni a tanári karral együtt úgy döntött, hogy a tanulókat a szüleiknek át kell adni, így ötös csoportokban hagytuk el az iskolát.

Ezt csak röviden azért tartom fontosnak, mert itt vettem észre Zsóka néni viselkedéséből, mértéktartásából a rábízott tanítványok iránt érzett felelősséget. Ugyanakkor igaz magyarságát.

Az események miatt az érettségire való felkészítésünk is több gondot okozott. Érettségizni kellett latinból, oroszból, de mivel mi az orosz helyett a franciát választottuk – így csak latinból érettségiztünk, mert az oroszra nem tudtak felkészíteni.

A ballagásunkon még szerényen azzal emlékeztünk az eseményekre (ezért melékelem az itt küldött fényképet), hogy a 3. osztályosoktól mindenki egy Jókai-könyvet kapott piros, fehér, zöld szalaggal átkötve, egy kéknefelejcs kis csokorral.

Valójában keveset tudtam Zsóka néni életútjáról, hisz erre nem is volt meg a lehetőség.

Valójában keveset tudtam Zsóka néni életútjáról, hisz erre nem is volt meg a lehetőség.

Az ő erőmerítésének igazi forrását mintegy 15 évvel ezelőtt kezdtem megérteni. Egyre több emberhez kerültem közel Zsóka néni tanítványai közül, akik már megértették őt, és tanúbizonyságot tettek róla.

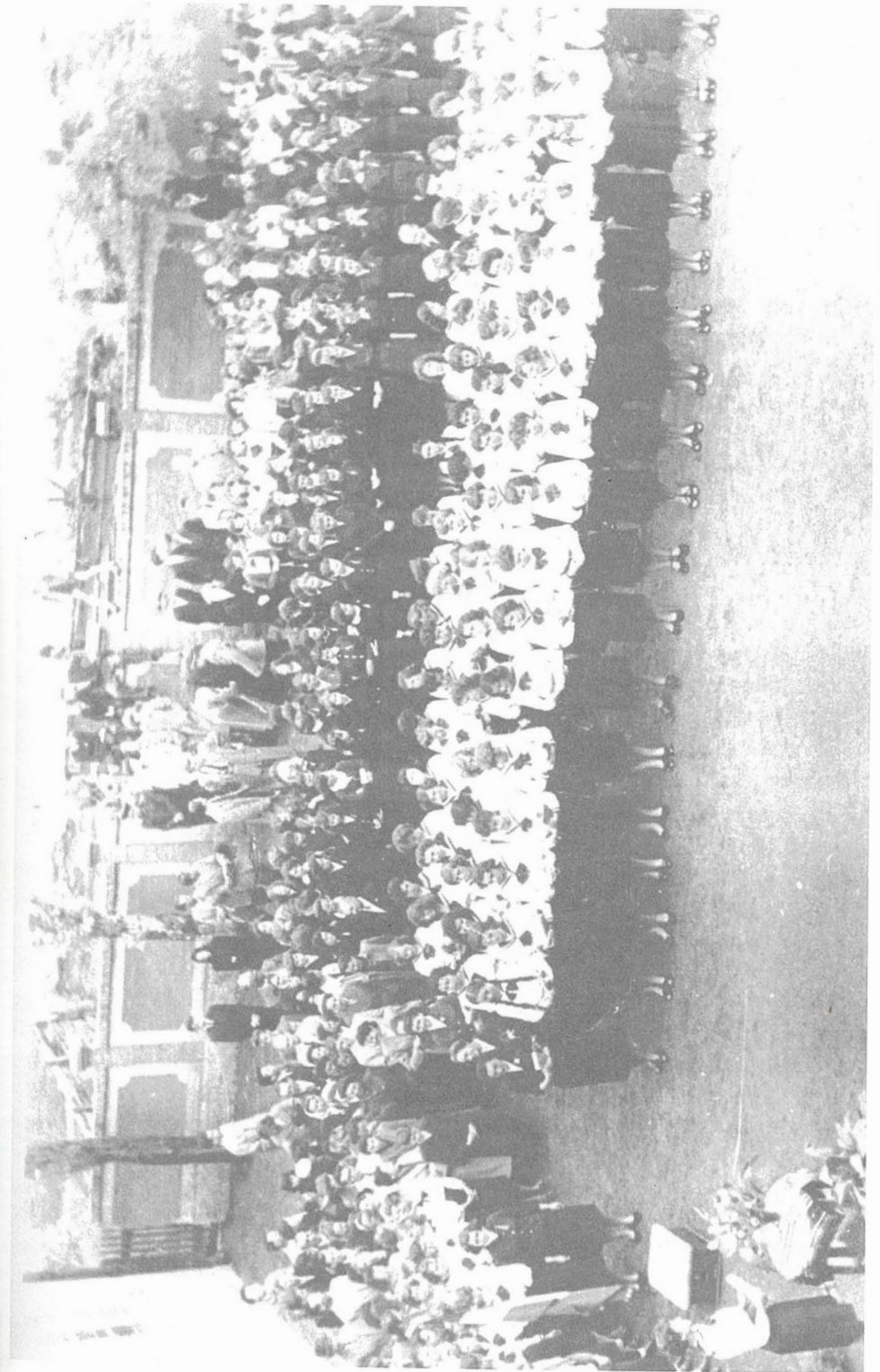
Az ÉLIM Szeretotthonba rendszeresen kijárt, és ott sajnos már csak idősebb napjaimban látott el lelkigondozói tanácsokkal. Bizonyágtételeimre csak 65 éves koromban került sor.

Családommal kapcsolatos „Zrínyi Ilona Gimnáziumra” vonatkozó adatok:

- fiam Dr. Zilahi Zsolt a 25. érettségi találkozómon volt az iskola tanulója. Zsóka néninek pedig háziorvosa. Nagy tisztelettel emlékezik Erzsike néniire.
- Harmadik generációként Kacsala Ákos negyedikes tanuló. Ha Isten segít, elsőszülött unokám is az orvosi pályát választaná. Erre való felkészülésén fáradozik. Remélem magatartásával, szerénységével méltó a Zrínyi Ilona Gimnázium és családja mintegy 50 éves kapcsolatához.

Nyíregyháza, 2005. január 17.

*Zilahi Józsefné
Szlovenszki Erzsébet*

*Az iskola folytatja
történetét ...*

*„Könnyebb a múlt következményének
lenni, mint a jövő okának.”*

Ashleigh Brilliant

Újdonságok a Zrínyiben

Az előző évkönyvünk megjelenése óta iskolánk szerkezete átalakult, a folyamatos megújulás egyszerre ad választ a Köznevelési Törvény megváltozott elvárásaira, a szülői körből felmerülő igényekre és a tantestület egyre bővülő szakmai lehetőségeire. Az Arany János Tehetséggondozó Program felmenő rendszerben működik, a 2004/2005-ös tanévben már a 12. évfolyamon tanulnak az először beiskolázott gyerekek. Ennek a tanévnek az újdonságaként jelent meg a nyelvi-informatikai előkészítő képzés, melyet jövőre már 70 fővel indítunk. Látható, hogy az iskolaszervezet jórészt az öt évfolyamos struktúra felé tolódott, stratégiai ágazatként – a színvonalas, általános képzés mellett – továbbra is a nyelvvoktatást jelöljük meg.

Az Arany-Program a Zrínyi Ilona Gimnáziumban

Mindenki számára ismert tény, hogy Szabolcs-Szatmár megye hazánk egyik legelmaradottabb térsége, ezért különösen fontos volt a megyében, hogy a 2000-ben induló Arany János Tehetséggondozó Program egy olyan gimnáziumban kapjon helyet, amelyik a hátrányos helyzetű tanulók iránt igazán elkötelezett, ugyanakkor a tehetséggondozás terén nagy hagyományokkal rendelkezik.

Ilyen szempontok mérlegelése után került a Programba az Oktatási Minisztérium által meghirdetett pályázat egyik nyerteseként a nyíregyházi Zrínyi Ilona Gimnázium. Az első Arany János osztály 2001 őszén indult, azóta minden évben, a törvény által legmagasabb osztálylétszámot kihasználva indulnak az újabb és újabb Arany-osztályok.

A Zrínyi Gimnázium több tekintetben is egyedülálló a Programban. Az első, talán legszembevetőbb tény, hogy az első évtől kezdve a beiskolázás terén ez a gimnázium éri el a legnagyobb sikereket, eleinte „csak” kétszeres, idén azonban már háromszoros volt a túljelentkezés. Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy a Program 23 iskolájába jelentkező tanulók 10 %-a első helyen a Zrínyi Ilona Gimnáziumot jelöli meg.

Másik nagyon fontos terület, amelyben egyedülálló a gimnázium, az az, hogy gyakorlatilag az Arany-Program 5 esztendeje alatt az országos átlaghoz viszonyítva egyáltalán nincs lemorzsolódás. Ez rendkívül nagy teljesítmény egy olyan programban, amelynek a célcsoportja hátrányos helyzetű diákok köréből kerül ki. A Zrínyi Gimnázium pedig a - ha az osztályok társadalmi összetételét vizsgáljuk – a szociális hátrányok kezelésében is élen jár. Sose felejttem el, amikor az egyik év karácsonya előtt a nagyon nehéz helyzetben lévő tanulók egy-egy melegítőt kaptak a gimnáziumtól. Az egyik „melegítő tulajdonos”, kislány édesanyja sírva tele-

fonált az Oktatási Minisztériumba, csak azért, hogy megköszönhesse valakinek, hogy a gyereke a Zrínyi Gimnázium Arany-Programjába járhat, hogy elmondhassa, hogy a gyerekének végre van melegítője.

A megyében, a Program iránti nagy túljelentkezésre tekintettel 2002 szeptemberétől a kisvárdai Bessenyei György Gimnáziumban is megkezdődött az Arany-Program. A Zrínyi Gimnáziumban tanító tanároknak és a vezetőségnek elévülhetetlen érdemeik vannak abban, hogy a Program megvalósítása során szerzett tapasztalatokat megosztották a kisvárdaiakkal, hogy a Program ott is gördülékenyen beinduljon. A Zrínyi Ilona Gimnázium a Hátrányos Helyzetű Tanulók Arany János Kollégiumi Programjához tartozó ibrányi Móricz Gimnázium számára is folyamatos segítséget nyújt. A három intézmény együttműködése országos viszonylatban is példamutató, melynek szép eredménye a beiskolázás során való közös munka és annak eredményeképp a Programba jelentkező diákok számának folyamatos növekedése a megyében.

Élen jár a gimnázium azoknak a tanároknak a számában is, ahányan a Program nyújtotta lehetőségeken belül továbbképzéseken vettek részt. A tantestület egyharmada vett már részt tanulásmódszertani továbbképzésen, szinte itt jelentkezett a legtöbb tanár Ember és társismeret képzésre, illetve a Debreceni Egyetem által meghirdetett Tehetség és fejlesztése 2 éves szakirányú

Mint minden gimnáziumban itt is mindent megtesznek, hogy a Programban tanuló diákok a legjobb oktatásban részesüljenek, hogy teljesítsék a Program speciális elvárásait az ECDL vizsgát, az angol nyelvvizsgát, hogy a gyerekek jogosítványhoz jussanak, és sorolhatnám a többi program elemet. Mégis személyes tapasztalataim alapján szeretnék egyetlen – mondjuk így – zrínyis specialitást kiemelni. Tavaly tavasszal lehetőségem volt ellátogatni a gimnázium szurdokpüspöki táborába, ahol, mint egy erdei iskolában, minden tehetséggondozó osztály részt vett egy kéthetes, intenzív idegen nyelvű táborban. Délelőtt intenzív angol oktatás folyt magyar és angol anyanyelvű kollégák segítségével, délután pedig életvitel, illetve sport töltötte ki a tanulók idejét, este az anyanyelvi tanárral kötetlen beszélgetéssel, közös zenéléssel, énekléssel zárták a napot. Az előkészítő, angol nyelvet nem sokkal korábban elkezdő diákok már egy hét után bátran meg mertek szólalni angolul, izgatottan érdeklődtek tőlem, hogy vajon tudtam-e, hogy van halkés, és hogy hogyan kell enni kaviárt. Nem véletlen, hogy a tavaly nyáron a Köznevelésben megjelent, a gimnáziumot méltató újságcikk írója is cikkének „Ha nem lenne, ki kellene találni” címet adta. Nekem is ugyanez jutott eszembe a szurdokpüspöki táborban eltöltött nap után.

Van-e ember, aki vitatkozna azzal, hogy az egyik legfontosabb célnak ma hazánkban a tehetségek megtalálásának, gondozásának, az esélyteremtésnek kell lennie. A maga eszközeivel a Zrínyi Ilona Gimnázium is kiveszi a – nem is kis – részét ebben a lélekemelő, de sokszor igen nehéz, emberi elkötelezettséget és erőt követelő munkában.

Fuszek Csilla

A tehetségfejlesztés pedagógiája

A pedagógiát, mint előíró tudományt mindig az izgatta, hogy lehet a tehetséget felismerni a gyakorlatban, illetve milyen tartalommal, módszerekkel, eszközökkel fejleszthető a tehetség. Ezért érdemes „a tehetségfejlesztés pedagógiájáról” beszélni, valamint azért, mert hasonló gondolatok fogalmazódtak meg bennünk, amikor az Arany János Tehetséggondozó Programot kidolgoztuk.

A tehetséggondozás három alapvető állomása, amelyet a szakirodalomban három „D”-ként írnak le: a leírás, a felfedezés és a fejlesztés.

- A **leírás** (description) a tehetség meghatározását jelenti. Ez mindig bizonyos szemléletet jelent, jellemző a korra, kultúrára, tevékenységi területekre. Fontos ez a leírás annak eldöntéséhez, hogy **milyen jellegű** tehetséggondozó programot fogunk kidolgozni.
- A **felfedezés** (discovery) a tehetségek **felfedezése**, a legnépszerűbb kutatási téma a mai napig is a pszichológiában. Mindenki szeretné azt a metódust használni a kiválasztásnál, amellyel minden tehetséget ki lehet szűrni. Egyetlen biztos módszer sincs, hanem inkább minél több adat egybevetése juttat bennünket megfelelő információhoz.
- A **fejlesztés** (development) tulajdonképpen a témánk. Bármelyik előző kettővel sok kárt okozhatunk s persze a fejlesztést meg is alapozhatjuk. Azt mondhatjuk, hogy a fejlesztéshez más programok elemeit fel lehet használni, sokfelől, sokoldalúan meg lehet közelíteni a fejlesztést, de talán a legcélravezetőbb, ha **saját programot** készítünk.

A tehetséggondozás, tehetségfejlesztés főbb útjai:

1. **gyorsítás, léptetés** – azt jelenti, hogy olyan programot állítunk össze a tanulóknak, hogy évet ugorhatnak, több év anyagát sajátíthatják el. Meg kell, vagy meg lehet adni erre is a lehetőséget, de körültekintőnek kell lennünk, figyelembe véve pl.: a gyerek intellektuális érettségét, ezen kívül a testi fejlettségét, érzelmi fejlettségét, szociális alkalmazkodóképességét.
2. **elkülönítés, szegregáció** – valamilyen kritérium alapján elkülönített tehetséges gyerekek külön iskolába, osztályba járnak. Ennek az elkülönítésnek mostanában pejoratív felhangja van, pedig a tehetséggondozás régóta ismeri, s indokolt ez az elkülönítés, ha a célok ezt megkívánják meg is engedhető.
3. **gazdagítás, dúsitás** – filozófiájában, alapvető megközelítésében tér el az előző kettőtől. Természetesen kívánatos az lenne, hogy a közoktatásban a gondolkodás- és kreatívfejlesztés, a vezetői és szociális készségek fejlesztése, képességfejlesztés válna meghatározóvá. Az enrichment programtervezése abból indul ki, a tehetséges gyerekeknek mást és másképpen kell tanítani, kreativitásukat, személyiségfejlesztésüket megcélözva.

Renzulli (1977) megfogalmazta a gazdagításra vonatkozó elképzeléseit:

- túl kell menni a norma tanterven, mást és másképpen kell tanítani;
- figyelembe kell venni a tanulók érdeklődését, a tehetségesek érdeklődési körét feltárni, illetve szélesíteni, hogy a kiemelkedő képességű tanulók megtalálják azokat a területeket, amelyek igazán érdeklik őket;
- figyelembe kell venni a tanulók által preferált tanulási stílusokat, mert a preferált tanulási stílus segíti a képességek kialakítását, olyan tréningekben, foglalkozásokban vesz részt ennek során a tanuló, amelyek a problémamegoldó képességét növelik;
- lehetőséget biztosítani a tanulóknak a témában való elmélyedésre, mert ez valódi alkotómunkát jelenti, tudományos, művészi tevékenység gyakorlását, melynek eredménye a produktum, ami erőt ad az önfejlesztéshez, a munkához.

Az előzőekből következik, hogy az iskolák feltehetik a kérdést, hogyan tervezzék a gazdagító programot, hogy teljesüljenek a fentiek.

Gazdagító program tervezésének alapelvei:

1. a tehetségesek nevelése-oktatása szilárd filozófiai, pedagógiai, pszichológiai alapokra épül: lényege az, hogy ki akarja az iskola elégíteni a tanulók igényeit, köztük a tehetséges tanulókat is, figyelembe veszik a tanulási és motivációs jellemzőket, kidolgozzák a tartalmakat, módszereket, eszközöket;
2. a tehetségesek nevelését-oktatását úgy kell megtervezni, hogy érzékenyen reagáljon a helyi társadalom igényeire, tehát a programra az a jellemző, hogy ott kezdődik ahonnan a tanuló jött, illetve ahol a tanuló van és ott fejeződik be ahová őt el akarjuk juttatni;
3. a tehetségesek nevelése-oktatása inkább befogadó, semmint kizáró attitűdöt képviseljen, ez az elv a gazdagító programot összeállításnál azt jelenti, hogy az összes potenciális tanulóra kiterjed, beleértve az aluteltjesítő tehetségeket, vagy az eltérő szociokulturális környezetből jövő tanulókat is;
4. A tehetségesek nevelése-oktatása az egész iskolarendszer szerves részét képeze, mert ne csak a „szombati foglalkozásra”, hanem az egész tevékenységre a tehetségprogram teljes idejére szóljon;
5. A tehetségesek nevelése-oktatása a teljes személyiségre irányuljon és a tanuló egyedi mivoltában fejlessze, ne csak a tantervre, a módszerekre és az eszközre terjedjen ki, hanem a tanácsadásra, a személyiségfejlesztésre, a tanulók egyedi problémáinak megoldására;
6. A tehetségesek nevelése-oktatása folyamatos erőfeszítés legyen az iskolarendszer részéről, mely azt jelenti, hogy tevékenységrendszerében, tartalmában, módszereiben az óvodában kell elkezdni és az egész iskolarendszeren végig kell húzódnia a tervszerű tevékenységnek.

A gazdagító programok tervezésének fent bemutatott alapelveit differenciált iskolai, pedagógiai programban lehet megvalósítani.

Differenciálás az iskolai pedagógiai programban

1. tanulói csoportok, egyének kiemelésével, akikre az intézmény különös figyelmet fordít;
2. olyan pedagógiai tevékenység megtervezésével, amelyek folyamatosan lehetővé teszik minden tanuló egyéni jellemvonásának a feltárását, aktivitásuk kibontakoztatását;
3. differenciálást szolgáló szervezeti formák, keretek kialakítása, (speciális osztályok, csoportok, szakkörök, érdeklődési körök, iskolán kívül szervezett tevékenységek, tanulmányi, kulturális, szakmai versenyek, nyári táborok, nyelvi táborok, alkotótáborok stb.);
4. differenciálást szolgáló tartalmak, feladatok alkalmazásával, (pl.: dúsitó programok, tananyagban különböző változatok beépítése.);
5. a fentieket segítő taneszközök kidolgozásával vagy beszerzésével, (feladatgyűjtemények, oktatócsomagok, számítógépes programok, diagnosztikus tesztek, stb.);
6. egyes differenciáló, individualizáló stratégiák kiemelésével, (személyre szabott rendszerek, adaptív rendszerek, számítógéppel vezérelt oktatás).

A **Renzulli** modellben (1977) szereplő három kör a személyiségen belüli egymásra ható fő területeket jelöli és ezt egészíti ki **Mönks** (1986), amikor azt a szociális mezőt határozza meg a család, iskola, kortársak háromszögben, mely a tehetség kibontakozására hat.

A Renzulli modell egyik eleme **átlag feletti képesség**, intellektuális képesség, művészi képesség, pszichomotorikus képesség, szociális tehetség. A másik elem a **feladat elkötelezettség**, kíváncsiság – érdeklődés, szorgalom – kitartás, becsvágy – teljesítménymotiváció. A harmadik elem, pedig a **kreativitás**, eredetiség, fluencia, flexibilitás.

Az iskolai képességfejlesztési út két alaptípusát **Gáspár László** (1995) határozta meg. Elméletében az analitikus és szintetikus fejlesztést különböztette meg, melyek céljaikban, jellegükben, technológiájukban, módszereikben, eredményüket és mérhetőségüket tekintve eltérnek egymástól. Ebből a megközelítésből azonban kiolvashatjuk, hogy a tevékenység cselekvésből, műveletekből, mozdulatokból épül fel. A cselekvéseket részcélok vezetik, a műveletek, mozdulatok pedig célszerű tevékenységek. A fejlesztésnél, tehát mindkét típusra szükség van.

Csapó Benő (2003) elképzelése szerint a tartalomba ágyazott képességfejlesztési modell fő eleme a műveleti gazdagítás. A műveleti gazdagítás főbb alapelvei:

1. azonosítani lehet azokat a készségeket, képességeket, gondolkodási folyamatokat, melyek az intellektuális teljesítmények körében szerepet játszanak;

2. a transzfer nem automatikus, de a kialakult műveletek, algoritmusok, gondolkodási folyamatok átvihetők;
3. a tudás reprezentálható leíró, deklaratív formában és formalizált műveleti formákban;
4. konstruktív tanulási folyamatot szervezve (megfelelő módszerekkel) műveletvégzésen át műveletrendszerek alakulnak ki.

A fent leírt elméleti elképzeléseket a gazdagító programok számára készített, egymástól eltérő tantervmodellek jellemzőit viselő tantervek kidolgozásában vehetjük figyelembe. Három tantervmodell különböztethető meg a gazdagító programok kidolgozásánál:

1. Tartalom, elsajátítási modell

Jellemzője, hogy gyorstempójú, előrehaladásra alapozó, D-P orientáltságú, intellektuális tartalom által szervezett, a tanár, mint facilitátor működik közre a megvalósításnál.

2. Folyamat/eredmény, kutatási modell

Jellemzője, hogy a kiválasztott témában elmélyülő, produktumra alapozó, forrás orientáltságú, természettudományos, vagy más modell köré szervezett, a vezető a folyamatban együttműködő szerepet játszik.

3. 'Ismertelméleti', fogalmi modell

Jellemzője, hogy ismeretelméleti indíttatású, esztétikára alapozó, megbeszélés orientáltságú, a témák és eszmék által szervezett, a tanárt sokrateszi módszer jellemzi.

A modellek közötti versengés szertefoszlata az egyetlen erős differenciált tehetség program megalkotását. Legtöbb esetben a három modell szintézise jelentheti a jó utat. A gazdagító programok tantervének megalkotása után meg kell határozni a tehetségfejlesztő program óratervét, a szervezeti formákat, munkaformákat és a tehetségfejlesztésben alkalmazható munkamódszereket. Mivel a gazdagító programok is összetettek értékelésük is komplex megközelítést kíván, erre kiválóan alkalmas a CIPP modell. A modell jellemzője, hogy figyelembe veszi a környezet (context), a bemenet (input), a folyamat (process) és az eredmény (product) elemeket. Sajnos az a tapasztalat, hogy a legtöbb tehetségfejlesztő program anélkül készül el, hogy megtörténne a fenti elemek figyelembe vétele különösen elmarad az értékelésnél a folyamatértékelés.

Polonkai Mária

A Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégium az AJTP mérések tükrében

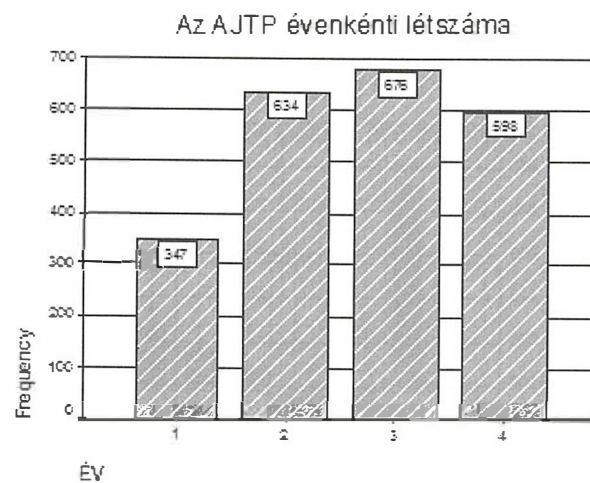
A program indulásakor – a 2000/2001. tanévtől - a felvett gyermekek részére összeállítottunk egy tesztbatteriót amely a tanulási és a kognitív képességek diagnosztizálását és fejlesztését szolgálta. A tanulási képességet – az erre a célra kidolgozott tesztekkel - pszichológusok mérik és a gyermekekről egyéni jellemrajzot készítenek. A kognitív terület feltérképezéséhez terveink szerint a matematika (műveleti képességek) és az értő olvasás mellett szükség van a gondolkodási képesség mérésére is. Gondolkodási képesség alatt azt a kognitív képességet értjük, amely meglévő tudásból módosult, esetleg új tudást hoz létre. Kutatások bizonyítják, hogy a gondolkodás komplex képessége négy egyszerűbb képességből szerveződik. A konvertáló, a rendszerező, a kombinatív és a logikai képesség (mint a komplex gondolkodási képesség összetevői) a kognitív képességek funkcionális rendszerében a tanulás, a kommunikáció és a tudásszerzés metszetében helyezkedik el. Az előbbi területek fejlesztésével érhetünk el tartós eredményeket az utóbb felsorolt képességek, készségek fejlődésében.

A logikai képesség a meglévő információk bevonásával és az ismert logikai műveletek segítségével hoz létre új információkat. A legalapvetőbb logikai műveleteket és azok alkalmazási szabályait a gyermekek már 14 éves korukra elsajátítják. A tanári magyarázatok, utasítások mellett számtalan logikai szerkezetet tartalmaznak a tankönyvek is. A tananyag feldolgozása, az önálló tanulás komoly akadályokba ütközik azoknál a gyermekeknél, akik nehezen értenek meg bizonyos logikai szerkezeteket.

A mérés célja, hogy a tanulókra készített egyéni profil segítségével a pedagógusok fejlesztő munkáját segítsük és egy megismételt mérés segítségével ki tudjuk mutatni a fejlesztés mértékét.

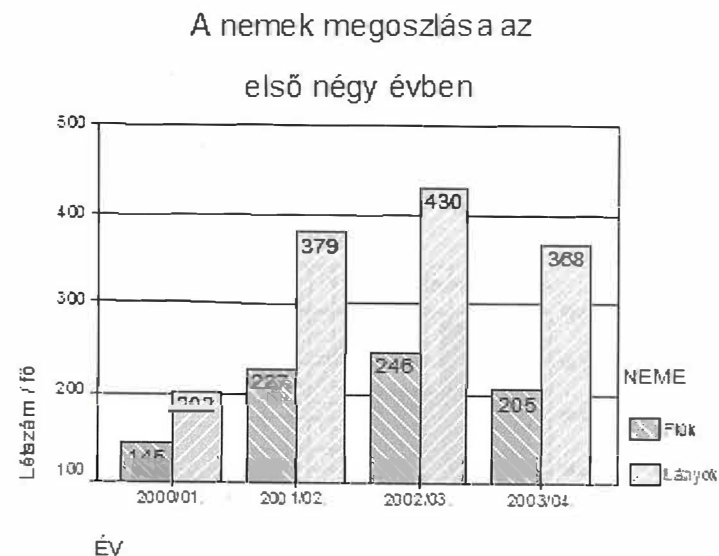
Az iskolák anonimitását egyéni kód alkalmazásával biztosítjuk. Az ábrákon és a diagramokon az iskola a 20-as kóddal szerepel. A Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégium az AJTP indulása után a következő tanévben kapcsolódott a tehetségfejlesztő programba.

A tanévenként országosan felvehető gyerekek létszáma elérte a kb. 600 főt. (1. sz. ábra) Mivel a programban évenként változik az intézmények száma ezért eltérő a tanulói létszám is. A program indításának első évétől (2000/2001. tanév) indulva az évenkénti felvett létszám változását szemlélteti a következő ábra.

1. sz. ábra

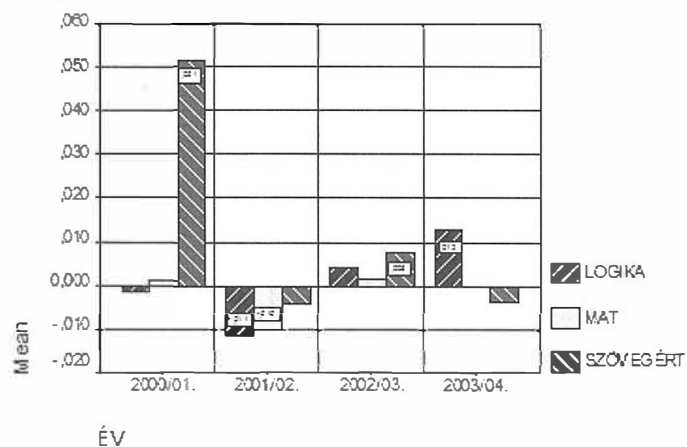
A programban a nemek aránya a lányokra nézve kedvezőbb.

2. sz. ábra

Az évenkénti teljesítmények a vártnál nagyobb ingadozást mutatnak. Pozitívnak tekinthető, hogy a - sikeres tanulás feltételeként említett - logikai képesség magasabb átlagot mutat.

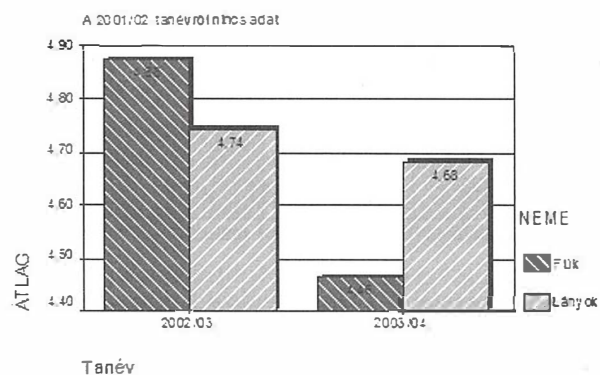
A teljesítmények standard szintje tanévenként

3. sz. ábra

Az iskola a beküldött tanuló adatlapok alapján a felső kategóriában helyezkedik el. A háttérre a 2001/2002. tanévből nem kaptunk információt, de az ezt követő években igen sikeres beiskolázás tanúi lehettünk. A hozott jegyekből számított átlagok jó képességű csoportokra utalnak.

Tanulmányi átlagok nemenként

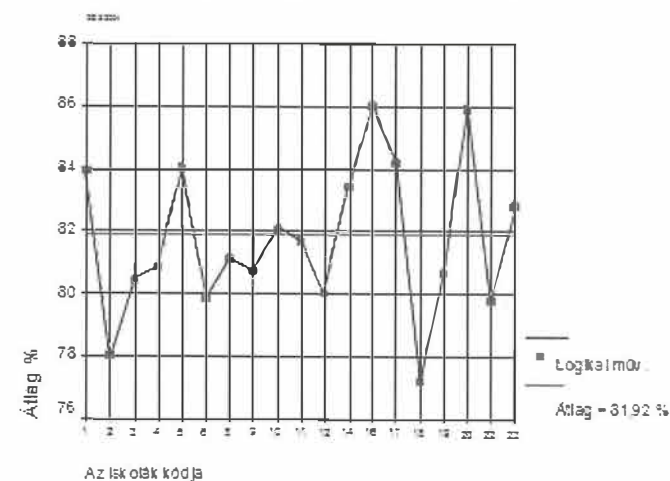

4. sz. ábra

Az iskola (kód=20) a mért kognitív területeken a következő ábrák tanúsága szerint jó helyen szerepelt. A logikai képesség vonatkozásában a 16. iskolával

hasonló a gyermekek képessége. (5. sz. ábra) Mivel mindkét intézményben az iskolai átlag magasan az országos standard fölött helyezkedik el, ezért gyanítható, hogy tervszerű, tudatos beiskolázási stratégia szerint történik a beiskolázás.

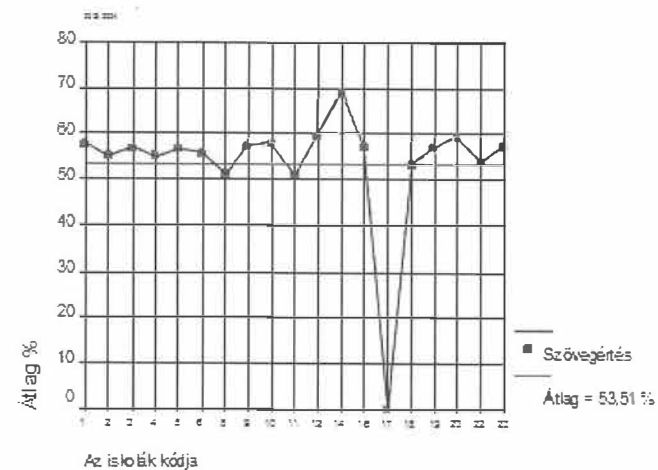
A logikai képesség iskolai eredményei

5. sz. ábra

Statisztikailag szoros kapcsolat mutatható ki a logikai képesség és a szövegértés ill. a matematikai képesség között.

A szövegértés iskolai átlagai

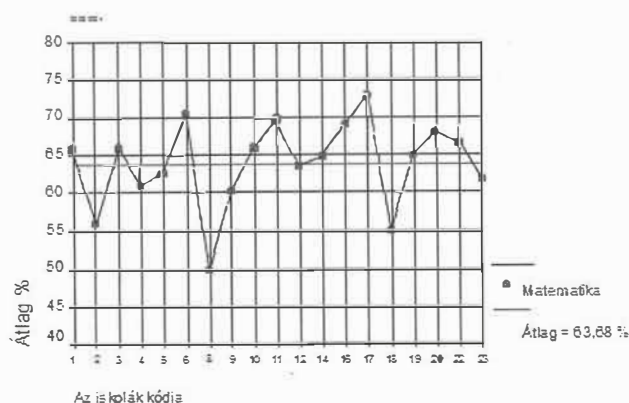

6. sz. ábra

A jobb szövegértési teljesítményhez általában a többi kognitív területen is magasabb eredmény társul.

A matematikai képesség

iskolai átlaga

7. sz. ábra

Az iskola tanulói által elért bemeneti eredmények teljesítmény %-ban kifejezve. (1. sz. táblázat)

ÉV		Logika	Szövegértés	Matematika
2001/2002	Átlag %	.*	58	68
	N	-	25	26
	Szórás %	-	14	16
2002/2003	Átlag %	79	56	72
	N	36	36	36
	Szórás %	14	12	16
2003/2004	Átlag %	86	59	68
	N	36	36	36
	Szórás %	5	12	19

(* Nem kaptunk információt. N=létszám)

1. sz. táblázat

Ha a bemeneti méréseket követő fejlesztések közben is megtörténik az évenkénti mérés, mennyiségileg is kimutathatóvá válik az iskola „hozzáadott” értéke.

Kindrusz Pál

Felvételi 2005

Hát igen! Felvételi! Csontig rágott körmök és izzadó tenyerek sokasága. Így voltunk ezzel mi is, és most ők is...

2005. 01. 07-én érkeztek azok a felvételizők, akik a 2005-ben folytatódó Arany János Tehetséggondozó Programban szeretnének részt venni. Sokan megrémülve az ismeretlentől és a felvételitől, néhányan magabiztosan (vagy magabiztosságot színlelve) lépték át a hön imádott Kollégiumunk ajtaját.

Az első nap az ismerkedés jegyében telt.

A második nap viszont...! Szegény, még mit sem sejtő újoncokból kiirtottak minden reményt. Tesztek sokasága töltötte ki a nap nagy részét. Délután elérkezett a kikapcsolódás, a lazítás, a bulizás pillanata.

Ekkor került megrendezésre a sportvetélkedő, amelyben – észrevételeim szerint – a legtöbben örömmel vettek részt, és átélték a sport nyújtotta élvezeteket. A győztes csapat nagy sikert aratott, majdnem akkorát, mint az esti buli.

Nagy tombolás, tánc, új szerelmek születése, önfeledt szórakozás jellemezte a diszkóban töltött pillanatokat.

Köszönet mindezekért Ottohál László tanár úrnak és Törös Erika tanárnőnek.

A harmadik napon kicsit megkönnyebbülve hazautaztak a reménykedő diákok.

Úgy érzem, mindannyiunk nevében mondhatok köszönetet minden szervező tanárnak, akik sokat fáradtak azért, hogy az érkező diákok az itt töltött időt életük egy izgalmas részeként könyvelhessék el.

Köszönet minden, a szervezésben résztvevő diáknak, akik feláldozva egy hétvégéjüket, megtették mindent, hogy a felvételizők jól érezzék magukat. Biztosíthatok mindenkit arról, hogy fáradozásuk nem történt hiába.

Reméljük a felvételt nyerők itt kezdődő jövő éve épp olyan sikeres és vidám lesz, akár a felvételi!

Szabó Viktória

Nyelvi előkészítő képzés

A Köznevelési törvény 2003-ban módosított 28.§-a értelmében iskolánkban is indult nyelvi előkészítő képzés.

Az új formában 38 diák tanul. Heti 14 órában angol illetve német nyelvi, 4 órában pedig informatikai képzésben részesülnek. Ezen kívül anyanyelvi, irodalmi, természettudományos és táncórákon is részt vesznek. Az iskola korábbi nulla-

dikos és most is folyó Arany János Tehetséggondozó Programjának tapasztalatait felhasználva alakult ki az osztály órarendje, mely tanulásmódszertant is tartalmaz.

Az új lehetőségek kihasználását sok szülő szeretne volna biztosítani gyermeke számára, így magas volt a jelentkezők száma. Végül 20 lánnyal és 18 fiúval indult a képzés 2004-ben.

Harmincyolc színes egyéniség alkotja az osztályt. Különböző iskolákból különböző felkészültséggel jöttek. Talán egyetlen közös vonásuk, hogy szeretik a nyelveket, és jó nyelvérzékük van.

Néhányuk már többéves nyelvtanulás után érkezett ide, abban bízva, hogy most egy nyugalmas év következik a 8. osztályos nagy hajtás után. A nyelvtanárok tapasztalatai azt mutatják, hogy ezek a tanulók 1-2 hónap alatt leszoknak a rendszeres tanulásról, és október-november táján azon kapják magukat, lemaradtak a többiek mögött. A heti 14 óra tanulás 3-3 nyelvi tanárral ugyanis igényli, hogy a diákok otthon is készüljenek.

A 9.d osztályfőnökeként mondhatom, hogy értékes kis csapat került össze a 2004/2005-ös tanévben. Van közöttük olyan is, aki már az idén negyedik lett a megyei helyesírási versenyen. Egy másik tanuló sorra nyeri az informatikai versenyeket egy „aranyos” diákkal egyetemben. Sokan sportolnak, táncolnak, mazsoretteznek, énekelnek, mások rajzolnak vagy lovagolnak.

Az osztályközösség a csoportbontások miatt ugyan nehezen szerveződik egységessé, de a közös verébavató-tábor és -verseny, a szurkolás a tizenkét órás kosárcsacsi és a debreceni korcsolyázások lassan összekovácsolják a rendkívül mozgékony társaságot.

Reméljük, ez a képzésforma beváltja a hozzáfűzött reményeket, és az uniós elvárásoknak megfelelni tudó, nyelveket jól beszélő, számítógépet kezelni tudó, táncos lábú, jól kommunikáló fiatalok kerülnek ki az iskola védőszárnyai alól öt év múlva.

Martinovszkyne Kondrák Margit
osztályfőnök

AZ ISKOLAI MUNKA SZÁMOKBAN
ÖSSZEÁLLÍTOTTA: BALÁZS LÁSZLÓNÉ IGAZGATÓHELYETTES

Statisztika 2003.június

OSZT.	létszám össze- sen	5-ös	4-es	3-as	2-es	1-es	osztály- zatok száma	osztály- átlag	buktott			nők szá- mából	igazolt mulaszt mulaszt	igazo- latlan mulaszt	mulasz- tási át- lag(órf)
									1	2	3				
9.a	32	203	144	73	19	7	446	4,16	1			4	3047	32	96,22
9.b	31	294	107	23	10		434	4,58				7	3191	10	103,26
9.c	35	180	145	68	15		408	4,20				3	3900	86	113,89
9.d	36	220	145	45	12		422	4,36				5	3223	74	91,58
9.e	36	216	138	71	18		443	4,25				8	2751	43	77,61
9.f	37	182	87	17	2		288	4,56				6	3599	84	99,54
10.a	32	323	91	30	4		448	4,64				6	3746	119	120,78
10.b	33	200	145	68	16		429	4,23				1	3186	75	98,82
10.c	35	375	94	18	3		490	4,72				6	3419	46	99,00
10.d	35	217	107	70	23		417	4,24				6	4866	86	141,49
10.e	38	206	138	78	32		454	4,14				1	4489	103	120,84
11.a	36	244	80	62	28	1	415	4,30				8	3650	198	106,89
11.b	34	279	82	27	16		404	4,54				10	2924	75	88,21
11.c	34	277	82	23	6	2	390	4,61				12	3675	81	107,53
11.d	35	283	105	46	9		443	4,49				6	3679	123	108,63
11.e	35	242	132	63	7		444	4,37				4	3665	112	107,91
12.a	35	286	60	13	1		360	4,75				10	2419	133	72,91
12.b	39	322	36	19	14	1	392	4,69				17	2582	46	67,38
12.c	37	249	85	32	15		381	4,49				11	2628	138	74,76
12.d	34	265	51	32	28		366	4,46				11	2545	135	78,82
12.e	35	290	62	24	8		384	4,65				9	2473	94	73,34
ÖSSZEITÉS															
9. évf.	207	1295	766	297	76	7	2441	4,34	0	1	0	33	19711	329	96,81
10. évf.	173	1321	575	264	78	0	2238	4,40	0	0	0	20	19706	429	116,39
11. évf.	174	1325	481	221	66	3	2096	4,46	3	0	0	40	17493	589	103,92
12. évf.	180	1402	294	120	66	1	1883	4,61	1	0	0	58	12647	546	73,29
OSSZ.	734	5343	2116	902	286	11	8658	4,44	4	1	0	151	69557	1893	97,34
Az osztályzatok aránya %-ban															
61,7% 24,44% 10,42% 3,30% 0,13%															

kat. A Sulinet által kiírt pályázat jóvoltából harmincheten tanfolyamon sajátíthatják el a számítástechnika alapjait.

Új lehetőségként jelenik meg az oktatásban a médiaismeret tanítása, amely a tantervbe is beépül. Iskolánkból két tanárnő szerzett diplomát az ELTE Mozgóképf- és médiaismeret szakán. Ők a tanultakat már a tanórákon is felhasználják, továbbadják tanítványaiknak.

Gyermekeink tanulási készségek hiányában nehéz jövő elé néznek, hiszen az „élethosszig tartó tanulás” korszakában tudásunk és képességeink folyamatos fejlesztésére van szükség, illetve fontos, hogy megismertessük a gyerekeket a hatékony tanulás módszereivel. Örömmel mondhatjuk el, hogy iskolánk az országban az elsők között ismerte fel a XXI. században olyan nélkülözhetetlen ismeretek beépítésének fontosságát az órarendbe, mint az önismeret és a tanulásmódszertan, illetve a személyiségfejlesztés. Az Arany János Tehetséggondozó Program segítségével tanáraink közül ketten a Debreceni Egyetem „Tehetség és fejlesztése” szakán szerzett ismereteket kamatoztathatják a mindennapi munkában: a tehetséggondozó osztályokban, valamint a nyelvi előkészítő évfolyamon.

Tapasztaltuk, hogy a szülők az évek során folyamatosan új igényekkel lépnek fel. Szeretnék, ha önmagukat hitelesen vállalni tudó és merő fiatalokat képezzünk. A tanítás mellett ezért egyre inkább kénytelenek voltunk átvállalni a családtól az önismereti, társismereti, emberismereti és a reális társadalomismereti érzékenység fejlesztését. 1997-ben a megyében az elsők között szerveztünk személyiségfejlesztő csoportokat a kollégiumban. A gyerekek többségének ez segített abban, hogy reálisabban lássák saját képességeiket, ne értékeljék alul vagy felül önmagukat, illetve problémáik megoldásához tudjanak és merjenek segítséget kérni. A 2001/2002-es tanévtől már tanórai keretben is lehetőségünk nyílt a személyiségfejlesztésre az AJTP-program keretein belül. Heti öt órában fejleszthetjük a tanulók önismeretét, társismeretét, kommunikációs és konfliktuskezelési képességeit. A 2002/2003-as tanévtől pedig egyre több kolléga bekapcsolódott a mentálhigiénés munkába. 2003-ban hat kolléga végzett el mentálhigiénés alapképzést, így tízre emelkedett a személyiségfejlesztéssel foglalkozó tanárok száma, amely így lehetőséget biztosít arra is, hogy az osztályfőnöki órák keretében is hatékony önismereti tréningen vegyenek részt tanulóink.

Elmondhatjuk tehát, hogy a Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégium tantestülete mindent megtesz annak érdekében, hogy diákjaink egészen magas szintű oktatásban részesüljenek, naprakész információkat kapjanak, megismerjék a különböző tudományok legújabb eredményeit. Ezzel talán demonstrálhatjuk azt is, hogy igenis fontos a tanulás, a szakmai fejlődés.

*Hegedűsné Bihari Ágnes
szabadidőszervező tanár*

1. Forrás: www.om.hu/rendeletek

2. Forrás: www.ptmik.hu/tartalom/kozepemelt

Bázisiskolai tevékenységünk a 2004/2005-ös tanévben

I) Háttér

A bázisiskolai tevékenység 1999 óta jelenik meg a nyíregyházi Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégium alapító okiratában. Valamennyi frissen átdolgozott dokumentumunkban, például a 2004-ben elfogadott Pedagógiai programban is súlyozottan szerepel a bázisiskolai jelenlét. A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Köznevelési Közalapítvány bázisiskolai pályázatain 1999 óta folyamatosan veszünk részt, s minden esetben elnyertük a megpályázott összeget. A tevékenységünk a megye minden gimnáziumára kiterjed, a meghívóleveleinket, kiadványainkat a bázishoz tartozó valamennyi intézménybe eljuttatjuk.

Az elvégzett munkáról rendszeresen beszámolunk, a projektek pénzügyi hátteréről a törvényben előírt módon részletes elszámolást készítünk.

II) Kapcsolattartás

A pályázati felhívásnak megfelelően bázisiskolai tervzetünket Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Önkormányzat Megyei Pedagógiai, Közművelődési és Képzési Intézetével egyeztetve állítottuk össze, eleget téve a közösen szervezett projektek igényének, valamint megfelelően az önálló programok szempontjainak is. Bemutató tanításaink egy részét a tavaszi Pedagógiai Hetek programsorozatára szeretnénk felfűzni.

A megelőző évek továbbképzései, bemutató tanításai során rendszeresen találkoztunk megyebeli kollegákkal, s a programok után tartott kötetlen beszélgetések is segítséget nyújtanak a pályázati célkitűzések megfogalmazásában. A visszajelzések alapján folytatni szeretnénk bázisiskolai kiadványainkat, bemutató tanításainkat, s a szakma egyetértésével találkozással szeretnénk meghívni országos hírű előadókat is.

A bázisiskolai pályázatot a 2003/2004-es tanév befejezése előtt a munkaközösség-vezetőkkel való konzultálás során állítottuk össze, a munkaközösség-vezetők saját szakmai területük javaslatait, igényeit közvetítették az iskolavezetéshez. Figyelmet fordítottunk az egyes csoportok közötti arányos teherviselésre és arányos költségelosztásra is, több esetben azonban a beadványokhoz képest vissza kellett lépni. Ez jórészt a kiadványok terjedelmi megszorítását jelentette. A tradicionális, nagy munkaközösségek mellett a programban helyet kapnak a kisebb munkaközösségek, például testnevelés; valamint megjelennek az új tantervi modulok is: tanulásmódszertan, személyiségfejlesztés, önismeret.

III) Célkitűzéseink

A Köznevelési Közalapítványhoz benyújtott pályázatainkban minden évben megjelenítünk egyfajta domináns, az egész tanévet befolyásoló pedagógiai tevékeny-

séget. Eddigiekben kiemelten kezeltük a kerettantervek megjelenését, az új modulok beépítését és a kétszintű érettségire való felkészítést és az Arany János Tehetséggondozó Program indítását. A 2004/2005-ös tanévben a folyamatosság fenntartása mellett két területre szeretnénk koncentrálni: az egyik a nyelvi-informatikai előkészítő évfolyam belépése, illetve az új érettségi rendszerre való felkészítés.

A közoktatásról szóló 2003. LXI. törvény lehetővé tette a nyelvi-informatikai előkészítő évfolyam indítását. Nyíregyháza Megyei Jogú Város engedélyezte számunkra az új képzési forma elindítását. A törvényalkotók csak az informatika illetve a nyelvi órák esetében írták elő az óraszámok arányait, a többi esetben nagy szabadságot adtak a tantestületek kezdeményezőkétségének. A nyíregyházi Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégium saját tanterveket állított össze, ezek az új pedagógiai programban már meg is jelentek. Ebben a nyelvi-informatikai előkészítő évben - az alapfeladatokon túl - a középiskolai pályaszakasz további négy évét is szeretnénk megalapozni. Az ún. közismereti tantárgyak esetében nem a gimnáziumi anyagot kívánjuk lehozni, sokkal inkább az azok elsajátításához szükséges képességeket és készségeket szeretnénk kialakítani illetve megerősíteni. Valamennyi tantárgy esetében prioritást élvez a szövegértés és a tanulási nehézségek leküzdése.

Nagy előnyt ad számunkra, hogy a korábbi képzési formák, az egykori "nulladik", valamint az Arany János Tehetséggondozó Program gazdagító évfolyama olyan pedagógiai tapasztalatokat halmozott fel az iskolában, melyek az új forma esetében is sikerrel alkalmazhatóak.

A lépéselőnyünk három szinten jelenik meg:

Először: az új tanulási területek (személyiségfejlesztés, tanulásmódszertan) nálunk már kellő megalapozottsággal bírnak, ezeket a tantárgyakat már korábbi évfolyamokon is bevezettük.

Másodszor: a pedagógiai kultúra és szakmódszertan új kihívásai - például, hogy ugyanazt a nyelvet két-három tanár tanítja - nálunk már szintén élő és bejáratott gyakorlatnak számítanak, hiszen mind az angolt, mind a németet az egykori alapítványi osztályunkban és az Arany János Tehetséggondozó előkészítő évfolyamán több kollega tanította, illetve tanítja.

Harmadszor: az Arany János Tehetséggondozó Program révén tantestületünk-ből többen végezhetek olyan továbbképzéseket, melyeken a tehetségfejlesztés, a tanulási nehézségek leküzdése, az önismeret szerepelt, így az előkészítő évfolyamot módszertanilag is megalapozottan indíthatjuk el.

Ezekre az előnyeinkre építve a nyelvi-informatikai előkészítő évfolyamot szeretnénk népszerűsíteni a megye középiskolái körében, hisz viszonylag kevesen vállalkoztak az új képzési forma elindítására. Mivel az oktatási törvényben foglaltak szerint október 30-ig kell közzétenniük a középfokú intézményeknek a következő tanévben indítandó osztályokat, ezért most viszonylag korán, szeptemberben illetve októberben kívánjuk megszervezni a nyelvi-informatikai előkészítő évfolyam bemutató foglalkozásait. Külön érdekességként ajánljuk azt a dupla németórát, melyet két kollega (Balogh Károlyné munkaközösség-vezető illetve Kovácsné Győri Gabri-

ella tanárnő) fog tartani, bizonyítva a pedagógiai együttműködés lehetőségeit.

Szervezünk az előkészítő évfolyamon angol bemutató tanítást, valamint tanulásmódszertani foglalkozást is, melynek témája a koncentráció fejlesztése.

Valamennyi óra után szakmai beszélgetéseket is tartunk, hogy az érdeklődők kérdéseket fogalmazhassanak meg, és javaslatokat is tehessenek.

A 2004/2005-ös tanév bázisiskolai tevékenységének másik kiemelt területe: az új típusú érettségire való felkészítés. Mind a tanulókat, mind a szülőket nagy aggodalommal tölti el a rendszer bevezetése. Nem kevesebb a félelem szakmai körökben sem, hiszen nemcsak a formai megújulásról van szó, hanem szokatlanok a tartalmi keretek is, de legkritikusabb pontnak mégis az időtényezőt érezzük. A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Önkormányzat Megyei Pedagógiai, Közművelődési és Képzési Intézet szervezésével megindult a képzők képzése, majd folytatódott a kollegák felkészítése is. Azonban egyes tantárgyakból még csak az első fázisnál tartanak a továbbképzések, de a tantárgyak többségéről is elmondható, hogy kevesen jutottak hozzá a létfontosságú ismeretekhez. Gimnáziumunkból többen vettek részt már a képzők képzésén, s a szaktárgyi felkészítéseken. Történelemből, matematikából, fizikából és biológiából a zrínyis tanárok irányítják a tanári továbbképzéseket. Az országos konferenciákon, szakmai találkozók, postgraduális oktatásban nagy számban vettünk részt, s ezeken hallhattunk olyan kiváló előadókat, akiknek útmutatásai lényegi és érdemi segítséget adnak ebben a rendkívül feszített és felelősségteljes időszakban. Ezért országos hírű szakembereket (Kaposi József, Antalné Szabó Ágnes, Bajomi-Lázár Péter) hívunk meg, hogy a megye pedagógustársadalma mind szélesebb körben értesülhessen az aktuális feladatokról.

A kétszintű érettségivel kapcsolatban az információszerzés és információátadás mellett a másik súlyozott terület az új típusú feladatsorok összeállítása: például történelemből már nem a szorosabb értelemben vett lexikális ismeretek reprodukálását kell gyakoroltatni, hanem azok alkalmazását források elemezésével, térképek rajzolásával, s képek felismertetésével. Fizikából az óraszámcsökkentés miatt a tananyag rendkívüli sűrítettsége kívánja meg a gyakoroltatást szolgáló feladatsorok közreadását. Kész gyűjtemények rendkívül korlátozott számban állnak rendelkezésre, ezért szeretnénk folytatni bázisiskolai füzetek kiadását, szem előtt tartva az új elvárásoknak való megfelelést.

Bázisiskolai tervzetünk beépül iskolai munkatervünkbe, annak szerves részét képezi. Célrendszerünk megvalósítása közben valódi pedagógiai műhelymunkát szeretnénk kialakítani, megvalósítani.

*Huszárné Kádár Ibolya
igazgatóhelyettes*

A mi táborunk - Szurdokpüspöki

2003: 50 milliós beruházás Szurdokpüspökiben

Épp, amikor előző évkönyvünk elkészült, kezdődött el a címben említett beruházás az „Arma-liget” Ifjúsági Táborban, amelyet akkor már 6-éve üzemeltetett gimnáziumunk.

A gondolat nem volt újkeletű: már 1998-ban fölvetődött annak igénye, hogy a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Önkormányzat többségi és további 7 megyei települési önkormányzat (Mátészalka, Nyírmada, Nyírpazony, Nyírtelek, Újfehértó, Vaja, Záhony) tulajdonában levő épületegyüttest folyamatosan korszerűsíteni kell. A néhai özv. Heldák Jánosné – Anna néni – által az 1980-as évek közepén Nyírpazornak adományozott 3,2 ha-os területen 1986-87-ben készültek el a 180 személy befogadására alkalmas faházak, illetve a központi téglapépület, kifejezetten nyári-szezonális-gyermeküdültetési céllal, Bogár László építész tervei alapján. Az évek teltek, az épületek használódtak, s az igények is változtak; megérett a helyzet egy rekonstrukciós folyamat elkezdéséhez.

Az ehhez szükséges tanulmánytervet az újragondolás alapján Dr. Vincze István, megyei főépítész készítette el teljesen ingyen, még 1998-ban. Ebben szerepelt a központi épület téliesítése, a faházak cseréje, kisebb lakóegységek kialakítása, így újak elhelyezése, hogy a befogadóképesség ne csökkenjen, a kastélyrom maradványainak felhasználásával új épület kialakítása közösségi funkciók befogadására, új raktárpépület, sportpályák, parkolók létesítése.

A tervekről tájékoztattuk az önkormányzat illetékeseit, elsőként – tragikus, hogy így kell emlékeznünk – néhai Pataki József művelődési osztályvezető urat, aki a források függvényében folyamatként, illetve szakaszosan látta megvalósíthatónak a terveket.

Aztán 2001-ben egy hivatali találkozás során Gazda László úr, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Közgyűlés elnöke, akkor mint a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Fejlesztési Ügynökség igazgatója, megyei önkormányzati és területfejlesztési alapforrásokból finanszírozhatónak ítélte egy első szakasz – a központi épület korszerűsítése – beruházását. Támogatta a gondolatot Dr. Helmeczy László, a megyei közgyűlés akkori elnöke, Dr. Borbély Károly főjegyző úr, s felhatalmazást kaptunk mind az engedélyes tervek, mind a fejlesztési pályázat elkészítésére.

Az engedélyes terv elkészítését ismét Dr. Vincze István megyei főépítész-osztályvezető úr vállalta. A bonyolult, munkai igényes pályázat megírása

a megyei önkormányzat munkatársa: Hajzer Gábor nevéhez fűződik. Közben természetesen megindultak az egyeztetések a források feltárásához és megosztásához, amelyben a megegyezést hozó tárgyalás épp Szurdokpüspökiben zajlott, itt állapodtak meg Gazda László úr és a Megyei Önkormányzat illetékes vezetői, valamint Holles Miklós igazgató úr, a Nógrád Megyei Területfejlesztési KHT vezetője a három, azonos nagyságrendű pilléren nyugvó finanszírozásban. Támogatta ezt mindkét megyei területfejlesztési tanács, s megyénk képviselőtestülete. Bekapcsolódott a megbeszélésekbe a programot ugyancsak kezdetektől támogató Kovács József úr Szurdokpüspöki polgármestere, s személyes közbenjárásával is segítette a Nógrád Megyei támogató döntés megszületését. Közvetlen módon tette ugyanezt Dr. Helmeczy László közgyűlési elnök úr is.

A kedvező döntések megszületése után indult maga a közbeszerzési pályázat, melynek győztese a kisvárdai székhelyű OTEK Kft. lett. 2003 április elején vonultak fel, mi azzal törekedtünk előmozdítani a program minél teljesebb körű megvalósítását, hogy a munkatársak elhelyezéséért térítést nem kértünk, azt igen, hogy minél teljesebb legyen a megvalósítás. Szükség is volt rá, mivel bontás közben derült ki, hogy a téliesítéshez nem elegendő a tető hőszigetelése, a konyhai mosogatógép ára sem volt tervezve, s voltak még más további gondok is, amelyek nem csak pályázaton túli pénzüsségeket igényeltek, de a határidő hosszabbodását is hozták. Több helyszíni tanulmányozás, ellenőrzés, hatósági ügyek rapid intézése, az új fejleményekre reagáló egyeztetések sorozata kísérte a kivitelezést. Az építés a megyei önkormányzat beruházásában valósult meg, a szakmai feladatokat a NYÍRBER KFT látta el, önkormányzati koordinátora Megyesi József úr volt, a Művelődési Osztály részéről még Szabados György osztályvezető-helyettes úr kapcsolódott a munkákhoz.

Sokat segített, hogy a megyei önkormányzat ifjúsági és sportbizottsága 1 millió forintot külön is biztosított a váratlan kiadások fedezésére. Az eredeti átadási határidő május 31-e volt, de reméltük, hogy május 26-27-én már birtokba vehetjük az új épületrészt. Vártuk, hiszen megújult a konyha, amely így már megfelelt a HACCP előírásoknak, s valamennyi szobához immár fürdőszoba is tartozott, 2-4-5 ágyas szobákban

így 44 személy részére sikerült megfelelő – immár az év során folyamatosan igénybe vehető – szálláshelyet kialakítani. Új gázkazánok telepítésére, a közös vizesblokkok felújítására is sor került. Egy szauna későbbi telepítésének lehetőségét is hordozza az épület. A már jelzett s azon túli gondok miatt azonban csúszott az átadás, szinte megoldhatatlan helyzetet teremtve a mátészalkai általános iskolai csoport fogadásakor. A megyei Katasztrófavédelem segítségével – sátrak, ágyak „gulyás-ágyú” kölcsönzésével is csak részben tudtunk úrrá lenni a helyzeten.

Aztán eljött június 12-e. Amikor 16,10-kor az ÁNTSZ pásztói intézetének képviselői átvették az épületet, munkatársaink 5 perc alatt bepakoltak, birtokba vették a konyhát, s megindult a „normális” szezon. Abban az évben 12250 vendégéjszakát töltöttek nálunk vendégeink. Nem rendeztünk ünnepélyes átadást, egyszerűen csak használatba vettük a megújult épületet. Örültünk, hogy lényegesen javultak fogadási feltételeink, s megköszöntük a rendkívül sokat jelentő támogatásokat.

Amíg folyt az építés, már formálódott annak gondolata, hogy mi legyen a folytatás. Gazda László elnök úr, néhai Pataki József osztályvezető úr, s az önkormányzat tisztségviselői, hivatali vezetői érzékelték a táborban rejlő további lehetőségeket. De ez már egy újabb fejezet lehet...

Pataki József osztályvezető úr érzékelve az idegen nyelvi oktatás iránti, az európai uniós csatlakozással még erőteljesebben megnövekedett igényeket, felvetette egy, a táborban a tanév során 2 hetes turnusokban működő, angol nyelvi kommunikációs tábor létrehozásának tervét, anyanyelvi lektor bevonásával, a CETP segítségével. Mi pedig úgy gondoltuk, hogy ezt – a ma is, második éve működő felkészítő tábort, amely most is országosan egyedülálló – feltétlen érdemes megvalósítani.

Azt, hogy ezt kiknek, kikkel s hogyan sikerült megvalósítani, már egy másik írás –fogja évkönyvünkben bemutatni.

*Pintér Miklós
igazgató*

Anyanyelvi tábor Szurdokpüspökiben

2004 nyarán újra megnyitotta kapuit a Szurdokpüspöki Anyanyelvi Tábor, immár hetedik alkalommal. Július 4. és 11. között 151 diák töltött el tartalmas hetet az ezeréves faluban. A táborozók 90%-át határon túli magyar fiatalok alkották. Felvidékről, Kárpátaljáról, Erdélyből, a Vajdaságból, sőt még Svédországból, Norvégiából, az angliai Chesterből is érkeztek fiatalok, na és persze Magyarországról is.

Idén is számos előadó tartott érdekes előadásokat a táborlakóknak.

Találkozhattunk Görög Ibolya protokollfőnökkel, Mucsányi János szerkesztővel, Forgács Róbert irodalmárral. Esténként különleges műsorokkal szórakoztattak minket. Vendégünk volt a BM Duna Művészegyüttes, Dr. Balogh Júlia szer-

kesztőségvezető, rendező, Berecz András mesemondó, Kátai Zoltán és Róka Szabolcs énekmondók, valamint Dr. Bárdi László professzor és Wonke Rezső rendező, operatőr, és a Selyemút Expedíció tagjai.

Mi, fiatalok tíz csoportfoglalkozáson vehettünk részt: újságírás, rádiózás, irodalom, történelem, fotózás, filmezés, néptánc-népzene, előadóművészet, képzőművészet, és ének témakörében, melyek oktatói a mi iskolánk tanárai, valamint a Duna Televízió munkatársai közül kerültek ki.

Az iskolából idén hatan tölthettünk el itt egy hetet.

Én először kaptam lehetőséget, hogy elmehessek és kipróbálhassam magam az általam választott csoportfoglalkozáson.

Az újságírást választottam, amit egyáltalán nem bántam meg. Csoportvezetőnk Bíró Mátyás, egy fiatal újságíró volt, aki igyekezett minél jobban megismertetni velünk e szakma fortélyait. Feladatunk az volt, hogy egy tizenkét oldalas újságot készítsünk el egy hét alatt.

Az újság sikeresen elkészült.

A filmesek rövid filmeket készítettek, a fotósok éjjel-nappal fotóztak, mások táncal, énekkel készültek.

A „munka” mellett számos előadáson vehettünk részt, amiken igen neves személyiségek ismertették meg velünk munkájukat.

Minden este változatos programok voltak.

Ez alatt az egy hét alatt még Egerbe is ellátogattunk, ahol felkerestük többek között az egri várat és a strandot is.

Utolsó este minden csoport bemutatta az általuk előállított programot. A mi csoportunknak az volt a feladata, hogy a csoportvezetőkről egy kedves kis paródiát

készítsünk jellemző viselkedésük hangsúlyozásával. Az ünnepség végét kisebbfajta diszkrét zárta.

A 151 fiatal között számos ismeretség született, és talán életre szóló barátságok, sőt szerelmek is. Szerencsésnek mondhatom magam, mert nekem mind a kettőben volt részem.

Az utolsó reggel mindenki korán kelt, hogy összecsomagolhasson, és elbúcsúzhasson

új „barátaitól”, ismerőseitől.

A buszra felszállva már mindenki azon gondolkodott, hogy jövőre hogy jöhet el ismét, hogy egy újabb kellemes hetet tölthessen el itt régi és új barátaival együtt.

Sárai Csilla

További képek a: <http://press.dunatv.hungary.com/tabor/> címen találhatóak.

Szurdokpüspöki, 2005

2005. január 2-án este az izgatottságtól alig tudtunk elaludni, mert az új évet mindjárt azzal kezdtük, hogy másnap hajnalban indultunk Szurdokpüspökibe, az angol nyelvi táborba.

Hosszú, fárasztó út után érkezünk állomáshelyünkre. A táborvezető felkísért minket a szobánkba, ahol a hideg ellenére mindenki azonnal elaludt a kimerültségtől. Mivel Ági néni (az ottani angol tanár) a későbbi vonattal érkezett, első nap még nem volt tanítás. Nem nagyon bántuk... Azután viszont keményedett a helyzet: naponta négy angolóránk volt, csoportbontásban. Kettő Ági nénivel, kettő Gabe-lal, az angol lektorral. Fejünk felett lebegett fenyegetésként, hogy a második hét végén tudásunkról írásban kell számot adnunk. Úgyhogy igyekeztünk, ahogy tudtunk.

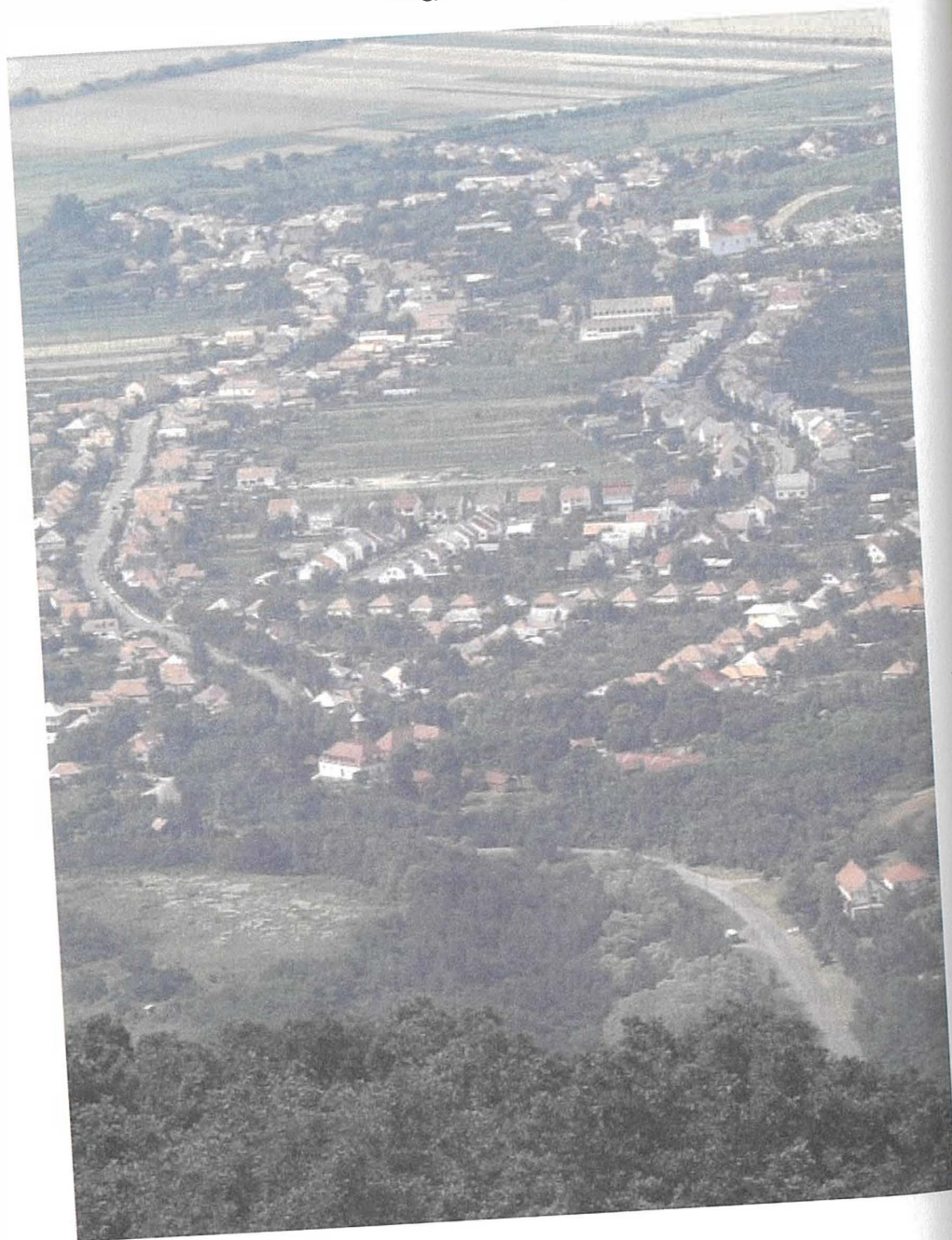
A legnagyobb élményeket mégis azok a hihetetlenül izgalmas kirándulások jelentették számunkra, melyeket csoportvezető tanárnőnk, dr. Bilezcné Halász Annamária szervezett, és tett felejthetlenné. Például azzal, hogy a Kékesről jégpályán és sáron kellett lemennünk. Hogyan oldottuk meg? Volt, aki háton csúszva, guggolva, és olyan is, aki gurulva. Közben örültünk, hogy az ország legmagasabb pontja „csak” 1014 m. A Kékes egyébként egyik állomása volt csupán a mátrai körutaknak, amelyek során ellátogattunk Gyöngyösre, Sóstóra, Galyatetőre és Pásztóra. Azonban – nagy bánatunkra – nem mindenütt jártunk szerencsével, mert több templom és múzeum is zárva volt, mire odaértünk.

Egyik este bulit rendeztünk. A lektor és egyik osztálytársunk születésnapját próbáltuk emlékezetessé tenni, reméljük, sikerrel. Vasárnap délből pedig vendégek érkeztek hozzánk: igazgató úr a feleségével, osztályfőnökünk, Bajdik Gabriella tanárnő, és dr. Farkas Károlyné, Marika néni, aki a második héten vigyázott ránk. Marika néni hozott nekünk videót, CD-s magnót, videokazettákat és koncerteket, amelyekkel megmentett minket az unalomtól és az éhhaláltól. Mindenünk megvolt, ami csak kellett a jó tábori élethez, ráadásul jókat kirándultunk. Csak az angol felmérő félelmetes árnya növekedett felettünk, ahogy telt az idő. Aztán eljött a nagy nap: megírtuk a tesztet, ami mindenkinek olyan jól sikerült, hogy szóbeli dicséretben részesültünk. Az utolsó nap pakolással és bohém játékokkal telt el. Utolsó élményünk, hogy majdnem lekéstük a vonatot, ami hazafelé indult. A nagy táskákkal rohantunk a sínek mellett, de végül mindenkinek sikerült felkapaszkodnia. A vonatút utolsó félórája azzal telt el, hogy mindenki az óráját nézte, és számolta a perceket. Amikor megérkeztünk szeretett kollégiumunkba, osztályunk másik fele nagy öleléssel várt minket, ez mindenkinek jólesett.

A két hét megpróbáltatásai után másnap újabb várt ránk: ki kellett bírunk a pénteki napot, mivel elrendelték, hogy iskolába kell mennünk. De a péntek hozta a legboldogabb percek is számunkra, hiszen este igazán hazamehettünk. Mert akár-

milyen jó is volt a tábor, mégis csak hiányoztak az otthoniak.
A következő héten sokat gondoltunk osztályunk másik felére, akik követtek bennünket Szurdokpüspökibe, és kicsit irigyeltük tőlük az ottani kalandokat...

*Éles Kata, Hora Adriana, Kovács Kata,
Nagy Judit, Polyák E. Réka, Varga Zsuzsa*

Alapítványi díjazottjaink

Ambrózy Géza (1896-1966), iskolánk volt matematika-fizika szakos tanárának emlékére fiai – Dr. Ambrózy András, Dr. Ambrózy Pál, Dr. Ambrózy Géza – 1986 őszén alapítványt adományoztak a Zrínyi Ilona Gimnáziumnak. Az alapítvány célja, hogy minden évben egy, a matematika tanulmányokban kiemelkedő eredményt elért harmadik osztályos tanulót megjutalmazzon, ösztönözze a tanulókat magasabb teljesítmények nyújtására, és emléket állítson Ambrózy Géza matematikus pedagógiai munkásságának.

Az adomány elnyerésének feltételei:

- az OKTV-n elért eredmény,
- a KÖMÁL feladatmegoldó versenyen elért eredményes szereplés,
- az iskolai matematika házi verseny fordulóján való részvétel eredményessége,
- általános tanulmányi eredmény,
- közösségi magatartás,
- faktos órákon való szereplés.

E feltételeket figyelembe véve dönti el a matematika munkaközösség, hogy ki kapja évenként a jutalmat. Az alapítvány szabályszerű, az alapító okiratban megfogalmazott célra történő felhasználásáról a Zrínyi Ilona Gimnázium mindenkori igazgatója gondoskodik.

Az „Ambrózy Géza Alapítvány” segítségével az alábbi tanulók kaptak elismerést és jutalmat:

2003. évben	Kozics Ádám	- 11. A
2004. évben	Szikszai László	- 11. F

Dr. Jaross Kálmánné Nyelvi Alapítványa

Az utóbbi évek évzáróinak elmaradhatatlan színfoltja az Orosz Nyelvi Alapítvány pénzjutalmainak kiosztása olyan tanulóknak, akik a nyelvtanulásban kimagasló eredményt értek el. Az alapítványt 1989-ben hozta létre Dr. Jaross Kálmánné, iskolánk akkor már nyugállományban lévő tanára. Az alapítvány létrehozásával „Klári néinek” az volt a célja, hogy támogassa, ösztönözze a mostanában kicsit háttérbe szorult nyelv oktatását, tanulását. A pénzjutalmat a Zrínyi Ilona Gimnázium tanulóinak közül minden évben az kapja, aki az Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyen vagy megyei versenyen orosz vagy francia nyelvből a legjobb helyezést éri el. „Klári néinek” sikerült az, ami nem mindenkinek, nyugdíjasként is hatékony, kézzelfogható segítséget nyújt a nyelv iránt érdeklődőknek. Az utóbbi években csak francia versenyeredményeket vehettünk figyelembe.

A pénzjutalmat a következő tanulók kapták:

2003-ban:	Barna Nóra	- 12. B
-----------	------------	---------

Ötvös László Alapítvány

Harmadik szakalapítványunkként 1996 decemberében jött létre. Az adományozók Ötvös Lászlóné és Bessenyei Józsefné (Ötvös Gabriella) az Ötvös László Biológia Emlékverseny első három helyezettjének jutalmazását kezdeményezték. A házi-versenyt az 1997-98-as tanévben rendezte meg először a biológia munkaközösség.

Díjazottak:

2003. évben	Gál Anna	– 11. C
	Spisák Nóra	– 12. A
2004. évben	Kacsala Ákos	– 11. D
	Garamvölgyi László	– 12. A

Ladvánszky Alapítvány

2000-ben jegyezték be angol nyelvi alapítványunkat, melyet Dr. Ladvánszky Csaba és Dr. Ladvánszky Csabáné (Pintér Margit) hoztak létre. Célja, hogy a tanórai oktatáson túl kedvet ébresszen az angol nyelv gyakorlati, alkotó módon való felhasználására, ösztönözze diákjainkat az élőnyelv irodalmi szintű megismerésére. Ezért az angol nyelvi munkaközösség műfordítói pályázatot hirdet az angol és amerikai irodalom köréből.

Díjazottjaink:

2003. évben Szabolcsi Viktória
Szabó Eszter
Jeney Ágnes

Mátyássy László szobrászművész emléklakettje

Szép hagyományt teremtett Mátyássy László szobrászművész a Zrínyi Ilona emléklakett megalkotásával. Édesanyja, Bolgár Judit szobrászművésznő készítette az iskolánk előtt álló szobrot, mely az évek során jelképpé vált.

Az emlékérmeket minden évben a legjobb érettségiző nyeri el. A vizsgabizottságok – többnyire hosszas vita után – osztályonként jelölik ki, hogy ki volt a sok jó között a legjobb. Az emlékérmeket a tanulóifjúság teljes köre előtt a tanévzáró ünnepélyen adjuk át.

Emléklakettben részesültek:

2003. évben	Szabolcsi Viktória	– 12. A
	Barna Nóra	– 12. B
	Balogh Ágnes	– 12. C
	Széles Orsolya	– 12. D
	Brecska Noémi	– 12. E
2004. évben	Tukacs Judit	– 12. A
Koncsol Zsófia		– 12. B
Nagy Gréta		– 12. C
Nagy Ágnes		– 12. D
Gargya Éva		– 12. E

Ez is velünk történt

Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról

A 2002/2003-as tanévben az OM-GYISM által meghirdetett drogrevenziós program keretében igazi nagy kihívást a Déry-Presser-Adamis-Pós szerzők által fémjelzett musical, a Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról színre vitele jelentette. Noha iskolánk tanárai és diákjai már máskor is hoztak létre hasonló produkciót, ez mégis nagy izgalommal járt.

Összesen 8 előadásra került sor: kétszer iskolánk diákjai, egyszer a város vezetői és a szülők, 5 alkalommal pedig más intézmények tanulói tekintették meg a zenés darabot.

A szerzők és örökösök nagylelkűségét köszönetilleti, mivel a nemes cél érdekében lemondtak a szerzői jogdíjról.

Az előadás létrehozásában iskolánk diákjain kívül más intézmények fiataljai is részt vállaltak. Két kolléganőnk, dr. Bánhidiné Maróti Magdolna, dzsessz-szakon végzett, Varga Ildikó pedig a Színház- és Filmművészeti Egyetem drámapedagógia szakán szerzett diplomát, így avatott kezekben volt a produkció.

Az „ösbemutató” egybeesett intézményünk 85 éves évfordulójával. Nem kis örömmünkre két németországi és egy finn testvériskola igazgatói és az egyik gimnázium diákjai is megtekintették az előadást. A darab üzenetét így magukkal vihették a saját országukba.

A fénykép az előadás egyik pillanatát idézi.

*Martinovszkyné Kondrák Margit
ifjúságvédelmi felelős*

Pécsi Művészeti Fesztivál

Nehéz így majd egy év távlatából visszaemlékezni arra, hogy mi mikor és hogyan történt. Osztályunk tavaly év elejétől kezdve erre a fesztiválra készült. Ezen a fesztiválon az ország különböző tájáról, az Arany János Tehetséggyógyító Programban résztvevő diákok mutatják meg, hogy mennyire tehetségesek is ők valójában.

Az osztály egésze táncórán, egy kisebbik része a színjátszó szakkörön, míg egyesek saját egyéni produkciókkal készültek a fesztiválra.

A hosszú hónapok alatt egyre jobban körvonalazódni látszódott produkciónk. Egyre inkább láttuk munkánk s fáradozásunk eredményét.

Elérkezett hát június első napja, mikor útrakeltünk buszunkkal, hogy előadjuk műsorunkat egy olyan helyen, ahol az ország minden tájáról érkező iskolák versenyeznek a megtisztelő első helyért, mely nem csupán egy szimpla első helyezést jelent, hanem az ország első helyezését.

Az út Pécsre hosszú volt, azonban mindenki talált magának valami elfoglaltságot. Néhányan az elsuhanó tájban gyönyörködtek, volt aki zenét hallgatott, valaki olvasott, más valaki pedig inkább az alvást választotta.

Szálláshelyünkre megérkezve, szobáink elfoglalása után rögtön „felderítő útra” indultunk. Körbenéztünk a szobákban, megkerestük a többiekét. Beszélgettünk, szoktuk az új környezetet, s lám be is esteledett. Hosszú volt az este, sokáig fennmaradtunk, ennek ellenére reggel aránylag frissen ébredtünk.

Rögtön első nap a színdarabunkat adtuk elő. A színdarabot Varga Ildikó tanárnő rendezte s keltette életre, sajnos azonban ő nem tudott ott lenni, mert várandós volt, s nem akarta magát és babáját stressznek kitenni. Ennél rosszabb hír nem is érhetett volna minket. „Hogy a mi felkészítő tanárunk nem jön el! És mi van, ha nem sikerül?” Ilyen félelmek fogtak el minket. Ennek ellenére darabunk, melynek címe A muskátlis kalap, óriási sikert aratott.

Többször is visszatapsoltak minket. A végén pedig egymás nyakába borulva örültünk a sikernek. Ekkor kilépett az ajtón a zsűri elnökhasszonya. Először meglepődöttünk, hogy miért jött ki utánunk. Aztán kiderült: csupán azért, mert gratulálni szeretett volna nekünk, s elismerését fejezte ki. Ekkor már zsebünkben éreztük a győzelmet. Persze, hogy jókedvvel mentünk vissza a szálláshelyünkre.

Aznap délután még egy hegymászást is betervezett osztályfőnökünk, Németh Gyula tanár úr. Szerintem senki sem bánta meg, hogy felmáztunk a tv-toronyig, sőt még fel is mentünk a kilátóba. Mondhatom gyönyörű látványt nyújt Pécs este, kivilágítva.

A második nap a zene és az ének napja volt. Osztályunk nagyobb része inkább csak a szurkolótábor szerepét töltötte be. Osztályunkból Böszörményi Bettina, Lakatos Virág, Szabó Mátyás lépett fel. Ha jól emlékszem, ezen a napon tudtuk meg, hogy színdarabunkkal fellépünk a Gálaesten. Nagyon boldogok voltunk, s

persze már elkönyveltük a sikert. A szervezők persze gondoskodtak az általános jókedvről. Este egy fergeteges diszkót rendeztek. Elcsigázottan és fáradtan érkezünk vissza szálláshelyünkre.

Harmadnap reggel már nem keltünk fel olyan frissen, mint előtte egy nappal. Pedig ez volt az utolsó nap. Ez a nap a tánc napja volt. Mind csoportos, mind egyéni táncprodukciók egyaránt voltak. Osztályunk néptáncos műsorral készült. A fellépés előtt nagyon izgultunk. Hiába nyugtattak tanáraink (Ugyan Attila és Bán Annamária), nem igazán oldódott a feszültség. Izgatottan vártuk a zene kezdetét. Elindult a zene, mi táncoltunk, s mintha egy szélvihar vitte volna el félelmünket és izgatottságunkat. Önfelédten táncoltunk, kurjantottunk, mintha világeletünkben így táncoltunk volna. Lelépve a színpadról Ugyan Attila tanár úr megdicsért minket, majd rohantunk ki a szűk folyosón. Útközben érdekes módon az egyik iskola tanára megkérdezte, honnan jöttünk, s gratulált nekünk. A társaság megint jókedvvel tért vissza a szálláshelyre.

A negyedik este várt minket a Gálaest. Az odavezető út kicsit furcsa volt, hiszen a színdarab kellékeit és ruháit is magunkkal vittük, valamint nem busszal mentünk, hanem gyalog. Na mindegy, gondoltuk.

A Gálaesten előadtuk a színdarabot, most már persze minden nyomástól felmentve, könnyedén. Persze, hogy itt is nagy sikere volt.

A színdarabbal első helyezést értük el. A tánckategóriában pedig különdíjat kaptunk. Böszörményi Bettina, Baráth Nóra, Szabó Viktória és Kovács Nándor az irodalomkategóriában második és harmadik helyezéseket kaptak. Az eredményhirdetés során rengeteg második és harmadik helyet söpörtünk be.

A vége felé az idegek már pattanásig feszültek. Mikor meghallottuk, hogy a mi csapatunk nyert, szinte üvöltve ugrott fel az egész osztály. A lányok sírva borultak egymás vállára, a fiúk pedig egymás hátát veregették, és kezet fogtak egymással. Diadalittasan és a vándorserleggel a kezünkben meneteltünk az utcán. Aznap este egy hihetetlenül hangos és vidám búcsúbulit rendeztünk.

Koccintottunk a győzelmünkre, s tanáraink dicsérő szavai közepette próbáltuk feldolgozni a történeteket. Szerintem maradandó élmény marad mindannyiunknak.

Kovács Nándor

Kortárssegítés az iskolánkban

Iskolánkban már évek óta működik a kortárssegítő program, melynek keretében a tanulók saját diáktársaik segítségét kérhetik, ha dohányzással vagy más káros szenvedéllyel kapcsolatban van szükségük hasznos tanácsra. Kortárssegítőink több speciális képzésen vesznek részt, melyek segítségével átfogó képet kapnak a dohányzás, az alkohol, a drogok és nem utolsósorban a nemi betegségek okozta problémákról és azok leküzdésének módjairól. A szóbeli segítségnyújtás – a ma-

gán ill. a csoportos beszélgetések – mellett a kortárssegítés része különböző drogprevenációs, alkohol- és cigarettellenes programok szervezése, szórólapok és plakátok terjesztése az iskolában.

A tavalyi évben sikerült a tantestület segítségével egy igazán sikeres versenyt is szerveznünk, mely megmozgatta az egész diákságot. A kreatív feladatok révén a diákok például több száz szál cigarettát gyűjtöttek, amiket aztán jelképesen megsemmisítettünk. Nem volt hiábavaló a tanulók igyekezete, hiszen több értékes ajándék kiosztása mellett, az első helyezett osztály egy nappal megtoldhatta az osztálykirándulást. Továbbá különösen büszkék vagyunk arra, hogy a verseny által befolyt csaknem 50.000,-Ft-ot a Rákos Gyermekéért alapítványnak adományoztuk.

*Bagdi Petra
kortárssegítő*

A Daganatellenes Ifjúsági Kör tevékenységeiről

Iskolánk tanulói büszkék lehetnek arra, hogy a Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégium már több mint kilenc éve – országszerte egyedülálló módon – a Magyar Rákellenes Liga (MRL) gyökeres tagja. A biológia fakultáció 11. és 12. évfolyamosai – Siklódi-Baglyos Beáta tanárnő vezetésével – évről-évre igyekeznek egyre többet tenni a betegség megelőzése érdekében. A mi álláspontunk, az MRL célkitűzéseivel egybehangzóan az, hogy a rák elleni küzdelem egyik legjelentősebb területe a fiatalok, a diákok már középiskolában történő, átfogó felvilágosítása, a betegség fajtáiról és a korai felismerés jelentőségéről. A tavalyi évben a diákkör tagjai ebben a szellemben igyekeztek minden lehetőséget megragadva, minden eddiginél hatékonyabban dolgozni.

Számos előadást szerveztünk, melyen a diákok előszeretettel vettek részt, annak ellenére, hogy a helyhiány néha kellemetlenségeket okozott. Az előadások megszervezésében szeretnék köszönetet mondani Dr. Juhász Lajos professzor úrnak, aki nem-hivatalos keretek között segíti működésünket.

A MRL közbenjárásával idén újabb, könnyebben átlátható, közérthetőbb plakátokkal bővül a diákkör iskolai vitrinje. A prospektusokon szeretnénk a korosztályunkra leginkább veszélyes rákfajtákról tájékoztatást nyújtani. Ezen kívül a diákkör vezetőségének javaslatára számos olyan programot szeretnék szervezni 2005-ben, amely már túlnyúlik z iskola falain.

*Bagdi Petra
a Daganatellenes
Ifjúsági Kör elnöke*

Az iskolapszichológusi szolgálat működése iskolánkban - beszélgetés Áfra Viktória iskolapszichológussal -

Nos, lehet, hogy sokan azt vallják, hogy nem kell pszichológussal beszélünk, ha valami problémánk van, mert bajainkat megvitatjuk családunk vagy barátaink körében. Mégis mindenkinek tudom ajánlani Áfra Viktóriát, mert ez a hölgy vérbeli profi, aki igazán okos tanácsokkal tud segíteni ügyes-bajos dolgainkon. Az egyik nap én is felkerestem riport készítés céljából, utána pedig ott ragadtam beszélgetni. S bevallom, igazán jól éreztem magam, beszélgetésünk egyáltalán nem hasonlított egy doktor-beteg beszélgetéshez.

Hogyan jöttél rá, hogy téged ez a pálya érdekel?

15-16 éves koromban olyan jellegű regényeket olvastam, amik tele voltak rejtett pszichológiával, megfertőztek, és nem adtam fel a célomat.

Mostanság, mindenfelől csak azt hallani, hogy mindenki pszichológus szeretne lenni, amikor te felvételiztél, akkor is ennyire felkapott volt?

Az iskolánkból egyedül mentem a debreceni egyetem ezen szakára, sokan meglepődtek rajta. Akkor még nem tudtam, hogy ennyire összetett ez a tudományág, de sikerült a szakma fortélyait elsajátítanom.

A mostani kamaszoknak nagyon eltérnek a problémái a régi kamaszok gondjaitól?

Is is, hiszen nagyon sok hagyomány és egyéb dolog van, amik hiányoznak az életükből, de a problémák súlya nagyjából ugyanolyan. Az biztos, hogy mondjuk egy most 40 évesnek, aki „nagyon” régen volt gimis, már lehet, hogy más problémái vannak.

Ha egy kamasz bejön hozzád, és elkezd beszélni a problémáiról, akkor mindig tudod, hogy mikor hazudik, és mikor mond igazat?

Vannak olyanok, akik nagyon jól tudják leplezni az igazi problémát, de a beszélgetések során éppen ezért figyelem, hogy mit és hogyan mond, azért, hogy a lényeg le tudjam szűrni, s ezután valami segítséget tudjak majd adni.

A baráti körödben nagyon sok pszichológus van? Hogyan viszonyultok egymáshoz?

Ketten vannak még pszichológusok közvetlen környezetemben, s nagy „csaták” árán tudjuk legyőzni, hogy ne munkáról beszéljünk. A hétköznapi életben egyébként is kerülöm a pszichologizálást, persze, ha kell valakinek valamilyen segítség, akkor összedugjuk a fejünket.

Ha jól tudom, te nem tősgyökeres nyíregyházi vagy, a város hogy tetszik neked?

Nagyon szép város, nincs akkora tömeg, mint Budapesten és az emberek tempója se olyan nagyon pörgős, mint a fővárosban. Számomra ez a megyeszékhely tökéletes, szerintem ennyi lüktetés kell az életemben.

Ha még egyszer választanod kellene, újra a pszichológia mellett döntenél?

Igen, még most is végzem ennek a tudományágnak a szakosítóját, mert most csak általános pszichológus vagyok, s pár év múlva, ha minden jól megy, lesz még egy diplomám, ami már szakirányú lesz. Nem bántam meg, hogy a választásom erre a munkára esett, mert egyrészt szeretem csinálni, másrészt jó emberekkel foglalkozni.

Oroszi Viktória

Adj esélyt egy mosolyra karácsonykor!

Már második éve, hogy iskolánkban ajándékgyűjtést szerveztünk azért, hogy a beteg és hátrányos helyzetű gyerekek is mosolyogjanak a karácsonyfa alatt.

Az első évben nagyon későn kezdtük el szervezni, így nem igazán volt sikeres, de a saját osztályom és még pár ember megunt játékaikat szívesen ajánlotta fel. A 2004-es évben már hamarabb kezdtük el szervezni két segítőtársammal, Lakatos Virággal és Szabó Viktóriával.

A zrínyis tanulók összefogtak és meglepődve tapasztaltuk, hogy a tőlük telhetőt maximálisan megtették. Illetve megértették azt, hogy vannak ilyen emberek is, akiket támogatni kell és nem kinevetni és lenézni őket.

Nagyon- nagyon sok megunt játék, könyv, társasjáték stb... gyűlt össze, amit ezúton is szeretnénk megköszönni az iskola összes tanulójának, az iskola vezetőségének és a tanári karnak.

Remélem, ha újabb ilyen gyűjtést szervezünk, akkor is a segítségünkre lesznek.

Oroszi Viktória

*Arcképvázlatok iskolánk
múltjából és jelenéből*

**„A tehetség... csak akkor szép,
ha mint elhivatottság jelenik meg...”**

Kierkegard

Dr. Bene Gyula

A feltűnően magas, sármos alezredes a Honvédelmi Minisztérium kiemelt főtisztje, valamikor 1980 és 1984 között iskolánk padjait koptatta. "C" osztályos volt, ami akkor egy általános tagozatnak számított Balázs Lászlóné tanárnő vezényletével.

Beszélgetésünk során kérdeztem a régi ZIG-ről, az akkori diákéletről és mi minden történt vele azóta.

A legkíváncsibb arra lennék, hogy miért választottad a katonai pályát?

Az édesapámnak is ez volt a hivatása, bár negyedik után jelentkeztem a Műegyetemre, felvettek ide is, viszont inkább a külföldi tanulmányokat választottam.

Ezek a külföldi tanulmányok milyen jellegűek voltak és meddig tartottak?

Az egész eddigi életemre kiterjedtek, hiszen 1984-89 között a Szovjetunióban tanultam villamosmérnöki szakon. 1990-91 között egy angol nyelvtanfolyamra jártam, ami igen sokat segített amerikai tanulmányaimban, amelyek közül az egyik 1992-ben egy híradó tanfolyam elvégzése, a másik pedig 1996-97 között a Tengerész-nyelvtan Egyetem, Törzstiszti Akadémiája volt. 1998-2003 között a kommunikációs elmélet csínját-bínját is elsajátítottam (PHD).

Ezekből logikusan következik, hogy az angolt folyékonyan beszéled, milyen más nyelveken tudsz még, esetleg van-e olyan nyelv, amelyet szeretnél, majd később elsajátítani?

Oroszul is "folyékonyan" beszélek, most szereztem meg franciából a középfo-kú nyelvvizsgámat. Esetleg, ha időm lenne rá, akkor szeretném tovább fejleszteni a spanyol tudásomat, amit még Amerikában szereztem, de ez sajnos még nem akkora, mint az angol. Egyébként nagyon szép nyelv és elég hamar rááll a fülünk is.

Ennyi sok munka mellett, hogy jut idő a családra?

Nem könnyű, de megoldjuk. A feleségemmel '94-ben házasodtunk össze, jelenleg ő is a honvédségnél dolgozik. Megpróbáljuk jól beosztani az időnket, hogy két kisfiúnk ne lássa kárát szülei elfoglaltságának.

A munkád miatt sokat utazol?

2002-ben jöttünk haza Magyarországra véglegesen, addig '99-től a NATO Európai Főparancsnokságán Monsban dolgoztam, innen 2001-ben kiküldtek NATO szóvivőnek Macedóniába, az akkori helyi válságkezelés támogatására. Egyébként ezeket a külföldi utazásokat hogyan fogod fel?

Szeretek utazni, azt nem mondanám, hogy nem munka, de ilyen utak alkalmával az ember használhatja a nyelvtudását. Viszont nem ez a legfontosabb, hanem az, hogy rengeteg baráttra tehet szert az ember és sok kultúrát megismerhet.

A suliról még nem is kérdeztem semmit. Szeretnél idejárni, az osztályközösséged milyen volt?

Nagyon büszke vagyok arra, hogy Zrínyis lehettem. Az osztályközösségünk nagyon összetartó volt, ez meglátszik abból is, hogy amikor jövök Nyíregyházára, riadóztatom a többieket és találkozunk, szerencsére nemcsak az osztálytalálkozók alkalmával. Voltak olyan osztálytársaim, akikkel már általános iskolában is vagy egy osztályba, vagy egy évfolyamra jártunk, jól ismertük egymást, mint a rossz pénzt. A közösségünkről annyit még, hogy nagyon szerettük tanárainkat, legtöbbszörükkel tartjuk mai napig a kapcsolatot.

Azzal, hogy tanultál nagyon sokra vitted, de gimis korodban volt szabadidőd, illetve sportoltál valamit, hiszen a katonáknak nagyon jó állóképességre van szükségük?

Sajnos nem túl sok szabadidőm volt, azonban tájfutó voltam és az akkori tesi órák is igen kemények voltak. Bartha Dénes tanár úr igen jól felkészített minket a katonai állóképességre.

Végezetül lenne még egy kérdésem. Ha még egyszer lennél nyolcadikos, újra a Zrínyit választanád?

Gondolkodás nélkül újra járnék ide. A Zrínyi régen is jó sulis volt, de ahogy hallottam a mostani diákoktól most is jó, hiszen még mindig létezik az intézményen belül diákélet!!!

Oroszi Viktória

Egy emberközeli „Ember” - riport Csekéné Dr. Jónás Erzsébetéről -

Mindig érdekelt, hogy a nagy emberek mitől, hogyan lettek híressé saját szakterületükön, és közben milyen emberré váltak. Riportalanyom, Csekéné Dr. Jónás Erzsébet az MTA doktora, az MTA I. Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya Alkalmazott Nyelvészeti Munkabizottságának és Fordításelméleti Munkabizottságának tagja (számtalan más szakmai tisztség és tagság mellett), s ezzel együtt végtelesen emberközeli Embernek ismertem meg. Erzsike nénit nagyon becsülik főiskolai hallgatói, szeretetük jele az asztalt díszítő Pro Discipulis Academiae díj, ami a Hallgatói Önkormányzati Testület legmagasabb elismerése.

Beszélgetésünk kezdetén három szót kértem tőle, amivel önmagát jellemezné. - „Türelem, nyitottság, kíváncsiság!” – hangzott a válasz fiatalos nevetés kíséretében.

Fiatalos volt a szoba légköre is körülötte. Az ablakon beáradó fény üvegfestékképpen játszott. Szemben a falon hatalmas Oroszország térkép vonzotta a tekintetemet.

Régi tanszékvezetők képei, egy csendes tájkép akvarellje, arrébb egy szamovár. A számítógép pihentető képernyőjén a National Geographicből vett tájai a világnak – igen, talán ez volt a legjellemzőbb összhatás: a világ képei, tárgyai a Nyíregyházi Főiskola csendes tanszékvezetői irodájában. Mind közül mégis Oroszország a legdominánsabb, mert riportalanyom orosz irodalommal és nyelvészettel, fordításkutatással, stilisztikával foglalkozik.

- Hogy lesz valakiből egyetemi tanár? – érdeklődtem.

Mosolyogva válaszolt: - „Nem akartam egyetemi tanár lenni, csak a kíváncsiság vitt a kutatásban egyre előrébb. Beleszerettem. Kedvenceim az orosz irodalom klasszikusai: Puskin, Csehov, de foglalkozom az orosz fordítások stilisztikájával is, pl. Ratkó József fordításaival a legutóbbi időkben.”

Ha fel szeretném sorolni tanulmányait, könyveit, kb. 30 oldal lenne elég rá; a nyelvészet minden ága érdekli. Amin igazán elámultam, azok Viszockij dalszövegei voltak...

Bejárta a világot. Mesélt a Bajkál-tó természet-közelben élő népeiről, akik még hisznek a manókban, szellemekben. Szavai nyomán életre keltek a Kelet virágzó nagyvárosai. Tudományos konferenciákon vett részt Nyugat-Európa legtöbb országában. Ezzel kapcsolatban kérdeztem tőle: - Mi a véleménye arról a jelenségről, hogy egyre több fiatal kerül külföldre tanulni, dolgozni?

A válasz egyszerűsége elgondolkoztatott: - „Sokfelé jártam, de én mindig hazatértem.”

- Mi a titka a személyiségéből sugárzó belső harmóniának? Hogy lehet helyes arányokat találni a munka és a magánélet között?

- „Ha az ember kialakít egy nem feszített, de nagyon becsületes, következetes, rendszeres életet magának, akkor nyugodtan fekszik le minden este, nincsenek emiatt álmatlan pillanatai. Tudja, hogy amit emberileg meg lehet csinálni, azt mindent megtette. De abban, hogy „emberileg meg lehet”, abban benne van a tévedések lehetőség is. De hát ezt szoktam mondani a hallgatóimnak is, hogy lehet, hogy rossz jegyet kap valaki, de ha ő tudja, hogy mindent megtett, amit lehetett, akkor nyugodt legyen a lelkiismerete. Nem a nagy célok és eredmények eltervezése nélkülözhetetlen a munkához – hosszú távon azért persze az ember érdeklődése, nyitottsága legyen meg -, hanem az a fajta eltökéltség, ami pontosságra, precíziségre, alaposságra sarkall mindenben. Mert ez egy életforma, egy szemlélet, egy életstílus alapja.”

- Mire a legbüszkébb? – kérdeztem tovább a tudóst, aki már mindent elért a tudományágában, amit egy gyönyörű életművel el lehet érni.

- „Megmondjam?” - nevetett - „A két volt-zrínyis nagylányomra! Az idősebbik kislányom most Amerikában tanít egy magánegyetemen, a fiatalabb is már két éve dolgozik, s közben tanul is még családjog szakon. Az érdeklődésük nyilván más, de a kitartásuk, életszemléletük hasonló, s ezt ők maguk is vallják. Azon túl, hogy minta alapján és a saját személyiségén keresztül alakul az ember olyanná, amilyen, kell a szerencse, s a körülmények – pl. egy jó gimnázium is szükséges hozzá!”

Számára ilyen lehetőség volt a Zrínyi, s ma is nagyon büszke arra, hogy zrínyis diák volt. Ezért éreztem végig azt a beszélgetés során, hogy örömmel osztja meg a gondolatait a mai diákokkal, olvasókkal. S hálás vagyok neki azért a kötetlen eszmecseréért, amit e riport keretei között csak töredékeiben, fő gondolataiban tudtam visszaadni.

Nagy Boglárka

Olimpikonunk, Harsányi Gergely

Nagyszerű érzés és büszkeség tölti el az embert, ha egy híres emberről kiderül, hogy kapcsolódik megénkhez, szűkebb környezetünkhöz. Ezért is éreztem nagy megtiszteltetésnek, hogy gimnáziumunk volt tanulóival, Harsányi Gergely válogatott kézilabdázóval beszélgethettem egy riport erejéig.

Hogyan kerültél kapcsolatba a kézilabdával, miért pont a kézilabdát választottad?

9 évig úszó voltam és mellette számos sportágat kipróbáltam, a labdajátékokat nagyon szerettem, és jól is ment. Szüleim mindketten kézilabdáztak, így szinte magától értetődő volt, hogy én is szerettem volna ezt a sportágat kipróbálni 8.-os koromban édesapám elvitt egy edzésre, amit az akkori 9-es iskolában Rác Sándor tartott. Részt vettem egy edzésen és két edzőmérkőzésen, de akkor ennyibe is maradt az egész.

Amikor a Zrínyibe kerültem, hallottam, hogy a sulinak Dénes tanár úr vezetésével mennyi szép diákolimpiai sikere volt, s mivel az úszásra nem volt

elég időm, gondoltam megpróbálkozom én is a kézilabdával. Először Vajdáné Marosi Zita irányítása alatt, aztán 4. év végéig -beleértve jó néhány testnevelés órát is- Bartha Dénes vezetésével sikerült elmélyülni a kézilabda rejtelmeiben.

Kik segítették a pályafutásodat?

A pályafutásomat mindvégig segítette a családom és rengeteg szakember, ezt felsorolni is nehéz lenne, de Bartha Dénes tanár úr adta meg azokat az alapokat, amelyek a legfontosabbak ebben a sportban. Hálás vagyok érte.

Milyen eredményeid vannak?

Diákolimpiai 3. hely, kb.50-szeres ifi és junior válogatottság, 30-szoros felnőtt válogatottság. Junior EB 6. hely, junior VB 4. hely Olimpiai 4.hely

Mennyire változtatta meg a válogatottság a mindennapi életedet, hogyan sikerült feldolgozni a sikert?

A válogatottság óriási megtiszteltetés, több lett az elfoglaltságom, egyébként nem nagyon változtatta meg a mindennapi életemet. A sikert - úgy gondolom - nem volt nehéz feldolgozni, hisz hamar visszakerültünk a körforgásba, és állandóan újra bizonyítani és teljesíteni kell.

Az esetleges kudarcokat, hogyan tudod megemészteni, az elvárások mennyire nyomasztanak téged?

Elégé lelkizős típus voltam, vagyok nehezen dolgoztam fel a kudarcokat, de úgy érzem sokat változtam az utóbbi években, és ez csak előnyt jelent számomra. Az elvárások inkább motiválnak.

Megítélésed szerint a játékban mik a gyengéid és erősségeid?

A gyorsaságot, elővételező- cselező képességemet szokták erényemként emlegetni, de sokat kell még tanulnom. Én úgy érzem, hogy a kooperatív és a befutó játékomat még csiszolnom kell.

Voltak példaképeid?

A sportban Darnyi Tamás és Michael Jordan a példaképeim.

Jelenleg a Tromos játékos vagy. Mik a terveid a jövőben, szeretnél-e külföldön játszani?

5 éve játszom a Tromosban, ahol nagyon jól érzem magam, de valamikor szeretném magam kipróbálni valamelyik külföldi bajnokságban is.

Pályafutásod befejeztével milyen terveid vannak? Jelenleg milyen tanulmányokat folytatasz?

A Corvinus egyetem 5. éves hallgatója vagyok közgazdaság- tudományi szakon. Még nem tudom a végzettségemet hol fogom kamatoztatni.

Mi a leghatásosabb kikapcsolódás számodra, mely más sportok okoznak örömet a kézin kívül?

Még mindig szeretek úszni, biliárdozni, bowlingozni és internetezni. A sportok közül a focit, a kosárlabdát, az asztaliteniszt szeretem.

Melyik a kedvenc zenéd, autód, ételed?

Zene: igazából hangulatfüggő, de mindenevő vagyok. Autó: Ford Mustang Étel: Gulyásleves

Mit üzensz azoknak a fiataloknak, akik komolyan szeretnének foglalkozni a kézilabdával?

A sportban legfontosabbak az alapok, ezután már a kitartás és az alázatosság dönti el, ki tud kiemelkedni az átlagból.

Végül milyen emlékeid vannak a sporttal és a ZIG-gel kapcsolatban?

A sportban az olimpia a legnagyobb élményem, ahol a világ legjobb sportolóival tölthettem 3 hetet. A Zrínyihez csak szép emlékek fűznek. Összetartó osztályunk volt, a kézicsapatot mindenki ismerte. A tanárok és Pintér Miklós igazgató úr megértőek voltak, a bulik pedig felejthetetlenek.

Köszönöm a riportot. Magam és minden zrínyis diák nevében további sok szép sikert kívánok!

Kövári Zoltán

Defensor del pueblo - a nép védője Dr. Lenkovics Barnabás ombudsman

Az „ombudsman” egy norvég szó, így is fordíthatjuk: népvédő. Franciául „mediateur”-nek hívják, ami „közvetítő”-t jelent. Egy olyan személy tehát, aki nem függ az éppen aktuális politikai helyzettől és a hatalmon lévő pártoktól, feladata: az állampolgárok védelme.

„Az emberi jogok tartalmukat tekintve alapvetően erkölcsi követelmények. Az emberi jogok értékrendje tisztességet, becsületességet, emberhez méltó magatartást vár el két ember között ugyanúgy, mint állam és polgár között, tehát a hatalmi tényezők és a kisember kapcsolatában. Ez azt jelenti,

hogy az állam nem kénye-kedve szerint járhat el, hanem kötelezettségek terhelik a saját polgáraival szemben annak jogai megvédése és érvényesülésük biztosítása terén. Ezeket a polgár az ombudsmanon keresztül kérheti számon.” Ezek már Lenkovics Barnabás szavai, így határozza meg hivatását. Erkölcs, kultúra és jog képviselője, Magyarország nyolcadik közjogi méltósága is a Zrínyi Ilona Gimnáziumban végezte gimnáziumi tanulmányait.

Édesanyja, édesapja is tiszánagyfalusi volt, ő mégsem a legendás Toldi lehetséges szülőfalujában látta meg a napvilágot, hanem Rakamazon, ahol szülei rövid ideig egy gyümölcsöst béreltek. Gyermekkorát mégis Nagyfalun töltötte. Sárospataki diák szeretett volna lenni, másodiknak Debrecenre jelölte meg, ám végül mégis a Zrínyi Ilona Gimnáziumba került, méghozzá 1963-ban, épp abban az évben, melyben az intézmény koedukálttá vált. Akkoriban az iskola csak leánykollégiummal rendelkezett, így a vidéki fiú externistaként ágybérletben lakott az erdélyi arisztokrata származású, német és francia nyelven beszélő, hithű evangélikus Vizely Sándorné Lili néninél, akinek saját bevallása szerint általános műveltségének, szókincsének nagy részét és erkölcsi tartását, felelősségtudatát is köszönheti. Ő magyarázta el neki, mi a jogtudomány, s ő nyilatkozott így Barnabásnak, akit jól megismert: „nagyon jó ügyvéd lesz belőled, mert szereted az embert és az ember igazságát.”

Osztályába, az orosz tagozatos 'c'-be összesen öt fiú járt. „Nagyon jó osztály volt a mienk. Ott remek diákok sokasága volt. 35-ből húszan egyetemre mentünk, lett 5-6 orvos, 5-6 középiskolai tanár, több általános iskolai tanár, én jogot végeztem, aztán jogász egyetemi tanár lettem... Ha egy osztályközösség is jó, azok egymástól többet tanulnak sokszor, mint a tanártól. Ízekre szedik egymást, vitatkoznak egymással, és ez olyan szellemi torna, ami alapvetően megedzi az embert” - vallja lelkesen. Osztályfőnökével, Tahin Alfrédné Eti nénivel nem volt jó viszonyban, de utólag javára írja a sok pizkálódást, hiszen kemény bizonyítási vágyának

kialakulását így neki köszönhette. Kiváló történelemtanára Horváth Sándor (Sanyi bácsi) volt; Román Ilus néni, a matematikatanára Debrecenbe küldte volna matematika-fizika tanárszakra. Margittay Valéria különös szeretettel tekintett rá, hiszen ő volt az egyetlen fiú a németcsoportban.

Kitűnőre érettségizett, kitartó munkájának és szorgalmának köszönhetően a 185 főt számláló évfolyamba az első 5 között vették fel az ELTE Állam- és Jogtudományi Karára, bár eredetileg magyar-történelem szakos tanárnak készült, ám abban az évben nem indult ilyen szakpár az egyetemen. Az első félévet egyedül ő végezte kitűnő eredménnyel az évfolyamon (ez azt jelenti, hogy a „rettegett” római jogból is ötösre vizsgázott). Tanszéki demonstrátor, diákköri tag, az ELTE KISZ kollégiumi menza- és ösztöndíj-ügyek választott felelőse volt, szívesen képviselte társait az akkor állami szinten nem, ám helyi szinten megvalósuló demokráciában.

Diplomáját summa cum laude minősítéssel szerezte, s a polgárjogi szék rögtön tanársegédi posztra invitálta, melyet el is fogadott. Egyetemi tanári címe 22 év oktatói gyakorlatnak köszönhető, hiszen az előmeneteli rend meghatározza az évek számát, amelyek letöltése után magasabb címet kaphat a jogász. Mindig tanár szeretett volna lenni, úgy véli, ezen a ponton elérte célját, s pályája csúcsához ért. 2001-ben viszont jó barátja és kollégája, Göncz Árpád köztársasági elnök kijelölte az ombudsmani címre, amit rövid gondolkodás után elfogadott. „Ezt a tisztséget neked találták ki”-vélték kollégái, akik jól ismerték, s ő is így érezte. “Én mindig tanár szerettem volna lenni - volt egy időszak, amikor pap, mert a faluban régen három értelmiség volt: a pap, a jegyző és a tanár. Ez a poszt most egy kicsit a közigazgatás kontrollja, tehát a magánjogtól eltérő közjogi terület. Kicsit jegyző is, kicsit pap is és kicsit tanár is.”

A Zrínyiben megszokott nő többségből származó tapasztalatait családjában kamatoztatja. Feleségét, aki az ELTE Bölcsészkarán orosz-történelem szakon végzett, 1971 nyarán ismerte meg Moszkvában egy építőtáborban. 1973 óta élnek boldog, egymás tiszteletén alapuló házasságban, melynek gyümölcse két lányuk: Mária (1974) és Enikő (1978). Ők is szüleik példáját követik, az idősebbik lány a közigazgatási egyetem jogi tanszékén polgárjogot oktat, a kisebbik külkereskedelmi főiskolát végzett. Nevelési sikereik titka a jó példa mutatása mindenféle kényszer helyett. Fontosnak tartják a kitartásnak, a szorgalomnak, a kultúra és a tanulás őszinte szeretetének alapvető értékeként való továbbörökítését. Házasságuk boldogságának titka is a kölcsönös tisztelet és megbecsülés.

Lenkovics Barnabás elért sikereit, pályáját kívülállóként nézve látszik, hogy a kemény munka meghozza gyümölcsét, ám úgy gondolja az ember, ez fárasztó és kellemetlen dolog lehet, amibe könnyű belefáradni. A jó kedélyű, mosolygó, nyugodt és választékos beszédű ember az asztal túloldalán azonban rácsafol minden ilyen előítéletre. A tanulmányokról és munkáról egyaránt ugyanolyan könnyedén, szeretettel szól, mint ahogy az általa szívből szeretett irodalomról beszél, s melegen ajánlja minden fiatalnak, akinek még célja van az életben, hogy: „A szabad idejében ne a televíziók silány műsorait nézegesse (...) hanem tele van szépséggel és hasznossággal

a világirodalom. A magyar irodalom pedig különösen gyönyörű. Az ember személyiségének a gazdagításához a szókincs bővítése nélkülözhetetlen, hogy gondolkodni is képes legyen az ember széles összefüggésekben, egyúttal gondolatait árnyaltabb formában is ki tudja fejezni, és meg tudja szólalni egy műveltebb társaságban, s ezzel teremthessen magának tekintélyt.” Élőek és igazak a szavai.

Ami a közvéleményt éppen felbolygatta - az iskolai dohányzás kérdése -, arról is nyíltan és érthetően, eddig általam (és gondolom, sokak által) nem ismert összefüggéseket feltárva beszél: a dohányos ember többet lesz beteg, több orvosi kezelésre lesz szüksége, miközben ugyanannyi járulékot fizet, mint a nem dohányzó. Aktív életkorukban a dohányosok lényegesen nagyobb százalékban hunynak el, vagy ha az idős kort megélik, majdnem biztos, hogy egészségük tönkremegy. A nem dohányzóknak nem kötelessége eltartani a dohányzót, aki többet kerül az államnak, miközben a dohánytermelő országok éhező lakóinak termékeiből a dohányforgalmazó cégek gazdagszanak meg, s eközben a társadalomnak háromszor akkora kárt okoznak, mint amennyi az általuk az államnak fizetett adó. Emellett minden embernek megvan a joga, hogy füstmentes környezetben éljen, ám senkinek nincs meg ahhoz, hogy mások egészségét veszélyeztesse. Állításait statisztikai adatokkal támasztja alá, szó sincs ömlengésről vagy fellengzős, tettetett erkölcsösködésről. Lassan körvonalazódik bennem a kép: a tankönyvek és újságok sorai, a tanáraink és más jóakaróink által kopottra skandált frázisok mindennapi életünket, közvetlen jövőnket, sőt, gyermekeink jövőjét befolyásoló problémákat takarnak.

A tizennyolcadik életévemhez közeledve elgondolkozom azon, hogy már nem vagyunk gyerekek. Felelősséggel tartozunk önmagunknak, családjunknak, a társadalmunknak és az eljövendő nemzedékeknek is, akiknek nincs lehetőségük a jelenben képviselni magukat. Lenkovics Barnabás szülei elvét követi: „Egész életemben azért dolgoztam, hogy neked legyen módod többre vinni, mint nekem”, generációja pedig a mi korosztályunkban bízik, abban, hogy megépítjük azt a demokráciát és társadalmat, amit az ő életükre rányomott bélyeg - a háborúk és diktatúrák túl közeli emléke, a lassan gyógyuló-begyógyuló nemzeti sebeink - nem engedett nekik megvalósítani. Ezek már nem történelemlényünk nyomtatott szavai, hanem egy évkönyvből frissen, 2005-ben készült beszélgetésből elkapott gondolatok.

Lenkovics professzor úr igazán megérdemelné, hogy reflektorfénybe kerüljön a média „mostani” sztárjai vagy akár politikai közszemélyiségeink helyett - vagy legalábbis mellett. Személyisége és élete jó példa minden fiatalnak: „Így is lehet, sőt, így kéne.” Büszke vagyok rá, hogy abba a gimnáziumba járhatok, amit Lenkovics Barnabás neve is öregbít.

Koncz Teréz

A vers az élet íze

„A vers helye a hétköznapi életben van, minden ember sajátja, nem pedig egy elitkultúra része. Színpadra való? Oda is, és egy pohár bor mellé, és tengerpartra és dűhögöbe, állva és ülve, egyedül, ketten és csapatban. Én ezt vallom. Tudja, miért? Végiggondolta már, ha szerelmes, miért próbál verset keresni, „rosszabb” esetben verset írni választottjának? És nem ez az egyetlen jó tulajdonsága a versnek... Higgye el!”

Iskolánkból évről évre kerülnek ki olyan diákok, akikre nemcsak a négy év alatt lehetnek büszkék tanáraik, diáktársaik, hanem azután is, hogy kikerültek iskolánk falai közül.

Közéjük tartozik Lutter Imre, akit jelenleg a Tv2 száguldó riportereként ismerhetnek legtöbben.

Tartalmas, eredményekben gazdag diákéveiről és az azt követő pályafutásáról beszélgettem vele.

Milyen emlékek fűznek egykori iskolához?

Én nagyon szerettem a Zrínyit, mert sok mindent lehetett ott csinálni, amit máshol nem.

Volt a ZIG-Singers és erre voltam a legbüszkébb, ezt szerettem a legjobban. Ehhez kötnek például az első szerelmek is. Nagyon jó időszak volt. Feldolgoztunk négy musicalt, de legjobban a németországi koncertturnét élveztem.

Működött egy irodalmi színpad, amit Gönczy Ágnes tanárnő vezetett. Igazán jó társaság volt, és velük csináltunk jó zsíros kenyeres, hagymás, teás irodalmi esteket. Nagyon szerettem iskolába járni, sokat kaptam az ottani tanároktól.

A legszebb, legértelmesebb évek voltak ezek.

Mi történt veled érettségi után? Hogyan folytattad tovább?

Szüleim ösztönzésére végeztem el a jogi egyetemet, s bár érdekelt ez a terület is, azt tudtam, hogy annál sokkal mozgalmasabb életet szeretnék élni, mint a jogi pálya nyújtotta lehetőségek (ezt csak igazolni tudták egyes jogi évfolyamtársaim). A versek mindvégig mellettem álltak, ahogy Szabó Éva költő, a Magyar Rádió néhai szerkesztő-műsorvezetője mondta: nem én találtam meg a verseket, hanem a versek engem.

A Magyar Versmondók Egyesületével még a gimnáziumi évek alatt kerültem kapcsolatba, melynek most én vagyok a kreatív alelnöke.

Egyetemen a kulturális élet hiánya miatt megalapítottam az Egy Maszk Dráma-műhelyt, amely az egyetemisták miskolci színjátszóköre.

Alapító- és elnökségi tagja vagyok az Északkelet-magyarországi Regionális Versmondó Egyesületnek.

Tavaly 6. alkalommal rendeztük meg a Kaleidoszkóp Versfesztivált, melynek fesztiváligazgatója vagyok.

Minden nyáron a Bajai Szín- és Versművészeti Szemináriumot vezetem.

Szerkesztem a Versmondó irodalmi folyóiratot, a Versmondó portál és a Vers Rádió kreatív vezetője vagyok.

Mindezek mellett számos színpadi mű szereplője is vagyok, irodalmi előadó esteket szervezek, könyveket, publikációkat jelentetek meg.

Hogyan lettél előadóművész és mit jelent számodra ez az elhivatottság?

A Magyar Versmondók Egyesülete a Színház- és Filmművészeti Főiskolával karöltve előadóművész-képzést szervezett, és alkalmam nyílt hivatalossá tenni a költészet és köztem szövődött örök barátságot. Így lettem vers- és prózamondó előadóművész.

Néhány éve a Pesti Vigadóban állandó partneremmel, Kárász Eszterrel bemutattuk a „Ki viszi át a szerelmet?” című pódiumestünket, ami azóta jó sok előadást megért már. Ott, akkor valami olyasmi történt, amit addig senkinek nem hittem volna el: csüngtek az emberek a plafonról is, és szikrázott a levegő az érzelmek viharában. Mindenkit megérintett. Azt éreztem, ha csak egy generációra is, de valami maradandót már hagytam magam után.

Azóta sok-sok előadás, legalább annyi versantológia, még több fesztivál és írás kapcsolódik a nevemhez. Az igényesség az, ami motivált munkám során. Ez az értékalkotás, a maradandó iránti vágy készítetett a televíziózásra, a dokumentumfilmzésre, továbbá a vidámság fontossága az emberek szórakoztatására.

Három televíziót végigvándoroltam. Ma a Tv2 munkatársa vagyok, a Versmondó folyóiratot szerkesztem, a Magyar Versmondók Egyesületének kreatív alelnökéként tevékenykedem, játszom a budapesti Gózon Gyula Kamaraszínházban, és nyaranta három versművészeti szemináriumot vezetek Baján.

Ja, és csakazértis örök gyerek maradok, mert szerintem csak azok képesek őszintén jó emberek lenni, akik a gyermeki naivitást, az érdeklődést, a világra való rácsodálkozást és a természetességet a sírig magukban hordják.

Varga Nóra

Vándorúton a világban, óriások vállán

Igen nehéz feladat elé állítja az embert egy ilyen írás. Mit is mondhat, ami érdeklí a többieket? Mit is mondhat, ami erőt ad és útbaigazítja a fiatalabbakat? Mi haszna is van félútról visszanézni? Lehet-e röviden mindent elmondani? A válasz, lehet akár nyilvánvalóan nem és természetesen igen. Elmondom hát egyszerűen hova megyek, honnan jöttem és hol járok.

Az úticél kérdése egyszerű, mindig is világos volt számomra. Természetesen egyazon cél különböző életkorban más és más köntöst visel. Idővel persze meglátja az ember, hogy a változó öltözet nem számít és a cél állandó maradt. Nálam a célnak két arca van. Az egyik arc a függetlenség és eredetiség. A másik arc a kíváncsiság és az alkotás kényszere. Mindkét cél lehet egy isteni ajándék és egy ördögi átok is. Mindkettő lehet végtelen boldogság forrása és mindkettő teljesen haszontalan a társadalom számára... általában. Független alkotó emberekre a civilizációnak csak kis mennyiségben van szüksége. Olyan ez, mint a vitamin, ha nincs elsorvad az ember, ha túl sok van, akkor a szervezet vagy kiüríti, vagy megbetegszik. A civilizált világ valójában a legnagyobb élő organizmus. S mint ilyen, megteremtette a bürokratikus kereteket a "vitamin" emberek kiválasztására, tárolására és hasznosítására. Nekem éppen az elefántcsonttornyot szánták. Természetesen sok különböző akadémiai rendszer létezik, és csak kis részük biztosítja az igazi tudomány elemi szabadságjogait. Általában azonban érvényes egy egyszerű határozatlansági reláció: Minél szabadabb az ember, annál kisebb a létbiztonsága. Mindenki a tetszése szerint választhat az egyetemi rendszerek között. Az én erős függetlenségi vágyamnak az amerikai rendszer felelt meg. Itt a kutató szinte határtalan függetlenséget élvez egészen addig, amíg elég sikeres a megfelelő anyagi támogatás megszerzésében. Csak a saját képességei szabnak határt a növekedésnek. Ideális az ötletgazdag, kalandokat kedvelő embernek. Természetesen a korlátlan szabadságnak korlátlan az ára is. Megteheti az ember a legokosabb és legbütbább lépést is. Senki nem avatkozik bele. Mindenki saját tehetsége szerint építheti és rombolhatja a saját életét. Működik az evolúció. Csak a változás stabil. Aki nem tud változni, nem képes harcolni vagy nem áll fel újra és újra, az elveszett. Európa az más. Sokkal nagyobb a tehetetlensége, sokkal kisebb a szerepe a természetes kiválasztódásnak. Kinek ez, kinek az a megfelelő.

Természetesen a visszapillantó tükörben minden sokkal tisztábban látszik. Hazugság lenne azt mondani, hogy mindent tudatosan irányítottam és irányítok. Még az is távol állna a valóságtól, ha azt állítanám, hogy teljesen megfontoltan haladok a kitűzött úton. Most úgy gondolom, hogy az intuíció az, ami igazán működik. Követtem intuitív döntéseim sorát, és vélem, hogy gyorsabban vezetett a jó irányba, mint logikus döntések sorozata tehetne volna. Ez az út sokkal élettelibb és színesebb volt.

Gyakran idézik Newtont: Ha messzebb láttam is, csak azért, mert óriások vállán álltam. Én ennél pontosabban nem is tudnám ezt ki fejezni. Az utamat semmi sem írja le jobban, mint az én személyes óriásaim sora. Ők adtak engem kézről kézre, ők növesztettek engem évről évre. Az óriások között is kiemelkednek a nagyszüleim és szüleim. Ők hagytak, hogy a saját utamon járjak, még akkor is, ha nekik úgy tűnt, hogy nem vezet sehova. Biztak a döntéseimben. Időben megadták a függetlenséget és csak a háttérből kormányoztak. Minden kérdésemre választ adtak, de nem közvetlenül. Minden választ nekem kellett megtalálnom, de minden háttéranyagot megkaptam. Akkor is részt vehettem a munkában, szerelésben és építésben, ha éppen hátráltattam őket. Én így tanultam. Megpróbálták a tradicionálisat, de hamar rájöttek, hogy abból kell külön-órára járatni a gyermeket, amiből a legtehetségesebb. Csak abból lesz különleges. Amihez nincs adottsága, abból sohasem lesz kiemelkedő. Mindig harcoltak azért, hogy részt vehessek abban, amiben akartam. Álmodni sem lehetett volna jobbat.

Általános iskolában ott voltak azok a tanárain, akik vették a fáradságot és megpróbálták többet adni nekünk, akik többet kívántak. Magasan kiemelkedett Nagy Imre Tanár Úr, aki nyilvánvalóvá tette a számomra, hogy kísérleti tudomány a hozzam illő. Kovalicki Pisti és Agocs Laci lelkesedésből tanított csillagászatra és sok fiatal elindított a tudományos pályán. Szakkörünkben szinte mindannyian elhatároztuk, hogy csillagász lesz belőlünk. Pezsgő tudományos diákelet volt akkoriban Nyíregyházán. Sokan a Krúdy-ba mentek, mások, köztük én is, a Zrínyit választották, de volt olyan fiatal csillagász szakkörös társam, akit a családi nyomás félrevezetett és előbb szakács lett belőle, és csak később jelentkezett egyetemre, hogy elérje, amit igazán akar.

A Zrínyi egy gyönyörű hely volt számunkra. Minden támogatást megkaptunk a tudományos versenyeken való részvételhez és az extra tudományos munkához. Egy mosoly és támogatás volt a válasz, mikor tudományos klubot akartunk alakítani és igen volt a válasz, mikor kísérletezni akartunk a szertárban. Mindez nem lett volna lehetséges Munkácsy Mihály Igazgató Úr és a tanári kar erős támogatása nélkül. Igazi karakterek vettek minket körül. Mindenki adott valamit a tananyag felül és túl. Szerencsések voltunk. Ebben az időben ismertem meg egy szenzációs embert, Izsépi Béla Tanár Urat. Akkoriban ő főleg technikát tanított, valami örült okból kifolyólag. Megdöbbenéssel kellett később tapasztalnom hogy egy zseniális fizikussal hozott össze a sors. Ő tanított meg arra, hogy hogyan is kell egy fizikusnak gondolkoznia. Egyértelműen, nem azonos az a gondolkodásmód, ami a tanulásban sikerre vezet és az, ami az innovációhoz szükséges.

Már gimnazista koromban kapcsolatba kerültem későbbi mesteremmel, Raics Péterrel a Kossuth Lajos Tudományegyetemről. Péter megtanított arra az egyetemre, hogy hogyan kell egy kutató agyának működnie. Megkaptam és kihasználtam minden lehetőséget. Tanultam, tanítottam és külföldi ösztöndíjakat szereztem. Abban az időben vált nyilvánvalóvá, hogy az idegen megszállás hamarosan véget ér és a magyarság megint csatlakozik a világhoz. Külföldi útjaim nyilvánvalóvá tették számomra, hogy a merev otthoni oktatási rendszer nem ideális számomra és az elsők között jelentkeztem amerikai egyetemekre. Visszatekintve, nagyon sze-

rencsések voltunk feleségemmel, Zsuzsával, hogy a Vanderbilt egyetemre kerülünk. Itt alkalmam volt dolgozni a legegyszerűbb tudóssal, Csorna Istvánnal. Ő tanított meg arra, hogy milyen egy jó vezető. Ő mutatta meg nekem, hogy hogyan kell embereket nőni hagyni, inspirálni. Bebizonyította, hogy lehet sikert elérni úgy is, hogy az ember szókimondó és egyenes marad. Mint a szüleim, Ő is hagyta, hogy azt csináljam, amit akarok. Sikeres volt a taktika. Büszke volt mikor kiderült, hogy a doktorátus után a California Institute of Technology-n (Caltech) folytatom a kutatást. A Caltechnél nem sok jobb hely van a világon egy fiatal fizikusnak. A fizika történetének jelentős része e falak között zajlott le, és Nobel díjas kutatók sokasága dolgozik ma is ott. Páratlan élmény ilyen képességű emberekkel együtt dolgozni. Sokat tanultam a Caltechen, büszke vagyok, hogy ott is sikeresen szerepeltem. Calteches életem meghatározó személyisége volt Stan Whitcomb, aki megtanított arra, hogyan kell csoportban dolgozni és csoportot szervezni. Barry Barish megmutatta, hogyan kell nagy költségvetést kezelni, és közbeszólás nélkül hagyta, hogy felépítsem saját nemzetközi csoportomat. Egy éve eljött az idő, hogy tovább lépjek. Betartottam az alapelvemet: mindig csak előre, mindig csak feljebb. A Caltechről egy másik történelmi jelentőségű helyre kerültem, a Columbia egyetemre. Egy másik hely, ahol a fizika története a falakba ivódott. Itt igazán közel kerültem az eredeti célomhoz, a függetlenséghez. Gyönyörű ez az élet; az a foglalkozásom, hogy a kíváncsiságomat kielégítsem. Jobbnál jobb fiatalok akarnak kutató csoportomban dolgozni. Végre csillagász, asztrofizikus lettem, de nem a hagyományos módon. Sok időmbe került, de megérte. Úgy érzem, hogy ha az ember él a lehetőségekkel, akkor csak többet és többet kap, hogy többet és többet alkoss! És mint Riccardo barátom mondaná, ha nem öröm, akkor nem fizika!

Márka Szabolcs

Dr. Pintérmé Dr. Gönczi Ágnes a Jósa András Megyei Kórház főigazgatója

Abban a megtiszteltetésben volt részünk, hogy beszélgethettünk iskolánk egykori kiválóságával, a Jósa András Megyei Kórház főigazgató asszonyával, Dr. Pintérmé Dr. Gönczi Ágnessel, akinek a kinevezése óta egy év telt el. A riportkészítés során személyében egy rendkívül sokoldalú, intelligens és karizmatikus embert ismerhettünk meg. Eredményei, karrierje és munkássága követendő például szolgálhat a Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégium minden egyes növendéke számára. Főigazgató asszony rámutatott arra, hogy tehetséggel, kitarító munkával és egy kis szerencsével minden cél elérhető, és ennek lépcsőfokait magyarázta el nekünk beszélgetésünk során, valamint a mindennapjaiba is betekintést nyerhettünk az interjú által.

Mi jut eszébe főigazgató asszonynak a zrínyis négy esztendőről?

Nekem nagyon nagy élmény volt zrínyis diáknak lenni. Odakerülésem előtt egy évvel vált koedukálttá a Zrínyi, már abban az időben is egy nagyon jó nevű klasszikus gimnázium volt. Oda rang volt bekerülni. Osztályunkba négy fiú járt összesen, tehát igen nagy becsben voltak a srácok. Jó csapat állt össze, jó tanulmányi eredményeket értünk el, erős baráti szálak alakultak ki. Nagyon szép négy évem volt. Jó és nosztalgikus érzéssel gondolok vissza.

Milyen volt a diákélet?

Igen színes diákélet volt, ugye akkor még a KISZ-élet burjánzott, és annak égése alatt zajlottak a különféle rendezvények, zrínyis bálók, melyeken rakott szoknyában és buzsáki hímzéses blúzban kellett megjelennünk, extravaganciának helye nem volt. Előírták a sapka viselését, köpenyt ZIG-es jelvényel. A sportélet igen élénk volt, magam is részt vettem benne, de minden egyéb képességet is kipróbálhatott itt az ember.

Milyen ösvény vezetett az orvosi pálya felé?

Én, ugye ezt a pályát választottam akkor, amikor eldöntöttem, hogy Orvosi Egyetemre megyek. Az osztályomból öten jelentkeztünk orvosi-ra, négyünket kapásból felvettek, tízszeres túljelentkezés mellett is, ami köszönhető a kiváló felkészítésnek. Minden pályát tekintve jó volt a beiskolázási arány, ma sincs másként, hiszen a minap olvastam a Statisztikai Hivatal egyik kiadványát, hogy a tizedik helyen áll a Zrínyi az egyetemekre felvettek számát tekintve. Nagy elánnal készültem az egyetemre, ugyanúgy ahogy ez most is történik, az ember keményen elkezd tanulni biológiát, fizikát és felkészül lelkiismeretesen a felvételi vizsgára. Azonban más tárgyakat sem hanyagoltam el, latin osztaályba jártam, akkoriban az orosz kötelező volt, valamint önszorgalomból németet is tanultam.

Ha most felvételizne, megint ezt a pályát választaná?

Úgy gondoltam akkor is és most is úgy hiszem, hogy orvosnak lenni egy fantasztikus hivatás. Nem azért lesz valaki orvos, hogy sok pénzt keressen, hanem elsősorban elhivatottságból választja ezt az életet. Szeretek orvos lenni.

Neurológusként és pszichiáterként 27 évig gyógyított. Most főigazgatóként nem hiányzik a betegekkel kialakított közvetlen kontaktus?

Rengeteg pozitív élményt és töltést kap az orvos a betegeitől, és legnagyobb hiány most az életben a betegek. A gyógyítást emellett a pozíció mellett egyrészt az időhiány miatt, másrészt az összeférhetetlenség miatt sem tudnám vállalni. Úgy érzem, ebben a helyzetben sokkal többet tudok tenni az egészségügyért. Ez a mostani igen sokrétű, rendkívül színes feladat.

Tud-e valami biztatót mondani az orvosi pályára készülő fiataloknak?

Amikor a fiam ment felvételezni az orvosira, elmondtam neki, hogy ez a pálya nem a könnyű élet és gyors meggazdagodás helye. Itt szükség van önfeláldozásra is, valamint a karitatív és az empatikus részét kell előtérbe hozni a személyiségnek. Ugyan az orvosi pálya társadalmi megítélése romlott, ebben a negatív kommunikációnak biztosan szerepe van. Nagy a magyar orvosok ázsiója külföldön.

Olyannyira, hogy cégek szakosodtak arra, hogy magyar orvosokat toborozzanak Nyugat-Európába.

Ha lett volna lehetőség külföldön dolgozni, kiment volna?

Igen, szívesen dolgoztam volna más helyen, más kultúrában néhány évet. Elsősorban a kalandvágy, és nem feltétlenül pénzkereset céljából.

Mivel tölti a szabadidejét?

Szinte minden időmet a gyerekekkel való kapcsolat tartására igyekszem fordítani. Anina lányom Rómában a Szépművészeti Egyetem hallgatója, Dávid Franciaországban közgazdász, Gábor Budapesten dzsessz zenével foglalkozik, legkisebb fiam Nándor a SOTE hallgatója. Velük rendszeresen e-mailezünk. Amikor szabadságomat töltöm, mindig meglátogatjuk egymást. Egyébként szeretek színházba járni, dzsesszt hallgatni és olvasni. A nyaraimba általában az utazás is belefér, imádok utazni és új tájakat bebarangolni.

Kacsala Ákos

Takács Zoltán

Interjú Székhelyi Edith festőművésszel, a Művészeti Szakközépiskola tanárával

Hogyan lesz valakiből festőművész?

Én hiszek abban, hogy mindenkinek van valami dolga a Földön, úgy gondolom, hogy nekem az egyik feladatom a festészet. Akárki persze nem lehet festőművész. Fontos, hogy meglegyen az érdeklődés, a tanulás iránti szeretet, a belső készítés és a kíváncsiság. Ha ezek megvannak, akkor lehet valaki jó festő, és talán művésszé is válhat.

És hogyan lett művész-tanár?

A tanítás teljesen természetes dolog számomra. Az egyetemen elvégeztem a tanár szakot, éreztem, hogy a helyemen vagyok. Jól érzem magam, és ez nagyon fontos, különben nem tudnék tanítani. A legfontosabb számomra a bizalom kialakítása tanítvány és mester között.

Az Ön szemével merre tart ma a világ?

Rossz felé. Az anyagi előrelépés eltorzítja az emberi lelkeket. A „minden megvásárolható” idejét, valamint a „vedd meg és dobd el” kultúra idejét éljük. Sajnos azt kell, hogy mondjam, nincsen irányító erejű értékrendje az embereknek, magára van hagyva mindenki. Szerintem a Tízparancsolat betartása segítene eligazodni a világban.

Amikor a pápa Magyarországon járt, találkozott a különböző művészeti ágak képviselőivel, és azt mondta: a művészet olyan, mint Jákob létrája, azaz fölfelé, Isten felé emeli az embert. Egyetért ezzel?

Igen. Minden emberben lakozik egy isteni én, olyan tudás, gondolat vagy érzélem, ami többé teszi. Ha az ember teszi a dolgát a legmaximálisabban, legerkölcsebben és legmagasabb szinten, akkor már minden rendben van.

Hogy került kapcsolatba a Zrínyivel?

Gyerekként jó tanuló voltam, és a Zrínyi már akkor is színvonalasnak számított, jó híre volt. A családdal közösen megbeszéltük, és végül ide jelentkeztem, méghozzá francia tagozatra. Lényeges szempont volt, hogy a nővérem is itt tanult.

Vannak tanítványai a Zrínyiből, és ha vannak, mire készíti fel őket?

Természetesen vannak, és elsősorban építészmérnöknek készülnek. Azok a zrínyisek, akiket tanítok, nagyon értelmes, jó gondolkodású, tiszta lelkiismeretű gyerekek.

Mi a kedvenc területe?

A festészet olajfestékkel és az egyedi rajz.

Milyen irányzatot képviselnek az alkotásai?

A kubista térképzést, ami azt jelenti, hogy a felismerhetőség szintjén maradnak a képi formák, de nem a látott tér törvényei szerint.

Kérdezhetem Önt a családjáról? Hát hogyan kérdezhetné! Két felnőtt fiam van, nagy bizalomban, harmóniában élünk. Fontos, hogy még él az édesanyám,

hozzá is szoros kapcsolat fűz. A fiaim huszonöt, illetve huszonegy évesek, az idősebb már dolgozik. Lényegesnek tartom, hogy azzal a korosztállyal, mellyel az iskolában nap mint nap találkozom, megértsük egymást, mert néha úgy nézek a diákjaimra, mintha ők is a családom lennének. Érzem a felelősséget irántuk.

Mit ajánl a mai fiataloknak?

Nehéz kérdés. Azt, hogy próbálják megtalálni az emberi élet igaz törvényeit, és próbáljanak eszerint is élni. Az igaz törvények alatt az egymáshoz való jó viszonyt, az önzés, hiúság elkerülését értem. Még azt mondanám a mai fiataloknak, hogy keressék meg azt a tevékenységet, amit maguk is szeretnek, és amellyel a legtöbbet tudják adni, nyújtani a világnak.

Köszönöm a beszélgetést, további sikereket kívánok.

Obbágy László

**„Kinek sok adatott,
attól sokat várnak.”**

Herder

Porzsolt ösztöndíjasaink

A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Közoktatási Közalapítvány az 1999/2000-es tanévben ítélte oda először a Porzsolt István ösztöndíjat. Porzsolt István a megye meghatározó pedagógiai személyisége volt, aki rendkívül sokat tett a tanító-, illetve a tanárképzés fejlesztéséért. Társadalmi-közéleti tevékenysége is rendkívül sokirányú volt, a Magyar Pedagógiai Társaság is alapító tagjaként tartotta számon.

A Közalapítvány kuratóriuma egy éven át ösztöndíjban részesíti a különböző tudományos és művészeti területen kimagasló teljesítményt nyújtó diákokat. A 2004/2005-ös tanévben a 28 „porzsoltos” között két zrinyis diáknak is örülhetünk.

A díjazottak így vallanak magukról:

Szikszai László 12. F

1986. szeptember 18-án születtem Kemecsén, közel lakóhelyemhez, Kótajhoz. Édesanyám varrónő, édesapám eredeti foglalkozása gépkezelő, ám rokkantság miatt leszázalékolták. Van 5 öcsém, közülük 3 általános iskolás, 1 óvodás, 1 pedig középiskolás.

Már kiskoromban elkezdtem a matematika iránt érdeklődni. Az általános iskolában ötödiktől kitűnővel végeztem minden évet. Negyedikben ismerkedtem a számítástechnikával, azóta sok dologgal gyarapodott tudásom ezen a téren.

Középiskolában – a Zrínyi Ilona Gimnáziumban – egyre közelebb kerültem a számítástechnikához. A középiskolát 2001-ben kezdtem, a megyében ekkor induló Arany János Tehetséggondozó Program tanulójaként.

Eddig számítástechnikából 4 országos versenyt nyertem és tavaly a számítástechnika OKTV-n (alk. kat.) országos 44. helyezést értem el. Ma már egy ECDL bizonyítvánnyal és egy jogosítvánnyal rendelkezek.

Céljaim közé tartozik egy középfokú angol nyelvvizsga megszerzése és majd egy minél jobb egyetemen tanulni, utána pedig egy jó állásban elhelyezkedni.

Sipos Zoltán - 10.C

Nevem Sipos Zoltán, 1988. november 8-án születtem Vásárosnaményban. Jelenleg a gimnázium másodéves tanulója vagyok, az Arany János Tehetséggondozó Programban tanulok. Szüleimmel Vaján lakom, egy körülbelül 4000 lelkes Mátészalka melletti nagyközségben. Testvérem sajnos nincs, egyedüli gyerek vagyok.

Az általános iskolát is Vaján végeztem, minden évben kitűnő eredménnyel, a helyi Molnár Mátyás Általános Iskolában. Már itt is sokszor versenyeztem, a helyi versenyeken rendszeresen értem el kiváló eredményeket. Majd ötödik osztály körül eljött az ideje az országos megmérettetéseknek is. Indultam országos és megyei angol nyelv, magyar nyelvtan, történelem, matematika, földrajz versenyeken, ahol többnyire jó eredménnyel szerepeltem. Az egyik legkülönösebb s egyben legemlékezetesebb verseny, amin jártam, az Országos Technika és Tudománytörténeti Vetélkedő volt, ahol kétszer első, egyszer harmadik és egyszer negyedik lettem csapattársaimmal együtt.

Emellett az iskolai életnek is tevékeny részese voltam: az iskolaújság szerkesztőségének tagja, az iskolai DÖK vezetője voltam (a DÖK-nek most is tagja vagyok), s ezen kívül sportoltam is: mezei futóversenyekre jártunk, ahonnan több megyei bajnoki címet is begyűjtöttünk.

Nyolcadikban jelentkeztem az Arany János Tehetséggondozó Programba, ahová fel is vettem. Eredményeim itt, középiskolában is megmaradtak, tanulmányi eredményem továbbra is kitűnő, tavaly Egerben az AJTP-sek számára megrendezett irodalmi versenyen második helyezést értem el, az Országos Számítástechnika Levelező Versenyen második, a Kaposváron megrendezett Arany János Informatikaversenyen Szikszai Lászlóval első helyezett lettem, idén a Neumann János Számítástechnika Versenyéről van egy második helyezésem, továbbá az Ambrózy Géza Matematika Versenynek tavaly és idén is bejutottam a döntőjébe. Ezekén kívül vár még rám sok kihívás idén is. Ezekért az eredményekért elnyertem a Közoktatási Közalapítvány Porzsolt István Ösztöndíját, amit hatalmas megtisztelésnek tartok és ezúton is szeretném megköszönni mindenkinek a segítségét, aki támogatott és támogat most is!

Szeretném ezen eredményeim megtartani és lehetőség szerint tovább gyarapítani. A jövővel kapcsolatban sajnos konkrét terveim még nincsenek, de szeretném, ha mihamarabb körvonalazódna előttem a helyes útírány a jövőre nézve.

Koncz Teréz

A zrínyis diákok egyik nagy büszkesége Rézi, aki az élet számos területén bizonyította már kitartását. 1988. május 22-én született, jelenleg iskolánk 11. a osztályos tanulója. Engem ért az a megtisztelő feladat, hogy riportot készítssek vele.

Több tanulmányi versenyen is elindultál. Milyen eredményeket tudhatsz magadénak?

A 2004-es tanévben az Implom József Országos Helyesírási Versenyen a 4. helyet szereztem meg. Az Édes Anyanyelvünk Nyelvhaználtati versenyen a pontszámaim alapján első helyezett lettem ugyan, de díjat nem adtak ki, így csak egy emlékplakettet kaptam. Idén is elindultam az Implom József Helyesírási Versenyen, ahol a megyei első lettem, de az országos fordulóra még nem került sor.

Úgy tudom, hogy táncolsz is, és ezen a területen is bizonyítottál már. Igaz ez?

Igen, így van. 7 éve kezdtem el táncolni, ami számomra nagyon fontos, hiszen a mozgáskultúrának a mai világban nagyon nagy szerepe van. 2004-ben a Re-flex Junior országos táncversenyen az első helyet szereztem meg jazz kategóriában.

Kitűnő tanuló vagy, táncolsz és még furulyázol is. Honnan van ennyi időd?

Azt mondják, hogy az embernek arra van ideje, amire szakít. 8 éve furulyázok zeneiskolában, aminek köszönhetem, hogy 2004-ben az Országos Furulyaversenyen a 4. helyezés mellett a Különdíjat is a magaménak tudhatom. Emellett 2003-ban a városi és a zrínyis Ki mit tud?-on is 1. helyezett lettem.

A Hang-Szín tanodára is sok időt fordítok mindezek mellett. Ebben az évben, és 2003-ban koreográfusként segédkeztem az évadzárójukon, illetve a Képzelt riportban is. Az utóbbiban szerepet is játszottam.

Írói ambícióid is vannak?

Igen. Több versem is megjelent az Art Café által megjelentetett verseskötetben, a Vegyél vitorlást címűben. Szerzője voltam az Élő Költők Társaságának, és 2002-ben Év Felfedezettje díjas lettem.

A Balatoni Polgár című lapba több publikációt is írtam. Az Irodalmi rádió (www.irodalmi-radio.hu) pedig van fent egy versem.

Mi mindent kell még rólad tudni?

Tagja vagyok az iskolai DÖK-nek, így ahol lehet, segíték. Szeretek sütni, olvasni és szórakozni.

Szeretnél valamit még mondani?

Ezúton szeretném megköszönni Antal Attiláné tanárnő munkáját, aki segített felkészülni a helyesírási versenyekre. Köszönöm.

Gyüre Valéri Andrea

Diákönkormányzati „pályafutásom”

2002 augusztusában, amikor még verébként minden dolog új és ismeretlen volt, csodálattal néztem a DÖK-ösök munkáját a verébtáborban, ahogy megszervezték a csoportfoglalkozásokat, az egész tábor programját, az utazást és minden szükséges egyebet. Az akkori DÖK-elnököt, Zsiros Csillát a táborban ismertem meg. Ekkor még nagyon távolinak tűnt, hogy milyen is lehet DÖK-ösnek lenni.

Szeptember elején még nem voltam DÖK-ös. Nem voltam ott az első gyűlésen, ahol megválasztották az osztályok képviselői Mészáros Gergőt, a 2002/2003-as tanév DÖK-elnökét. Később, a verébavató előtti héten kérdeztem meg egy osztálytársam, hogy mi kell ahhoz, hogy valaki DÖK-ös legyen. Ő pedig azt mondta, hogy semmi, csak menjek el a hétfői gyűlésre és máris DÖK-ös vagyok. Így lettem én is tag. Részt vettem a Verébavató utáni esti buli szervezésében, ahol mindenkinek megvolt a maga helye, kivéve persze azt a néhányat, akik ellógtak. A buli után indult be igazán a munka, amikor már egyre jobban ismerték egymást az emberek. Egyik gyűlésen Gergő felolvasott egy levelet, amelyet a Diákpolgármesteri Iroda küldött, és jelentkezőket vártak az iskola képviselőjére. Jelentkeztem, majd osztálytársammal, Koncz Terézszel (Rézivel) és egy évfolyamtársunkkal, Erdei Krisztával elmentünk a szerdai gyűlésre a Hősök terére, a Zöld Irodaház harmadik emeletére. Ekkor még félve tanakodtunk az ajtó előtt, hogy vajon milyen is lehet, majd észrevettek és behívtak minket. Az első benyomás elég furcsa volt. Mint később kiderült, nem a Diákpolgármester ült a helyén, ez elég nagy meglepetést okozott, amikor az igazi Diákpolgármester, Aranyos Gábor (alias Arany) bejött és bemutatkozott. Sok új arc, de mindenki olyan kedves és laza, de korántsem könnyelmű. Az első városi szervezésű rendezvény, amiben segítséget nyújtottam és részt vettem, a városi Diáknapi volt, amely nagy sikert aratott az egésznapos, városszerte rendezett programok által. Mindenki a TK-ról beszélt, hogy milyen jó lesz, meg ki jön, ki nem. Év végén én is elmentem a TK-ra (Továbbképzésre). Megismertem még több új arcot, sokan még akkor jelentkeztek az Irodába. Majd az Iroda leköltözött a második emeletre, és tavasszal egy újabb továbbképzésen vehettem részt. Később a DÖK-elnökünk, Gergő megkeresett, hogy nem volna-e kedvem képviselni iskolánkat a 2003-as budapesti Diákszékesületen. Igent mondtam, és betekintést nyertem abba, hogy az ország más felén levő, sőt határon túli iskolák képviselői által, hogyan működik a Diákönkormányzat. Itt ismerkedtem meg Czifra Évával, a

komárnói Selye János Magyar Tannyelvű Gimnázium képviselőjével, akinek a segítségével sikerült testvériskolai kapcsolatot kialakítani.

2003 nyarán szervezőként mentem a DÖK vezetőségével a harangodi szervezőtáborba, majd az augusztusi verébtáborban már csoportvezetőként és szervezőként vettem részt (ja és a Foto-love storyban szinkronhangként). Szeptemberben a DÖK Lipcsei Imrét választotta elnöknek, aki kinevezett a Diákönkormányzat gazdasági felelősének. A Diákpolgármesteri Irodában (DPI) pedig alpolgármesternek nevezett ki az újraválasztott Diákpolgármester. Az év eleji DPI-os programok miatt elég sokat hiányoztam az iskolából, de nem jelentett különösebb nehézséget összeegyeztetni a tanulást a „munkával”. A tradicionális Verébavatót „Zrínyis buli” követte, majd folytatódott a programok szervezése. 2004 februárjában a Diákpolgármesteri Iroda összehívta az ország diákszervezeteinek képviselőit, és megalakult egy országos diákszövetség, az ODIPISZ (Országos DiákPolgármesteri Irodák Szövetsége). A Zrínyis-napok keretében a szokásos programok (filmvetítés, teaház, foci, stb.) mellett megpróbáltunk egy karaoke-versenyt lebonyolítani, ami sajnos technikai okok miatt nem sikerült. Tavasszal a város diákönkormányzatai lehetőséget kaptak, hogy ingyen szervezzenek sulibulit a Club Arsenalban, mindössze a reklámozás volt a feladatuk. Ezzel párhuzamosan folyt a városi GOKART bajnokság, ahol az iskolai selejtezőket követte a döntő. Májusban újra képviseltem iskolánkat a 2004. évi Országos Diákparlamenten, majd nyáron újra szer-

vezőként mentem Harangodra, hogy megbeszéljük a Verébtábor részleteit. Augusztusban újra csoportvezetőként vettem részt a Verébtáborban, újra a kék szalagot kötöttem a csuklómra a szervezői szalag mellé, amely újra a IX. D színe volt, de nem kezdő angol, hanem „nulladik” osztályként. Szeptemberben jelentkeztem a DÖK-elnöki címre, amelyet hagyományosan csak harmadikos tölthet be. Az osztályképviselők Farkas Ákost választották meg, én pedig alelnök lettem és maradtam gazdaságis. A Diákpolgármesteri Irodát eközben bezáratták, majd szeptember végén Fodor Csabát, a Bánki harmadikos tanulóját választotta meg a Diákközgyűlés. A Diákpolgármesteri Iroda Kerekasztala megválasztott alpolgármesternek, az újabb továbbképzésen pedig újabb diákok csatlakoztak a DPI-hoz, persze az évek során sokan kiváltak, különböző okok miatt. December utolsó tanítási napjain, 17-18-án a Krúdyval karöltve rendeztük meg a hagyományos 12 órás kosárlabda-mérkőzést, ahol szép számmal voltak jelen zrínyisek és krúdysok egyaránt. Amikor ezeket a sorokat írom, a DÖK a közelgő Zrínyis-napok szervezésén munkálkodik, mindenki lázasan készül a rendezvényre.

Nem tudom még, mit tartogat a jövő, szeretném továbbra is segíteni a DÖK munkáját, hiszen nekem egy olyan pluszt nyújtott, amivel megváltoztatta az életem. Nemcsak nyíltabban közeledek az emberekhez, de megtanultam becsülni a munka értékét, a fáradtság eredményeit és a csapatmunka jelentőségét is.

Kovács Ádám

Native speaker in red trainers

I feel like a real celebrity here, a real oddity. Everyone stares at me when I walk down the hall.

Students will say hi to me, even if I don't have them in any of my classes. They say "thank you" when I open the door for them. Now if only I could get my students to speak in English in class. If it's one thing I've learned it's that once my students find out that I know a little bit of Hungarian, I'll never be able to get them to speak to me in English again.

„What do you think of this picture?” I might ask in class, hypothecally.

Lektor piros cipőben

Úgy érzem itt magam, mint egy igazi híresség, egy igazi különlegesség. Mindenki engem bámul, amikor lesétálok az aulába. A diákok köszönnek nekem, még akkor is, ha nem tanítom őket. Azt mondják „köszönöm”, amikor kinyitom az ajtót nekik. Bárcsak rá tudnám venni őket, hogy angolul beszéljenek az órákon! Ha van valami, amit megtanultam az az, hogy ha egyszer a diákjaim rájönnek arra, hogy egy kicsit is tudok magyarul, soha nem leszek képes rávenni őket, hogy újra angolul beszéljenek velem.

–”Mít gondolsz erről a képről?” - kérdezem órán.

„Szerintem, ez nagyon szép.”
„Yes, that's good, I'd answer.” But say it in English.”

„De érted!” The only problem is sometimes I don't really *érted* as much as my students think. But faster than I can say „lassabban” another student will pipe up. „Magyar magyar magyar,” is all I hear. So I'm half Hungarian, if you hadn't figured that out from my name yet. Though apparently it's only the pessimistic half that likes paprika, not the half that speaks the language. My grandparents saw to that. Even though both could speak Hungarian perfectly, they refused to teach my dad any. I studied a little before coming out here. I used to be the guy who kind of knew Hungarian. If we were watching a movie and a character said something in Hungarian, everyone would ask me what it meant. I was special.

But there's nothing special about kind of knowing Hungarian when everyone around *completely* knows it and doesn't like to wait while my tongue fumbles around whether the verb uses a definite or indefinite conjugation. Sometimes I think I'll only ever be able to understand half of this language. After that, genetically, I'm out of luck. Sometimes I think I'm only as special as I can speak Hungarian, and on those days I feel about as special as a cold communist block of flats.

Some days I feel I'm really making progress, that I'm finally starting to understand this language.

Usually within a few days though I end up misordering food at a restaurant or getting the wrong train ticket and it's back to a humbling square one. I feel the same way with teaching. Some days

„Szerintem, ez nagyon szép.”

„Igen, ez helyes” - válaszolom. De mondd angolul!

„De érted!” Az egyetlen probléma, hogy néha én nem igazán *érted* annyira, amennyire a diákjaim gondolják. De gyorsabban, mint ahogy azt mondhatnám „lassabban”, egy másik diák újra beszélni kezd.

„Magyar, magyar, magyar” - ez minden, amit hallok.

Félig magyar vagyok, ha ezt eddig még nem talátd volna ki a nevemből. Habár ez kétségtelenül csak a pesszimista felem, amely szereti a paprikát, nem az a felem, amely beszéli a nyelvet. A nagyszüleim ügyeltek erre. Habár mindketten tökéletesen beszéltek magyarul, megtagadták édesapám tanítását. Tanultam egy kicsit mielőtt idejöttem. Az a srác voltam, aki valamennyire tudott magyarul. Ha filmet néztünk, és egy szereplő mondott valamit magyarul, mindenki tőlem kérdezte, mit jelent. Különleges voltam.

De nincs semmi különös abban, hogy valahogy tudok magyarul, ha körülöttem mindenki tökéletesen beszéli azt, és senkinek nincs kedve vámi, amíg a nyelvem fordul egyet aszerint, hogy az igét határozottan vagy határozatlanul ragozzuk. Néha úgy gondolom, csak arra leszek képes, hogy ennek a nyelvnek a felét megértsem. Ezenkívül, nekem hiányzik a szerencsém. Néha úgy gondolom, csak annyira vagyok különleges, amennyire magyarul tudok beszélni, és ezeken a napokon annyira érzem magam rendkívülinek, mint egy hideg kommunista lakástömb.

Bizonyos napokon úgy érzem, igazán fejlődök, és kezdem érteni ezt a nyelvet. Általában alkalmanként végül mégis tévesen rendelek az étteremben, vagy rosszul váltok jegyet a vonatra, és minden kezdő-

I feel I'm really getting the hang of it, that I'm actually helping my students. Then I'll teach another class and everything will go wrong.

I had only been here for a month when I got on a train all by myself and went to Gyomaendrőd, a town in Békés megye where my great-grandfather was born. My Hungarian still wasn't very good and I'd never gotten a train ticket by myself before. I paid for enough kilometres to get to Gyoma, but when I switched trains in Szolnok I bought another ticket, not realizing I had already paid for the whole thing. Once I figured that out, yeah, I kicked myself in the pants a bit. I got to the town all right. There isn't much to say about it, I mean it's just a small Hungarian *falu*. I walked down the main street and saw all the churches. At the end there's a street called „Sallai utca” so I turned and took a walk down it. It probably had nothing to do with my family, but it was still a special momenta sacred moment. It made me think that maybe, just maybe, my great-grandfather walked down that same road some eighty years ago. Now that I think about it, even when I screw up orders in restaurants, they still get me my food.

Even though sometimes my lessons are mediocre, somebody learns something. Even though my grandparents didn't teach my father to speak their language, I came back, and I'm learning it. That may not always be special, but I tell you, it's got to count for something.

David Sallay

dik előlről. Ugyanezt érzem a tanítással kapcsolatban is. Néha úgy gondolom, igazán beletanulok, és igazán segítek a diákjaimnak. Aztán egy másik osztályt tanítok, és minden rosszra fordul.

Csak egy hónapja voltam itt, amikor teljesen egyedül felszálltam egy vonatra, és elmentem Gyomaendrődre, egy Békés megyei városba, ahol a dédnagyapám született. A magyar tudásom még nem volt igazán jó, és azelőtt még soha nem vettem egyedül vonatjegyet. Elég ~~lan~~-ért fizettem, hogy eljussak Gyomára, de amikor átszálltam Szolnokon, vettem egy másik jegyet, mert nem tudtam, hogy egyszer már az egészért fizettem. Amikor rájöttem erre, fenékbe rúgtam magam egy kicsit.

Sikeresen eljutottam a városba. Nem sok mindent lehet róla mondani, úgy értem ez csak egy kis magyar *falu*. Végigsétáltam a főutcán, és megnéztem az összes templomot. A főutca végében van egy utca, amit „Sallai utcának” hívnak, így megfordultam és tettem rajta egy sétát. Valószínűleg semmi köze nincs a családomhoz, de ez még így is különleges pillanat volt - egy szent pillanat.

Arra gondoltam, hogy talán, de csak talán, a dédnagyapám ugyanezen az utcán sétált végig nyolcvan évvel ezelőtt.

Most ha végiggondolom, még ha elügyetlenkedem is a rendelést az éttermekben, akkor is kihozzák az ebédemet. Még akkor is néha az óráim közepesek, ha valaki tanul valamit. Habár a nagyszüleim nem tanították az édesapámat a nyelvükön beszélni, én visszajöttem, és tanulom azt. Talán ez nem mindig lesz különleges, de én azt mondom, ez számítani fog valamit.

Fordította: Kiszely Mariann

Modellként a nagyvilágban

Mikor és hogyan kerültem bele ebbe a világba?

14 évesen indultam el, az Év Arca Modellversenyen. Ez akkor 180 fokos fordulat volt az életemben. Ahhoz képest, hogy gyakorlásnak szántam ezt a versenyt, viszonylag jó helyezést értem el. A következő évben megnyertem ugyanennek a versenynek a területi döntőjét, de a tényleges modellkedés 2004 januárjában kezdődött, amikor kiutaztam Istambulba.

Miután hazajöttem, divatbemutatókon s fotózásokon vettem részt. Le kellett mondanom egy olaszországi ajánlatot a német nyelvvizsgám miatt. Végülis megérte, mert sikerült a felsőfokúm.

Az, hogy most Shanghaiban vagyok, egy nehézkes hirtelen döntés eredménye. Hétfőn aláírtuk a szerződést, csütörtökön indult is a gép. Hirtelen itt találtam magam egy idegen országban, egy teljesen más kultúrában, egyedül. Duplán megnehezítette a dolgomat az, hogy elég kevesen beszélnek angolul, de szerencsére az ügynökség tagjai mindenben a segítségemre vannak. Mondhatni, hogy baráti viszony alakult ki köztünk. Persze, nehéz oldalai is vannak. Pl. az első karácsonyom volt távol a családtól, ennek ellenére ezt az utat sokkal könnyebben viselem, mint az Istambulit.

Ami a jövőt illeti, a következő állomás Miláno lesz, de ezen kívül más ajánlataim is vannak. Ez alatt az egy év alatt sok jó és rossz tapasztalatot gyűjtöttem, de bármerre jártam és dolgoztam, csak pozitív élmények maradtak meg bennem. Emellett rengeteg új embert ismertem meg, sok baráttra tettem szert, és nagyon sok mindent tanultam, amit a legjobban azt: valamit valamiért.

Szécsényi Noémi

Vági Balázs

A magas, hosszú hajú, Porzsolt-ösztöndíjas fiú jelenleg második évfolyamos Sárga Tamás tanár úr osztályában. Matematikából igen kiváló eredményeket ért el megyei és országos versenyeken. Beszélgetésünk alatt ugyanolyan hétköznapi diáknak tűnt, mint ahogyan azt barátai is mondták.

Nagyon kíváncsi lennék arra, hogyan fedezték fel, hogy ennyire tehetséges vagy?

Másodikos voltam, amikor a matek tanár nénim küldött versenyekre, ezeket általában megnyertem, mert teljesen logikára épültek.

Egyébként mennyi időt töltesz matekozással?

Szerencsére nem sokat. A matek háziimat mindig elkészítem, hetente pedig egy alkalommal járok Dr. Kiss Sándor főiskolai docens szakkörére.

Honnan örökölted ezt a matekos beállítottságot?

Az édesapám gépészmérnök, s talán ő végett is szeretem ennyire a matekot, habár a töri és a biosz sem áll távol tőlem.

Van-e példaképed?

Most nincs, bár régebben nagyon sok embernek tetszett a stílusa és az életvitele, de úgy gondolom, inkább maradok önmagam.

Ha egy versenyen tudnád, hogy jó helyezést fogsz elérni, le tudnának fizetni?

Mindenki egy bizonyos összeg után beadja a derekát, viszont a lényeg az, hogy élvezzem, s minél jobb eredményt érjek el. Ezt nem szívesen adnám fel.

A szüleid nagyon sokat várnak el tőled?

Annyit, amennyit reálisan tudok teljesíteni, jó, ha lusta vagyok, és nem tanulok ugyanúgy megdorgálnak, mint bárki mást, de ez hozzátartozik a sikereimhez.

Szabadidődben mivel foglalkozol legszívesebben?

Sokat lógok a neten, mostanság kacérkodok a novellaírással, és sok időt töltök a családdal és a haverokkal. A legfontosabb dolgot talán ki is hagytam azt, hogy nagyon sokat alszok, ha időm engedi.

Mondtad, hogy szeretsz pihenni, akkor a kézilabdát is ezért hagytad abba, holott elég sokáig űzted?

Nagyon fárasztóak voltak az edzések, sokat kivettek belőlem, szerettem volna, ha több szabadidőm lenne.

De tervezed, hogy valamikor még hobbi szinten fogod űzni?

Szerintem nem, mostanság jobban megkedveltem a focit. Általában a haverokkal, osztálytársakkal majdnem minden hétfőn focizunk a Máté Tóth Attila tanár úr szervezte meccseken, s be kell látnom, hogy egyre jobban tetszik.

Van-e valamilyen elképzelésed a jövőre nézve?

Terveim közt szerepel a közgazdasági egyetem, amelyre remélem, hogy fel fognak venni. Egyébként csak annyit szeretnék, hogy legyen családom két szép gyerekkel, egy házam, egy autóm és boldog legyek.

Ha lesz gyereked, s tapasztalod majd, hogy ő is ilyen okos a matekban, meg fogod tőle követelni, hogy nagyjából olyan legyen, mint te?

Szerintem nagyon liberális szülő lennék, ha tehetséges, fogom majd segíteni, de soha nem szeretném kényszeríteni, hadd jöjjön rá maga, valójában mit is szeretne.

Egy utolsó kérdésem lenne még, változtatnál-e valamit magadon?

Talán néha egy picit szemtelen vagyok a poénjaimmal, ezen egy kicsit kellene változtatni, viszont azokat az embereket, akiknek nem a matek az erősségük sosem szólok meg.

Oroszi Viktória

Az Óperencián innen és túl

*„Aki egyszer utazott,
annak van mit mesélnie.”
Goethe*

Angliában voltunk

Köd... Tower... London Eye... double decker bus... órségyváltás... autóban jobb oldali kormány... óceán...

Hallottad már a Big Ben harangját? Ültél már double decker buszon? Ittál már igazi angol teát? Érezted már a Csendes-óceán moráját? Amennyiben még nem volt hozzá szerencséd, mi most megpróbálunk egy kis részletet bemutatni a ködös Angliából!

2004. április 1-10. között osztályunk Angliában volt. Az indulást megelőző napokat lázas készülődéssel töltöttük, hisz tudtuk, hogy felejthetetlen élményben lesz részünk.

Éjjel egy órakor indultunk a Ferihegyi Repülőtérre. A repülőút nagyon élvezetes, csak a fel- és leszállás kicsit kellemetlen. A stanstedi repülőtéren már várt ránk egy busz, amely rögtön Cambridge-be vitte az osztályt. A városban tett séta után London felé vettük az irányt. Mivel a szállásadó családokkal későbbi időpontra volt megbeszélve a találkozó, még volt időnk egy városnéző túrára. Este találkoztunk a fogadóinkkal. Minden család 2-3 embert szállásolt el. Az első benyomások különbözőek voltak: akadtak, akik nagyon megszerették a „családjukat”, voltak, akik kevésbé. Az eltérő étkezési szokások miatt sokan szenvedtek, hisz néhányunk-

nak só és fűszerek nélkül, néhányuknak mvegetariánusan főztek, de a reggeli és a vacsora kifejezetten egészséges volt.

Az ott töltött tíz nap alatt számtalan helyen jártunk. Többek közt ellátogattunk Stradfordba, Shakespeare szülőházába, megtekintettük a gyönyörű virágokkal díszített Reedsi kastélyt. Itt jót szórakoztunk a kergtben lévő sövénylabirintusban, ahol

sikerült eltévednünk. A tworwick-i kastélyban éppen kirakodóvásár volt, mikor megérkeztünk. Sokunk számára Brighton volt a legemlékezetesebb. Itt volt egy rövidebb városnézés, megtekintettük a királynő nyári rezidenciáját, a délutánt pedig a mólóra épített vidámparkban és kaszinóban töltöttük. Sokan kipróbálták a hullámvasutat, páran pedig a szerencséjüket tették próbára a nyerőgépeknél. Persze – ahogy ez lenni szokott – a kisebb nyeremények is mindig visszavándoroltak a gépekbe.

A vidék mellett Londont is bejártuk. Megnéztük Greenwich-et, ahol átmegy a 0. hosszúsági fok.

A Longon Eye-ről gyönyörű kilátás nyílt a városra, amit egy kapszulából fél óráig tekinthettünk meg.

Madame Toussland panoptikumában nagy élvezetet jelentett a sztárok viaszszobraival való fényképezkedés. Ugyanitt egy „taxiban” utazva megismertük London történelmét. Itt akadt egy kis problémánk is, mert az egyik osztálytársunknak ellopták az útlevelét. Az egész osztály aggódott, de előkerült. Ellátogattunk a Piccadilly Circusra, amiről először mindenki azt hitte, hogy egy cirkusz, csak ott derült ki, hogy London egyik híres tere. Itt ajándékvásárlással töltöttük az időt.

Legnagyobb meglepetésünkre Londonban egy igazi magyar éttermet is találtunk, a Gay Husszart, ami sajnos zárva volt, pedig már mindenkinek hiányoztak a

hazai ízek. Sokat utaztunk az egész Londont behálózó metróon, így jutottunk el a Science Múzeumba is. A múzeum olyan hatalmas, hogy képtelenség volt mindent megnézni a rendelkezésünkre álló idő alatt. Voltunk a Towerben is. Itt több kiállítást lehetett megnézni, például a középkori fegyverekről és a koronázási ékszerekről, amelyek bejárata előtt kieméternyi hosszú sor állt.

A sok kirándulás mellett jutott idő a tanulásra is, hiszen öt nap délelőttjén iskolában voltunk. Az órákat két helyi tanár tartotta.

Tizedik nap hajnalban indultunk a repülőtérre. A felszállás nehézségei után még egy utolsó élményben volt részünk: a két nyíregyházi pilóta jóvoltából mindenki betekintést nyerhetett a pilótafülkébe. Igaz, hogy a sok gomb között senki sem tudott eligazodni, de érdekes volt látni, hogyan működik egy ilyen nagy gép.

Fáradtan, de sok új élménnyel tértünk haza. Otthon mindenki alig várta, hogy mindent elmesélhessen, amit látott.

Az osztályban még ma is élénken él az a gyönyörű élmény. Reméljük, hogy egyszer még visszatérhetünk a csodálatos Angliába.

Szűcs Tamara, Juhász Attila

Finnországban jártunk

2004 októberében abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy egy felejthetetlen hetet tölthettem el nyelvrokonaink földjén. Ha valaki szintén szeretne egy ilyen kiránduláson részt venni, akkor jó ha tudja, hogy előzőleg neki is fogadni kell egy finn diákot. Nem kell megijedni ettől, csak minimális odafigyelést igényelnek az itt töltött pár nap alatt, úgyhogy bárkinek melegen javaslom, hogy vágjon bele, nem fogja megbánni.

Kora hajnalban indultunk az iskola elől, majd az átaludt buszút után következett egy viszonylag rövid repülés Helsinkig. A városban már vártak minket finn kísérőink, a mindig zöldes öltönyben nyomuló Mika és egy mindenki által retteggetett tanár. Csak úgy mellesleg megemlíteném, hogy a lányok vigyázzanak, mennyi csomaggal indulnak neki ennek a hétnek, hiszen a finnek olyan komolyan kezelik a női egyenjogúságot, hogy akár még az ajtót is rácsapják a hölgyekre, miközben azok több 10 kilós csomagok alatt gömnyednek...

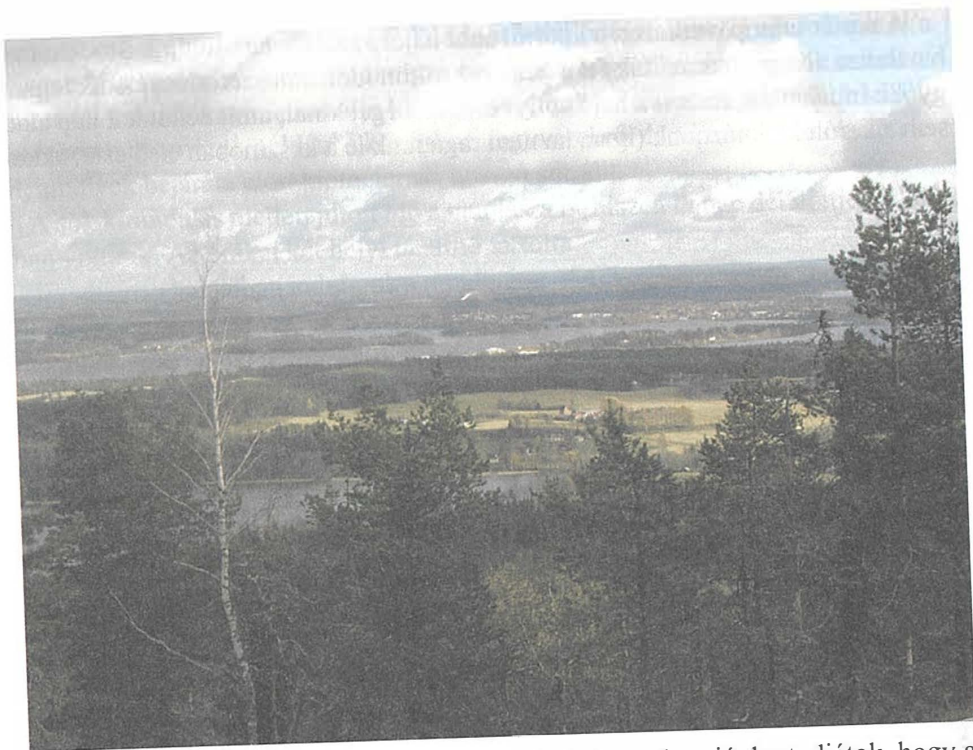
A reptér után következett a kikötő, ahol hajóra szállva elindultunk Stockholmba. Sokan alváásra használták fel a tengeren töltött időt, ami szerintem életük legnagyobb hibája volt, hiszen a hajó annyi érdekességet kínál, amit nekünk 2 nap alatt sem sikerült kiaknázunk (igaz, ha nem ragadunk le a kaszinóban első este, akkor

bizonyára több mindenre is jutott volna idő). Sajnos van azonban egy rossz hírem azoknak, akik azt hiszik, hogy szabadon lófrálhatnak mindenütt a hajón: az itthoni rendtől eltérően a finnek ugyanis szigorúan betartatják azt a nálunk csak papíron létező 18 éven felüli szabályt... Mégis sikerült remekül szórakoznunk a mindenki által látogatható diszkóban és karaoke-bárban, ahol egyébként a világ legkülönbözőbb tájairól érkezett emberekkel ismerkedhettünk össze (ehhez persze szükségeltetik az angol vagy még inkább a finn nyelv legalább társalgási szinten való ismerete).

Másnap reggel szinte már élőhalottakként érkeztünk meg Stockholmba. Rendkívül érdekesnek találtuk a történelmi utcáscskákon való sétálgatást, igaz, a királyi palotában már állni sem bírtunk, annyit meneteltünk egész nap. László barátommal itt hívnánk fel a figyelmét minden éhes magyar honfitársunknak, hogy a palota közvetlen szomszédságában van egy fantasztikusan jó hot-dog árus. Ezúton is köszönjük neki, hogy megmentett minket az éhhaláltól... A város kultúrája egyébként rendkívül magával ragadó, melyet sajnos az idő rövidege miatt csak nagyon felületesen sikerült megismernünk. Egy okkal több tehát, hogy még visszatérjünk ide.

Miután magunkba szívtuk eme kevéske kis kultúrát, ismét visszatértünk a hajóra. Alvásról természetesen szó sem lehetett, igaz, a szaunában csak nagyon nehe-

zen sikerült ébren maradni. Ha már a szaunánál tartunk... jó, ha tudjátok, hogy a finnek kicsit másképpen gondolkodnak erről a tevékenységről, ami főleg abban nyilvánul meg, hogy teljesen meztelenek. Nagy nehezen azért sikerült rájuk erőszakolni egy törülközőt, igaz, egyáltalán nem értették, hogy nekünk ez miért olyan fontos... A hajón történt eseményeket inkább nem taglalom tovább, de egy biztos, már ekkor tudtuk, hogy megérte eljönni, s a java még mindig hátravolt! Megannyi élménnyel gazdagodva ismét megérkeztünk Helsinkibe, ahol egy igen alapos városnézés keretében jártunk a finn parlament új épületében, az evangélikus és ortodox katedrálisban, meglátogattuk a kikötői halpiacot, ahol ráadásul alkalmunk volt megízlelni a helyi gasztronómia különlegességeit is. Rendkívül kimerítő túra volt, de megérte. Igaz, Helsinkinek nincs olyan lenyűgöző történelmi belvárosa, mint Stockholmnak, de szerintem ennek a városnak éppen abban rejlik a varázsa, hogy egyáltalán nem hasonlítható egy másik európai fővároshoz sem.

A városnézés végeztével vonatra szálltunk, hogy végre elérjük úticélunkat: Kajaanit. Apropos, mielőtt továbbmennénk! Javaslom mindenkinek, hogy vigyen magával esernyőt, ha nem akar úgy járni, mint mi, vagy legalábbis énJ.

A 3 napos folyamatos utazás után nagy megkönnyebbüléssel szálltunk le a vonatról és indultunk el a fogadó családokhoz. Tapasztalhattuk, hogy egyáltalán nem mellékes, hogy milyen emlékekkel távoztak tőlünk anno a finn diákok...

A finn emberek korántsem bizonyultak olyan zárkózottnak, mint ahogyan azt először feltételeztük. Természetesen senki sem várt igazán mély beszélgetéseket,

ennek ellenére sokan pozitívan csalódtak e téren is. Tanácsként annyit azért elmondanék, hogy hozzánk hasonlóan a finneknél sem ajánlatos a szomszédos nemzetekről beszélgetni, hiszen a 600 éves svéd megszállás és a rendkívül barátságos XX. századi szovjet politika megtette a hatását...

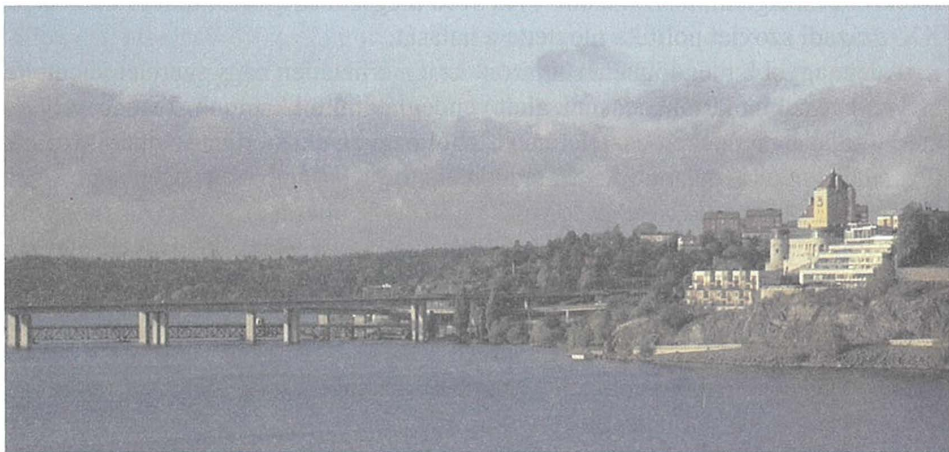
A legnagyobb megdöbbenést viszont az a mérhetetlen nagy szeretet jelentette, melyet egész kinttartózkodásunk alatt vendéglátóinktól kaptunk. Testvériskolánk külön fogadást rendezett tiszteletünkre, ahol nagyon elismerően szóltak iskolánkról és városunkról egyaránt. A sok, mondhatni formális, ámbár ennek ellenére mégis rendkívül őszinte és közvetlen fogadás mellett a leginkább jóleső érzés mégis akkor töltött el bennünket, mikor kiderült, hogy a nyíregyházi lakosoktól eltérően Kajaani polgárai igenis tudnak a két város kapcsolatáról, sőt sokan ápolják is azt. Rengetegen jártak már nálunk közülük, sőt sokan még néhány szót is tudnak magyarul (igaz ezek megértése eléggé vicces szituációkat eredményezett...). Ezen rendezvények egyébként különösen jó alkalmat biztosítottak a finn nyelvet beszélő diákoknak tudásuk megcsillogtatására, melyet ők bátran ki is használtak.

Joggal állíthatjuk, hogy a finnek földrajzból sem utolsók, hiszen ők még azt is tudják, hogy Magyarországon belül hol található Nyíregyháza. Apropos, ha már a földrajznál tartunk... egyszerűen bámulatos, hogy milyen természeti kincsekkel rendelkezik ez az ország. A rengeteg erdő és tó igazán impozáns látványt nyújtott, teljesen más, mint a mi megszokott jó öreg, lapos alföldi tájunk.

Természetesen nem csak a természettől esett le az álunk... Első este rögtön ízeltőt kaptunk a város sportolási lehetőségeiből. Kajaani Nyíregyházához képest elég kis város a maga körülbelül 40.000 lakosával, ennek ellenére 3 fedett sportcsarnokkal rendelkezik, melyekben a legkülönbözőbb sportoknak hódolhatnak. Ottlétünk alatt éppen a helyi hokicsapat játszott a város fedett jégpályáján! Természetesen, nem hagyhattunk ki egy ilyen lehetőséget! Miután a helyi csapat minden ereklyéjét beszereztük, indulhatott is a szurkolás...

Sikerült némi feltűnést keltenünk, hiszen a finnek kevésbé vannak hozzászokva két olyan dobbal hangoskodó fiatalemberhez, mint én és László barátom.

Miután a sportban már sikerült maradandót alkotnunk, gondoltuk, a helyi éjszakai életben is otthagyjuk névjegyünket. Sajnos itt fokozottan érvényesült az a bizonyos 18-as szabály, ezért a csoport szinte sosem lehetett együtt éjszakánként, így ezzel kapcsolatban vegyes élményekkel tértünk haza. Akinek azonban sikerült bejutnia valahová, az nem bánta meg, hogy nem maradt otthon lazacot enni... Miután sikerült a finn nemzeti italból egy keveset elfogyasztanunk, barátainkkal jó magyarokhoz híven igen hamar táncra perdültünk. Elég ha annyit említünk, hogy itt sem sikerült kerülnünk a feltűnést... J Mindenkit óva intek azonban a helyi italkülönlegességtől, mely legalább olyan rossz ízű, mint amilyen kellemetlen a szaga... Nekünk végig az volt az érzésünk, hogy valamilyen szalonnából készülhetett, legalábbis az illata erre engedett következtetni, végül aztán kiderült, hogy valójában kátrányból készítik... Döntse el mindenki melyik a jobb...

Ha ti is szeretnétek komolyabban megismerni a helyi éjszakai életet, ajánlom, hogy rétegesen öltözzetek, mi ugyanis hajnali 5-kor egy szál ingben kapartuk a jeget vendéglátónk autójáról, mit is mondhatnék... vérfagyasztó élmény volt. Ehhez képest nappal már kánikulaként éltük meg azt a csekély néhány fokot.

Később még nagyobb hasznát vettük a réteges öltözködésnek, mikor meglátogattuk a közelben található fedett hócsúszdát, melyet leginkább úgy tudnék leírni, mint egy nagy havas dombot, mely fölét tetőt építettek. Természetesen egyből megragadtuk az óriási gumikat, melyeken szélesebben száguldottunk lefelé a lejtőn. A szabályok értelmében egyszerre maximum csak egy ember csúszhatott (volna) le, de ugyebár a szabályokat azért írják, hogy mi meg tudjuk szegni azokat... kaptunk is érte a fejünkre rendesen J.

Megannyi átbuzizott éjszaka és frenetikus program után sajnos eljött a búcsú ideje. Van, aki már várta, de sokan voltunk, akik még maradtak volna. A hazaúton külön élményt nyújtott a hálókocsival való vonatozás, bár az is igaz, hogy ezt is

sikerült nem rendeltetésszerűen használnunk. A hosszú és kimerítő utazás után Ferihegyen várt minket még egy meglepetés: a minket hazaszállító busznak ugyanis nem volt csomagtartója, így a bőröndök velünk együtt zötykölődtek egészen hazáig... szegény Dórikának még hely sem jutott. Ez volt egyébként az egyetlen kellemetlenség az egész út alatt (leszámítva persze a finn férfiak segítőkészségét...), így váltig merem állítani, hogy Bakajsa Ivett tanárnő igazán kitett magáért! Az egész csoport nevében is köszönöm lelkes munkáját, s további sok sikert kívánok neki a hasonló utak lebonyolításához!

Petlyánszki Gábor
a képeket készítette: Huszár Dóra

Párizs

Területe: 550000 km²

Lakosok száma: 60,4 millió

Népsűrűség: 107 lakos/km²

Vallási irányzatok: katolikus, muzulmán, protestáns, zsidó, buddhista, ortodox

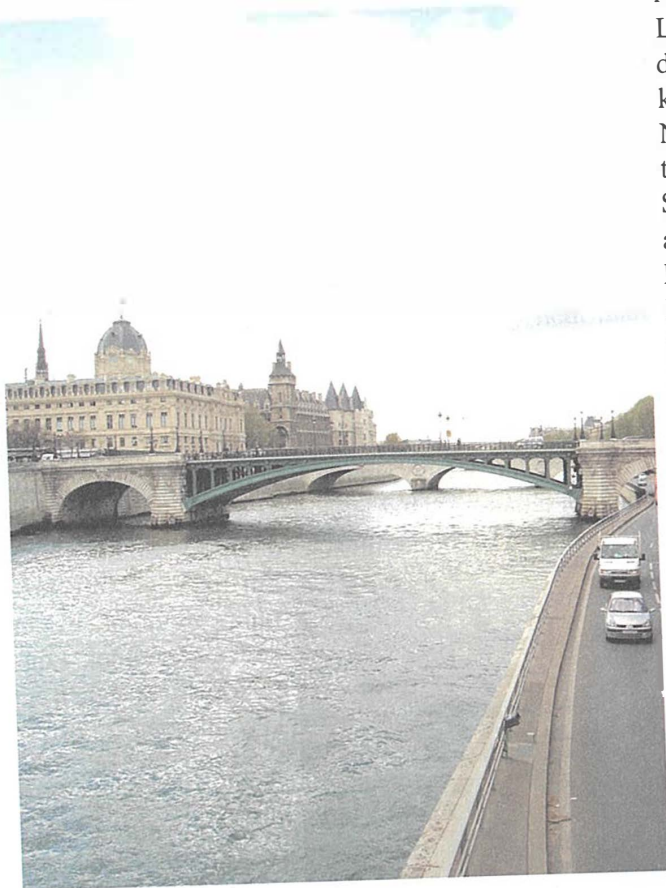
Beszámolómat kezdeném ilyen és ezekhez hasonló adatokkal is, de nem hinném, hogy az olvasókat, különösen a diákokat kellően szórakoztatnám komoly hangvételű útleírásommal. Nézzünk tehát egy kicsit kötetlenebb megközelítési módot ahhoz, hogy megismerhessük a fények városát úgy, ahogy azt a mostani 12. E osztály speciális francia tagozatos tanulói látták.

Utazásunkra 2004. április 17-e és 24-e között került sor. Ahhoz képest, hogy már

április vége felé járunk, az időjárás nem kedvezett nekünk. Fogcsikorgató hidegben érkezünk meg a Párizs-Orly repülőtérre, majd igencsak fárasztó meneteléssel, bőröndcipeléssel és a párizsi metró jól működő hálózatának igénybevételével jutottunk el szálláshelyünkhöz, a város egyik Formule 1 hoteljéhez. A megérkezést követően

elfoglaltuk szobáinkat, majd ki-ki nyugovóra tért, hogy felkészülhessen a ránk váró megannyi látnivaló megtekintésére. Úgy vélem, eljött az a pont, ahol kissé fel kell pörgetnem az eseményeket ahhoz, hogy minden beleférhessen rövidke írásomba. A következő néhány napban bepillantást nyertünk a Tomatis nyelvviskola életébe, és mi is kipróbálhattuk, hogyan is állnánk meg a helyünket a nyelvviskola tanulóiként. (Ezúton is köszönetet mondunk Monique-nak, aki megpróbálta a legtöbb francia mondatot kicsikarni belőlünk!) Mi is kaptunk egy apró részt a francia élet-érzésből, megtapasztalhattuk Párizs magával ragadó, varázslatos hangulatát. Megtekintettük azokat a világhírű műemlékeket, amelyeket minden embernek legalább egyszer az életben fel kell keresnie. A látványosságokról írni röviden lehetetlen, de mindenképpen meg kell tennem, hogy felsoroljam őket.

Amit megtekintettünk: a Louvre, a Musée d'Orsay, a versailles-i kastély, a Notre-Dame, az Eiffel-torony, az Invalidusok, a Sacré-Coeur, a Diadalív, a Champs Elysées, a Place de la Concorde, a Pompidou-központ, a Moulin Rouge stb.

Hirtelen ennyi jutott az eszembe, ha valami fontosat kihagytam volna a felsorolásból, akkor ezúton kérek elnézést. Nagyon fontos, hogy megemlítssem két kísérő tanárunkat, Figuláné Chriszt Gabriella tanárnőt és Balogné Tilki Tünde tanárnőt, akik nélkül ez az utazás nem jöhetett volna létre. Külön köszönettel tartozunk Figuláné tanárnőnek, aki időt és

energiát nem sajnálva megszervezte nekünk ezt a fantasztikus utazást. Igazán elégedettek lehetünk, hiszen egy igazi nevetős, sírós, gyűjtogatós, tanulás, vásárlós, szaladgálós, metrós, RER-es, repülős, kalandos utazásban volt részünk. Rengeteg elhasznált filmtekercsrel, jócskán megfogyatkozott pénztárcával, ajándéktárgyakkal megpakolt táskákkal és ezernyi emlékekkel tértünk haza Magyarországra, ahol

már vártak ránk a megírásra várakozó dolgozatok, és a már jól megszokott zrinyis iskolanapok.

Párizs a fények városa, a költők városa, a kávéházak városa, a műemlékek városa, a divat városa... Még sok jelzővel lehetne illetni, a legfontosabb mégis az, hogy néhány napra Párizs kicsit a mi városunk is lett.

Sipeki Xénia Zsanett

Iserlohni kirándulás

Eljött végre az a bizonyos szeptemberi hajnal... Tászkás szemekkel és nagy batyukkal vártuk, hogy végre elindulhassunk, és minél előbb láthassuk német barátainkat, akikkel már tavasszal, Nyíregyházán jól összekovácsolódtunk. Kapcsolatunkat csak még jobban mélyítette a számtalan sms, e-mail, levél.

De megérte, nagyon jó kis csapat jött össze. Az úton sem vett rajtunk erőt az unalom, sok volt a nevetés, viccmesélés, azért néhány filmet is sikerült megnéznünk a buszon. Ezért is köszönettel tartozunk a két buszvezetőnknek, és persze azért is, hogy épségben, balesetmentesen hazaértünk.

Szombaton valamikor a reggeli órákban érkezünk, kicsit előbb is, mint terveztük. Ez nem jelentett nagy gondot, hisz mindenki kicsit szépítkezhetett, rendbe szedhette magát. /Ugye lányok?!/ Nagy üdvözlések, puszilkózások után mindenkit új otthonába szállítottak vendéglátói, és kipihenhattuk az út fáradságait. De azt hiszem, mindenki feleslegesnek is tartotta azt a sok pihenést, fel kellett fedezni a várost. Gyakorolni kellett a német nyelvet, minden új élményt megbeszélgettünk „új családunkkal”. Második napunk is a nyugodtság és a család szervezte programok jegyében telt. Kipróbálhattuk a minigolf-tehetségünket, a csónakázás minden csínját-bínját.

Eljött a hétfő, újra fel kellett kelni, Iserlohnban nagyon nehéz felkelni, ott még 7-kor koromsötét van. Érdeklődve ültünk az órákon: kémia, matek, német, fizika. 11 óra tájban már várt ránk a busz. Irány a dortmundi sörgyár, nagy-nagy örömmünkre!:-) A gyárlátogatás nagyon érdekes volt. Ki tudta eddig, hogyan készül a sör! Aztán ugyanitt korlátlan étel- és italfogyasztás. Természetesen csak módjával... De csak ezután jött a feketeleves, kísérőtanáraink kitalálták, hogy ne álljunk meg hazáig, és persze a buszon nem volt WC, a többit a fantáziára bízom. Este, mint mindig kisebb összejövetelek, bulik. Másnap Essenbe buszoztunk, és ott voltunk gondban a németnyelv tudásunkkal. Nem mindig olyan könnyű, főleg ha a német gazdaságról tartanak előadást, de kárpótolt bennünket a finom ebéd. Azelőtt nem nagyon jártunk még bányában, de nagy élmény volt. Egyben félelmetes is, mindenkinek kötelező a sisak és a fehér köpeny. Négykézláb a keskeny réseken át, egy kis szénlapátolás, bányászgépek kezelése.

Szerda reggel is tanultunk egy kicsit az iskolában, kis utazás, és megtapasztalhattunk, sajnos nem utoljára, még egy német specialitást, mégpedig az autópálya dugót. Megkésve bár, megtekintettük Bonnban a történelmi múzeumot. A második világháborútól napjainkig, tanulságos volt és nagyszerű idegenvezetést is kaptunk. Később hajóra szálltunk a Rajnán, kicsit szeles út volt, de nem kell mindig a teraszon tartózkodni. Itt már mindenki készült a következő programra vagyis számolta, a pénzcsekjét. A következő állomás a pompás város, Köln volt. A gótikus Dóm megtekintése után birtokba vettük Köln sétálóutcáját, aboltok és áruházak paradicsomát. Sokan túladtak néhány Eurón, de kiváló ajándékokat tudtunk venni. Már jócskán estefelé járt az idő, mikor innen is hazavergődtünk. Mégis úgy gondoltuk, hogy még nincs vége ennek a napnak. Eljött sajnos az utolsó ott töltött nap, átadtuk Nyíregyháza és iskolánk üdvözlétét és kisebb ajándékát az iserlohni város házában a polgármesternek, aki a város rövid bemutatása után nem győzött kérdéseinkre választ adni. Rövid búcsú után a szabad program: vásárlás, étkezés és az iserlohni cseppkőbarlang megtekintése. Itt is kijutott nekünk a kúszás-mászásból, akkor is bent még szárazabb időjárás volt. Mert, még nem mondtam? Egész héten ízelítőt kaptunk a német klíma nedvesebb változatából, ami azt jelenti, úgy esett mintha dézsából öntötték volna. Este, tanárainkkal együtt meghívást kaptunk a fogadó vendégeink által szervezett búcsúpartira a sulipincébe.

Ennek a hétnek is vége lett /nem nagy örömeinkre/. Könnyeket hullajtva, meg néhány közös fotót elkészítve használtuk ki az utolsó perceket. Valószínűleg akkor tudatosult bennünk, micsoda hetet éltünk át.

Bízva a valamikori viszontlátásban elindultunk Magyarország felé...

Grajczárik Péter

Noi eravamo in Italia...

A 2003/2004-es tanévben abban a szerencsében volt részünk, hogy az Arany János Tehetség gondozó Program keretében eljuthattunk Olaszországba, hogy megtekintsük az itáliai reneszánsz műemlékeket.

Május végén egy hétfői napon busszal indultunk Nyíregyházáról. Idegenvezetőnk, Harangi Tünde Budapesten csatlakozott hozzánk. Mivel az utunk hosszú volt, ezt az estét Mosonmagyaróváron töltöttük. Másnap reggel Ausztrián keresztül Olaszországba utaztunk.

Mivel nálunk nincsen az Alpokhoz hasonló hegyvonulat, ezért alvás helyett mindenki csodálta a szép tájat, így a hétórás út is rövidebbnek tűnt. Késő délután érkeztünk, a Velencéhez közeli üdülővárosba, Eraclea Marébe, ahol a szálláshelyünk volt. Rövid időn belül el is foglaltuk szobáinkat, aztán első utunk a tengerhez vezetett, ami pár száz méterre volt tőlünk. Látványa mindenkit lenyűgözött,

mert az osztály nagy része akkor volt először tengernél. A fürdés és a séta után visszamentünk, és vacsorát főztünk magunknak, úgy ahogy az elkövetkezendő napokban is tettük, de ez nem volt számunkra gond, mert nagyon élveztük.

Szerdán hajókirándulással egybekötött városnézést tettünk Velencében. A város 7 km²-nyi területét a legnagyobb csatorna a Canal Grande osztja ketté. Voltunk a Szent Márk téren és a környékén lévő nevezetességeknél: Szent Márk Bazilika; Szent Márk harangtornya; Sójahajók hídjai; Frari-templom; Logetta és a magasba szökő óratorony; a Doge-palota udvarában: Papír Kapuja; Óriások lépcsője; Aranylépcső; a Rialto hídnál, amely olyan nagy, hogy üzletsorok is épültek rá. Természetesen kaptunk szabadidőt is, hogy szuveníreket vásároljunk. Ez bizonyára mindenkinek felejthetetlen nap volt.

Csütörtök délelőtt Veronában néztünk szét. Jártunk a Fő téren és Shakespeare Júliájának szülőházában, ahol a híres erkélyjelenet zajlott. A délután folyamán a Gardatóhoz látogattunk el Sirmionéhez, ami egy félszigeten elterülő apró városka. Szabadidőnkben sétáltunk, hattyút etettünk és fagyiztunk. Majd visszatértünk Eraclea Maréba, ahol a nap hátralévő részét fürdészel, napozással, kagylógyűjtéssel töltöttük.

Pénteken kora reggel indultunk, mert az út Firenzébe kétórás volt. Firenze körbejárásához egy nap nem elegendő, idegenvezetőnk mégis arra törekedett, hogy minél többet lássunk a városból. Így elvitt minket a Dómhoz és Giotto harangtornyához; a Paradicsom kapujához; a Piazza Della Signora térhez, a Neptun szökőkútjához; Loggin dei Lanzi szoborcarnokhoz; Michelangelo Dávidjának másolatához; a Palazzo Vecchiohoz; a Bargello Palotához és annak múzeumába; A Santa

Croce templomhoz; a Medici kápolnához; a Ponte Vecchiohoz, az aranyművesek hídjához, ami az Arno folyó két partját köti össze. Aztán felmentünk a Piazzale Michelangelo térre, ami hat km magasan fekszik, és belátható róla az egész város. Sajnos az Uffizi képtárba nem jutottunk el, mert sztrájkoltak a dolgozók. Ennek ellenére csodás napunk volt Firenzében.

Alig négy napot töltöttünk Olaszországban, de mindenki fájó szívvel búcsúzott az országtól, mert nagyon megtetszett az olaszok kultúrája, temperamentuma. Azért is érdemes volt elmenni, hogy megismerjük egy másik nép szokásait.

Igyekszünk jó tanulmányi eredményünkkel, magatartásunkkal, közösségi munkánkval meghálálni a Programnak és mindazoknak, akik hozzásegítettek minket, hogy ilyen szép élményekben lehetett részünk.

Kiss Ildikó és Hibály Mónika

Schloss-Holte Stukenbrock 2004.

Évről évre hagyomány iskolánkban, hogy a 0. németes csoport tavasz végén egy hetet tölt Németországban, a stukenbrocki testvériskolánk vendégeként. Tavaly mi is ellátogattunk oda, és nagyszerű élményekkel tértünk haza.

Mivel az út meglehetősen hosszú volt, az első éjszakát egy regensburgi diákszállóban töltöttük. Az előre eltervezett városnézésre sajnos már nem jutott időnk, de mi mégis gondoskodtunk az első éjszaka hangulatáról...

Másnap egy kiadós reggeli után újra útnak indultunk. Délelőtt megcsodálhattuk Nürnberg gyönyörű nevezetességeit. A kalandok elég korán elkezdődtek, néhány csoporttársunk nem talált vissza a menedéket jelentő buszhoz, így az indulás későbbre sikeredett.

Folytattuk utunkat. A célhoz közeledve egyre feszültebb lett a hangulat. Mindenki fejében egyre több kérdés fogalmazódott meg... "Vajon kik lehetnek?; Kedvesek?; Messze leszünk egymástól?"; és még sok-sok kétségbeesett gondolat.

Elérkezett a találkozás pillanata. A buszból kitekintve megszeppent arcokkal találkoztunk. Miután mindenki megtalálta vendéglátó családját, pillanatok alatt szétszéledt a társaság. Hosszú és szokatlan este volt ez mindenki számára.

A programban másnap a családi nap szerepelt. Akadtak, akik újdonsült családjukkal töltötték el egy 'izgalmas' napot, mások együtt élvezték az első németországi délutánt. Este végre együtt pizzázott a nagy csapat. A viszontlátás öröme mindenkit magával ragadott. Ezen az estén vált népszerűvé körünkben a „Tankstelle”. (benzinkút- a szerk.) Mivel másnap kezdődtek a kemény hétköznapiak, mindenkinek hamar 'haza' kellett mennie.

Hétfő... Egy teljesen új iskola, új emberek, új tanárok, új környezet. Minden új... Aki eddig nem tudta volna, most hamar felfedezte, hogy a bicikli Németországban igen közkedvelt jármű, ehhez mi is hamar hozzászokhattunk... Naponta 3-4 óránk volt, amikor tehetünk, mi is részt vettünk az óra menetében. A legfeltűnőbb különbség matekórán jelentkezett. Hiába idegen nyelven magyarázták a területszámítás fortélyait a nyolcadikosoknak, mi mégis fölényben éreztük magunkat ezen a téren. Az iskolával együtt megkezdődtek a délutáni programok is. Első nap máris a legizgalmasabb programon találtuk magunkat. A Safari park nemcsak különleges állatairól, hanem fantasztikus vidámparkjáról is híres. Habár több órát töltöttünk itt, mégsem tudunk betelni az élményekkel. Miután hazaértünk, megvacsoráztunk, majd jött a később szokásossá vált esti összeruccanás, ami a szülők 'föltő' szíve miatt 11-nél tovább sosem tartott.

Az elkövetkezendő napokban az iskola utáni programok sem okoztak csalódást. Madárröptetés, Számítógépes Múzeum és régészeti kiállítás, sok-sok életre szóló élmény. A városházán tett látogatásunk után megjelentünk a helyi napilap címlapján is. És persze az esti partik sem maradhattak el. Újabb kellemetlen német szokást tapasztalhattunk saját bőrünkön. Megtanultuk, hogy Németországban 10 óra után nem tartózkodhat fiatal korú az utcán. Erre a német hatóságok hívták fel a figyelmünket. De ez sem lombozta le jókedvünket, hanem inkább a fáradtság kezdett eluralkodni rajtunk az utolsó 1-2 napban, ezután az eseménydús hét után.

Teltek-múltak a napok, lassan elérkezett a hazaindulás órája is. Miután könnyes búcsút vettünk vendéglátó családjainktól, azzal a tudattal szálltunk fel a buszra, hogy szeptemberben viszontláthatjuk őket, és hasonló közös élmények elé nézünk.

A hazaút sem volt zökkenőmentes, egyik pihenőhelyünkről majdnem 2 csoporttársunk nélkül indultunk tovább. A hiba szerencsére hamar „felismerést nyert”, és még időben visszatolattunk értük. A hazautazás szerencsére nem tartott olyan sokáig, és felejthetetlen élményekkel tértünk haza, ezúttal valódi otthonunkba.

Harangozó Eszter, Riczu Alexandra, Tomasovszki Tímea

Ein Jahr in Deutschland

Én olyan ember vagyok, aki hisz az álmaiban. Éppen ezért szerencsésnek és boldognak mondhatom magam, hisz az elmúlt évben valóra vált az egyik álmom. A 2003-2004-es tanévet Németországban cserediákként tölthettem képviselve iskolámat, hazámat és országom kultúráját. A gimnáziumi évek alatt megismerkedtem az idegen nyelv és a világra való nyitottság fontosságával, és talán éppen ezért vágytam mindig is egy teljesen új környezetbe, ahol próbára tehetem magam egy új nyelv, kultúra elsajátításában és abban, hogy milyen is külföldön barátokra lelni.

Szóval az AFS Cserediák Alapítvány keretében sikerült ezt az álmot megvalósítani, mely eléggé költségesnek mondható, de az élmény, melyet az AFS adott nekem, mindent megért.

Az AFS az első világháború óta működő szervezet, mely diákokból és egyetemistákból állt, és karitatív tevékenységet folytatott a háború idején. Ebből nőtt ki magától az a non-profit szervezet, mely napjainkban gimnazistáknak segít a világ több mint 60 országában családot és iskolát találni.

A szervezet segítségével a múlt tanévet már Nürtingenben a Max-Planck Gymnasium tanulójaként kezdhettem. Bár kiutazásomkor a német nyelvet eléggé alapszinten beszéltem, az angol nyelv mint összekötő nyelv volt segítségemre, melyet fokozatosan elhagyva kezdtem folyékonyan németül beszélni, ennek eredménye a felsőfokú C nyelvvizsga, melyet hazatérve első nekifutásra letettem.

Az új osztályom nagyon barátságos volt velem, és sikerült hamar bekapcsolódom az osztály életébe, ráadásul az osztálytársam volt az a fiú is, akinek a családjánál éltem.

Nagyon tetszett a német oktatási rendszer, hisz az én meglátásom szerint a német diákoknak a 11. osztályban nem kell olyan sokat tanulni, mit a magyar diákoknak, és van egy olyan lehetőségük, hogy elmehetnek egy hétre dolgozni az iskola szervezésében oda, ahol a diploma megszerzés után valószínűleg dolgozni szeretnének. Nekem alkalmam volt egy kórházban ápolóként dolgozni. Elég sok tapasztalatot gyűjtöttem, és el kell ismerni, hogy elég embert próbáló, de nemes feladatuk van az ápolóknak és mindig boldogsággal töltött el, ha segítségemmel mosolyt csaltam a betegek arcára.

Az egy hét alatt a vérnyomás, pulzus, láz mérése mellett az ételkihordás és vérminták laboratóriumba szállítása volt a feladatomban. Nagyon élveztem, és megerősített abban, hogy az orvosi pálya mellett döntsék.

Sajnos egész évben nem jöhettek haza az AFS szabályai szerint, de szüleim azzal kárpótoltak, hogy a 18. születésnapomon meglátogattak. Bár ez is ellenkezett az AFS szabályaival, de a szabályok arra vannak, hogy egy kicsit áthágjuk őket. Szerintem így lesz egy picit izgalmasabb az élet. Bár ezt az életfilozófiát nem Németországban szereztem, hiszen abban az országban nagyon komolyan veszik a szabályokat. Különösen a közlekedési szabályokat. Szigorú bírságot szabnak ki, ha valaki nincs bekötve, és a bicikliseket is megbüntetik, ha nincs világítás a biciklijükön. Komolyan veszik a hiányzásokat, de ott igazolhatja a szülő a hiányzást, a diákok pedig 18 éves kortól maguk írhatnak igazolást. Komolyan!!!!

Kintlétem alatt körülbelül 5 táborban vettem részt az AFS szervezésében. Ilyenkor alkalmam nyílt hozzám hasonló cserediákokkal megismerkedni a világ összes tájáról: Thaiföld, USA, Chile, Japán, Olaszország és még sorolhatnám.

Apropó Olaszország. Az osztályommal Rómába mentünk osztálykirándulásra, egy hétre. Itt is rengeteg élményt szereztem, no meg egy csomó fényképet csináltam. Legérdekesebb azonban az volt, hogy az egész évfolyam egy helyre ment (ez kb. 90 embert jelent) és a kísérőtanárok felvállalták ezt a nem könnyű feladatot. Róma, az örök város, valóban elvarázsolja az embert és csodálatos érzés volt a Colosseum lábánál egy osztálykép erejéig a 11. b osztály tagjai között állni.

Az egy év nagyon jó volt arra is, hogy megismerjem a német emberek gondolkodásmódját, életvitelét, életszéméletét. A németek kiegyensúlyozottan, céltudatosan és póztmentesen, őszintén élnek. A fogadócsaládommal nagyon hamar jó viszonyt alakítottam ki, és egy életre szóló barátságot kötöttem Claudiussal, a fogadótesómmal.

Akinek lehetősége van rá, ismerjen meg más kultúrát, mert a világra való nyitottságot talán ezen az úton lehet legjobban megszerezni.

Kodácsi Roland

A Ewingok nyomában

(Élményeim Dallasban)

A történetem 2001 nyarán kezdődik, amikor megszületett a közös döntés, amit a családommal egyetértésben hoztam meg. Ennek hatására 2001 decemberében jelentkeztem a Big Ben budapesti nyelviskola által hirdetett cserediák programra. Több személyes találkozás a program vezetőivel rávilágított arra, hogy számomra a legmegfelelőbb ország Amerika lenne. Sajnos mivel a jelentkezési határidőt túlléptem, így nem választhattam meg a számomra legkedvezőbb államot. A következő egyeztetés már 2002 januárjában volt, amikor is kiderült az utazás pontos dátuma és a fogadócsaládom címe. A család lakhelye Texas államban volt, és a város, ahol éltek, pedig Wenthford. Így hát a hosszú nyár után, fájó szívvel, de annál nagyobb kíván-

csisággal ültem fel a repülőgépre a Ferihegyi reptéren. Mindez 2002. augusztus 18-án történt. A repülőút érdekes, de hosszú volt. Sajnos nem volt problémamentes, mivel amikor Amerikába érkeztem, a rossz papírok miatt elhúzódott a beléptetésem az országba. Az apuka már a reptéren várt, és rögtön hazavitt. Amerika hihetetlen monumentális építményei rögtön megfogtak. Azok a hatalmas autópályák, felhőkarcolók. A lakás, ahol laktam, átlagos egyszintes amerikai típusú, sok szobával, kerttel, medencével. Hihetetlen meleg volt: 40°-ot mutatott a hőmérő. A család megismerése után aludni tértem, azzal a tudattal, hogy holnap majd megbeszélünk mindent. Ehelyett másnap nagy meglepetésemre, már az iskolában találtam magam, és az órarendemet kezdtük összeállítani, mert Amerikában minden tanuló megválaszthatja a maga órarendjét, kivéve a 4 kötelező tantárgyat, ami matek, angol, történelem, angol nyelvtan. Az órarend 2 részből áll: van egy A és egy B. Ez azt jelenti, hogy kétnaponta vannak ugyanazok a tantárgyak, tehát ha hétfőn A nap van, akkor kedden B, de szerdán már megint A nap. Az iskolarendszert Amerikában minden állam megyéje maga határozza meg, vagyis az előbb említettől eltérhetnek más középiskolák. A tanítás a magyar viszonyokhoz képest jóval alacsonyabb szintű, de ehhez hozzátartozik, hogy ez az iskola ún. állami iskola. A magán privátiskolákban a képzés már jóval magasabb szintű, hiszen ott már fizetni kell a tanulmányokért. Az iskolában sok sportolási lehetőség van, nekem sikerült kipróbálni a baseballt és az amerikai futballt. Sajnos a sportoláson kívül másra nem igen volt lehetőségem, mert az amerikai törvények igen szigorúak a 21. év alattiakkal. Tehát bulikra, partykra a diákok nem igen járnak. Az időm nagy részét otthon tanulással és sporttal töltöttem el.

2002. november közepén azonban történt egy olyan dolog, ami sajnos általánosnak mondható a diákok körében, hiszen családváltásra került a sor. Ennek több olyan

iskolai és családi előzménye volt, ami ahhoz vezetett, hogy a döntésem végleges legyen. Ekkor pár napon belül átkerültem a központi koordinátoromhoz, aki nagyon kedves volt velem, ameddig ott laktam. Abban az időben egy török srác is ott élt, akivel egészen jól megértettük egymást. Habár gyakran furcsán viselkedett, és más-ként gondolkodott, de ez valószínű a kulturális különbségnek volt köszönhető. Ez idő alatt voltam egy NFL (amerikai futball) meccsen, ami életem egyik legnagyobb élménye volt, hiszen 70000 ember között nézni a meccset, nem mindennapi. Teltek a hetek, és ez alatt az idő alatt a koordinátorom folyamatosan kereste az új családomat, végül két hét múlva - úgy december eleje lehetett -, szóltunk neki, hogy van egy család, amely szívesen fogadna. Mint utólag kiderült, nem egy család volt, hanem egy 60-as éveiben járó nagymama, akinek több gyermeke és unokája van, de egyedül élt egy szép nagy házban. Tehát december közepén át is költöztem hozzá.

Az új város, mert nem ott lakott, ahol eddig én, Dallastól úgy 40 km-re van északkeleti irányban, a település neve pedig McKinney. Nagyon kedves, rendes, aranyos asszony volt, mindent elkövetett, hogy rendben legyenek a dolgaim. Gyakran mentünk családi találkozókra, összejövetelekre, még egy eljegyzésen is voltam.

Pár nap múlva már a helyi iskolába beiratkoztam, és új tantárgyakat vettem föl. Közben újra sportolni kezdtem. Egy kicsit furcsa volt megszokni a vasárnapi templomba járást, de a jutalom nem maradt el sosem, hiszen a mise után mindig étteremben ebédeltünk. Az „éttermezés” nagyon jellemző az amerikai életformára, hiszen a főzés nem a legnagyobb erényük. A gyorséttermek, éttermek, kifőzdék, hamburgeresek sora végtelen, választékuk hatalmas.

A hónapok teltek-múltak, és eközben egyre nagyobb volt a honvágyam. Szerencsére interneten és telefonon keresztül napi kapcsolatban voltam a családommal, barátokkal, akiktől mindig számíthattam segítségre. Több nagyobb utazásom is volt az ott töltött idő alatt. Tavasszal sikerült eljutnom Észak-Carolinába, ahol a fogadóanya fia lakott a családjával. Az utazás hihetetlen élmény, hiszen több mint 9 államon keresztül utaztam autóval, csodálatos vidékeken haladtunk át. A másik nagy élményem a Los Angeles-i látogatásom, ahová repülőgéppel mentem, és ahol az unokatestvéremet látogattam meg. Rengeteg széphegyet láttam, többek között: Las Vegas, Honer Damt, Grand-kanyont, Nevada sivatagot, Six Flegs vidámparkot. A látogatás két hétig tartott, ami után nagyon nehéz volt visszamenni Dallasba. Ekkor már a honvágyam leírhatatlan volt, de szerencsére már csak 1,5 hónap volt hátra a „küldetésemből”. A heteket, napokat már visszafelé számoltam egészen május 15-ig. Erre a napra volt kiállítva a jegyem. A készülődés már az utolsó héten elkezdődött. Minden ajándékot, vásárolt értékeket, ruhákat szépen összekészítettem a nagy hazatérésre. Az elköszönéskor szomorú voltam, de egyben örültem is, hogy végre itthon lehetek. A húszórás utazás végén délután 4 óra körül érkeztem újra magyar földre. A találkozás a családommal leírhatatlan érzés volt.

Hát így ért véget az amerikai utam. Most jelenleg végzős diák vagyok a 12. b osztályban, ahol jól érzem magam, és remélem, új osztálytársaim sem bánták meg, hogy befogadtak engem.

Lendvai Attila

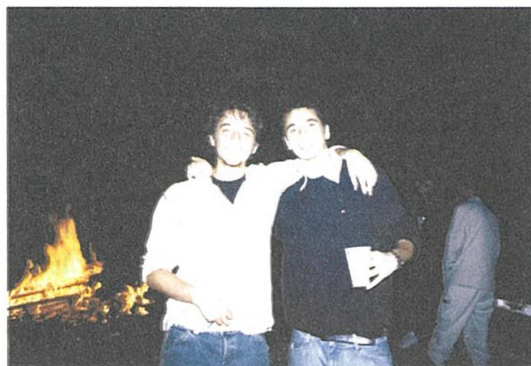
Nem rosszabb, nem jobb, csak más

Az egész 2003 elején kezdődött, amikor még másodikos voltam. Abban az évben valaki tanult, valaki meg nem, mert másodikban köztudottan a félévi jegyek még nem számítottak sehova. Én nem gyötörtem magam annyira a tanulással, de ha kellett, akkor tényleg tanultam. Szóval végülis félévtájára rendesen kifáradtam, és úgy éreztem, hogy valahogy ki kell szabadulnom abból a környezetből. Még máig sem tudom, miért. Abban az időben számos előadás volt a suliban cserediák programokról, és néha külföldi cserediákok tartották az előadást, és akkor beugrott, hogy na ez az, amire mindig is vártam. A szüleimet hosszas beszélgetések után végre sikerült meggyőzőnöm, de a 2003-as évet szerencsétlenségemre már lekés-tem, ami 2003 áprilisában volt, szóval egy teljes évet várnom kellett, úgyhogy még a Zrínyiben kijártam a harmadik osztályt. Szinte az egész harmadik arról szólt, hogy papírok után szaladgáltunk, meg töltöttünk ki, pl.: bemutatkozás, jelentkezési lap, formanyomtatványok, vízum, na meg persze az Amerikai Nagykövetség. Harmadik félév táján a magyar koordinátorom talált egy kis családot (anyuka, és 2 lány) Idahoban, akik fogadnának, és mivel szimpatikusnak tűntek, így elfogadtam a jelentkezésüket. Végülis 2004 nyár közepére minden papírmunka készen volt, és már csak fel kellett szállnom a repülőgépre, ami szerintem a legnehezebb az egészben, mert amikor elindultam a terminálomba, és a családom integetett, mert ők már nem jöhettek velem, és én csak arra tudtam gondolni, hogy szinte egy évig nem láthatom őket, és a következő 10 hónap csak egy nagy fekete folt, mert az ember csak nem tudhatja, mi várhat rá egy teljesen új világban. Akkor bizony kerülgettek Soós Noémi tanárnő szavaival az „ambivalens érzések”, vagyis a félelem és az izgalom. Miután felszállt a repülőgépem, az már egy egészen más történet. Úgy érzem magam, mintha egy teljesen új életet kezdtem volna. Minden más. Nem rosszabb, nem jobb, csak más. Először minden nagyobbak tűnt, mint otthon, az autók, a távolságok, sőt még az emberek is. Így a hatodik hónapban, visszagon-dolva arra, amikor még csak fontolgattam a dolgot, és azt gondoltam, hogy milyen könnyű lesz, meg hogy ezt bárki meg tudja csinálni, most azt gondolom, hogy ez egy kőkemény embert próbáló feladat, de rengeteget javít az ember személyiségén, gondolkodásmódján, és rájön, kik azok az emberek, akik igazán számítanak, és akiket igazán szeret.

Nagy Gyula

Jártam az ígéret földjén

(Arizona – Phoenix)

Régóta foglalkoztatott az a kérdés, milyen is lehet az élet egy távoli országban, távol a családtól, barátoktól, egy idegen kultúrában, egyedül, vajon kibírom-e, van-e annyi kurázi bennem? Kíváncsi voltam, mire vagyok képes. Így történt, hogy sok álmatlan éjszaka és hosszas beszélgetések után úgy döntöttem, belevágok. Persze nem ment minden olyan könnyen, mint ahogy azt én

elképzelttem. A készülődés, az utazás előtti hercehurca, egy nyáron át tartó búcsúzkodás a barátoktól szórakoztató volt, de ahogy közeledett elutazásom napja, egyre többet gondoltam arra, hogy valójában mire is vállalkoztam.

Eljött a várva várt nap, és a búcsú könnyei közepette úgy szálltam fel a gépre, mintha két hét múlva visszajönnék. A gépen több sorstársammal utaztam, így csak a phoenix-i repülőtéren döbbsentem rá mi is folyik körülöttem.

Az első nap gyorsan, zökkenőmentesen telt, és már az első órákban sikerült szert tennem különböző nemzetiségű diákok ismerettségére, amelyek az idő múlásával barátsággá mélyültek. A kezdeti könnyedség után mutatkoztak meg az ottani élet nehézségei: beilleszkedni a családba, elsajátítani a nyelvet, elfogadtatni magamat a környezettel, és persze nekem is hozzájuk kellett szoknom. Ez nem ment egyik napról a másikra. Nagy segítségemre volt ebben a kosárlabda és török szobátársam, Alper, akivel utazásom végére szinte testvéri kapcsolatba kerültem. Persze kapcsolatunkat csak utólag látom ilyen felhőtlennek. A honvágy folyamatosan megtalált, az amerikai ételekért sem voltam nagyon oda, a fogadó apámnak is nagy elvárásai voltak velem szemben, és sokszor kellett rádöbbsennem, hogy magamra vagyok utalva. Mindezek idővel életem részévé váltak. Én is egy fogaskerék lettem a gépezetben. Csakúgy, mint diáktársaim 7:20-tól végigültem a 4 db 90 perces órát, melyek között szerepeltek számomra érdekesnek vélt tantárgyak is (fotózás, médiatechnika). Unatkozni nem volt időm, mivel a kosárlabdaedzések hosszú sora mellett a barátaimat se hanyagolhattam el. Mindig megtaláltuk a módját, hogy kikapcsolódjunk: szórakoztató központba jártunk csibészkedni, paintballoztunk, snowboardoztunk, ún. desert partykra jártunk (sivatag, tábortűz, jeepek, sör) és ha tehettük megnéztünk egy profi kosárlabdamerkőzést.

Mindent összevetve amerikai kalandom sikeresen zárult. Lehetőségem nyílt az életbeli tapasztalataim gyarapítására és az angol nyelv is játszi könnyedséggel került birtokba.

Ajánlom Amerikát mindazoknak, akik nyitottak; készek valami új megismerésére, és nem utolsó sorban képesek egy távoli országban önálló döntéseket hozni.

Gál János

Egy év Erdélyben

Néhány évvel ezelőtt merült fel bennem és szüleimben az a gondolat, hogy egy tanévet Erdélyben töltssek. Magyarországra 1990-ben költöztünk Kolozsvárról, ezért sokszor valamilyen hiányérzet volt bennem Erdéllyel kapcsolatban.

Hosszú előkészítés után végül valóra válhatott, hogy a 2003/2004-es tanévet Erdélyben töltssem, ráadásul az egyik legnevesebb magyar nyelvű középiskolában, a sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégiumban.

Szeptemberben érkeztem a 68 ezer fős (75%-ban magyar) székelyföldi városba. Az érkezésemet követő napon már iskolába jártam. Az osztály – velem kiegészülve – 24 főből állt, ezért elég családias volt a hangulat, persze itt is mindenki a saját feje után ment. Az osztályfőnököm pedig az egyik legkedvesebb és legjobb tanár volt, akivel valaha is találkoztam, s az egy év alatt végig gondomat viselte.

Az iskola kollégiumában voltam elszállásolva egy hétágyas szobában. A szobatársaim a közeli Művészeti Líceum tanulói voltak, mind érdekes emberek. A hely néha kicsit szűkösnak bizonyult, de a jó társaság mindenért kárpótolt. Az iskola 1859-ben jött létre gróf Mikó Imrének, Erdély „Széchenyijének” támogatásával.

Az épület pedig 1870-93 között épült Alpár Ignác tervei alapján. Az iskolának különleges biológia gyűjteménye van, a régi könyvtár pedig igazi ritkaságokat őriz. A természettudományos tantárgyak (biológia, kémia, matematika) oktatása terén különösen kiemelkedő az iskola teljesítménye.

Hogy hétvégére ne maradjak egyedül a kollégiumban, az osztálytársaim és a szobatársaim is többször meghívtak hétvégére az otthonukba.

Ezenkívül bejártam a környék nevesebb helyeit is. Voltam a Kézdivásárhelyen, Csomakőrösön (Kőrösi Csoma Sándor szülőfaluja), Zágomban (Mikes Kelemen szülőfaluja), Csíkszeredában, a Szent Anna-tónál, s eljutottam a Hargitára is. Bukarestben két alkalommal is jártam, s jól elboldogultam annak ellenére, hogy nem beszéltem románul. (A kétmillió fővárosban kb. 6 ezer magyar él.) Láthattam a Román Parlament épületét, mely jelenleg a Pentagon után a világ második legnagyobb területű építménye. Március elején eljuthattam a Brassó melletti híres sík központba, Brassó-Pojánára is. Rengeteg volt a külföldi (főleg német) turista, a hó pedig 0,5-1 méter vastagságú volt.

Jártam egy nagyon különleges helyen is. A hely neve Kommandó, egy ezer fős település 1100 méter magasan. A legközelebbi lakott helytől is 20 km-re fekszik. Az egyik kollégista társam – aki ebben a faluban él – már korábban mesélt nekem a hely szépségéről. Egy március végi szombaton úgy gondoltam, nekivágok az ismeretlennek, s megpróbálok egy délutánt itt tölteni. A legegyszerűbb módja annak, hogy az ember ide eljusson, az autóstop, mivel a buszjáratok elég ritkák. Az esti visszaérkezést Sepsiszentgyörgyre nem sikerült tartani, de az ismerősöm és a családja nagyon kedvesen fogadtak, s szívesen szállásoltak annak ellenére, hogy váratlan vendég voltam. A táj gyönyörű volt: mindenfelé hatalmas fenyvesek, kristálytisza vízű patakok tele pisztránggal. A tél viszont itt embert próbáló.

A kedvenc tantárgyam mindig is a földrajz volt, s itt a 11. osztályban környezetföldrajzot tanítanak, ami érdekes, de nem könnyű, s nem is szerepel a magyarországi tantervben. Én mégis jelentkeztem a Földrajz Olimpiára. Meglepetésemre 1. helyezést értem el a megyei fordulón, s így továbbjutottam az országos döntőbe. A helyszín Foksány, Vrancea megye székhelye volt, már a Kárpátokon túl, teljesen román területen. A verseny időtartama egy hét volt, s öt kategóriában körülbelül 300-an vettünk részt. (Magyarok összesen 4-en voltunk). Azok számára, akik magyar nyelven tanulták a földrajzot, lefordították a kérdéseket, s a válaszokat is magyarul adhattuk meg. A verseny két fő részből állt, egy általános írásbeli és egy gyakorlati részből. A gyakorlaton a csoportunk több helyre (hulladéklerakó, víztározó, ipari zóna) is ellátogatott, s a látottak, illetve a vezetőnk (egy egyetemi tanár, az ország egyik leghíresebb földrajzosa) által elmondottak alapján másnap egy tesztet kellett megoldanunk. A pihenőnapokon pedig a Keleti-Kárpátok legszebb folyóvölgyeiben kirándultunk. A végső összesítés alapján a 10. helyen végeztem, ezért díjat is kaptam.

A napok gyorsan teltek, de a tél azért hosszú volt és hideg. A város 525 méter magasan fekszik a tengerszint felett, hegyek között, ezenkívül a télen jelentkező Nemerének keresztelt szél is jelentősen hűti a levegőt.

A júniusi hazautazásomat megelőző utolsó napokban is érdekes helyekre jutot-

tam el. Az iskola igazgatója jóvoltából a Kézdivásárhely közelében lévő Csernátonban láthattam Erdély legnagyobb szabadtéri néprajzi kiállítását (magángyűjtemény), ahol többek között a különböző tájegységek jellegzetes háztípusait és székelykapuit lehetett megcsodálni.

Kézdivásárhelyen, a Kárpát-medence legkeletibb magyar városában is teltölthettem egy hétvégét, ahol valaha Gábor Áronnak volt ágyúöntödéje.

Egy napot töltöttem a Sepsiszentgyörgytől 10 km-re lévő Bodokon. A településnek híres ásványvízforrása van, s itt még a házaknál működik a kemence, s mindenki saját magának készíti el a kenyert.

Az utolsó előtti napon az egyik kedves osztálytársam elvitt a közeli Sugásfürdőre, ahol egyedülálló jelenségnek lehetünk tanúi. Itt található egy mofetta, mely a vulkáni utóműködés egyik fajtája. Egy gázkiömlés található itt, mely ha a véráramba jut, gyógyító hatást fejt ki a szervezetben. A gáz összetevői között szerepel a jellegzetes záptojásszagot okozó kén-gáz és az ember számára halálos szén-dioxid is. Ezért csak úgy szabad a mofetta épületében tartózkodni, hogy a gáz szintje maximum térdig érjen.

Eljött az évszázó ideje is, utána pedig azonnal haza kellett utaznom, mert pár nappal később már osztályozó vizsgám volt.

A nehézségek ellenére is (osztályozó vizsgák, a távolság) úgy gondolom, számomra megérte ezt az egy évet kint tölteni. Nagyon jól éreztem magam, s mindenképpen köszönettel tartozom az ottani iskola vezetésének, tanárainak, az osztálytársaimnak, hogy végig segítségemre voltak, s számíthattam rájuk.

Cseke László

*Szavak
és képek*

*„Tereíteni annyi,
mint kétszer élni.”
Camus*

Kálmán Zsófia 9 d. Tengeri állatok

Gődény Ráhel 9 d. Tájkép

Gődény Ráhel 9 d. „Idill”

NOUMENON – ÖRÖK TÖREDÉK

„...ÉS AZ ÚR MEGTEREMTÉ A FELEDÉST
HOGY MINDEN LÉLEK MELY TÚL
NAGYOT SZAKÍTOTT A TUDÁS FÁJÁRÓL
FÉLJE AZ Ő HATALMÁT...”

Mindig mikor egy faág ismerős sóhaját elmém réseibe illesztem
Az az érzésem támad, hogy a biztosság, mellyel köveket vetek
Lábaim elé, ha átkelek a folyón, egyszercsak megunja testem görnyedését
És nélkülem megy a túlpartra,
És én ott állok majd, kisémmizve, önmagam,
És nem segítenek majd a kérdések,
És nem lesz erőm visszanézni, túl messze jutottam,
Hisz emlékszel ? Madarak röptéből ereszkedve
Hiába kerestük a teremtő nyomait,
Leheletünk ködébe burkolóztak a miértek,
Mint mikor pislákoló láng mellett a könyvben
Visszafelé rendeződnek a szavak,
Vagy mikor éjszaka a karosszékben ülve
Anyád sírása csendbe burkolt kíméletességgel
Csap halántékon, hogy bevérezd önmagad.
Te is érezted már úgy ilyenkor, hogy minden napod
Egy más kor igazából lopott töredék?

Mennyi édes kétség
Kétpólusú vonzás támad
Taszításunk végnapjain!

Kavics gurul a létfelzön,
Koppanása meddő szántók magányába süllyed, lefolyik tarkómon,
Beinnám, de nem tudom elrejteni,
Hisz nincs múltam se indítékom
Még egy válaszom se, hogy magyarazzam
Halványodásának kusza logikáját.
Azt kérdezi, érzem-e?
Érzem-e a pillanatnyi megújulás fájalmát

Ahogy dühödt lábak tiporják a béke-kék egeket,
 Ha elunták a nyarat
 Hogy érzem-e a meleget, a hónapok eltérő szerkezetét,
 Mikor tűzzé sűrűsödik,
 És bőrömrre feszül a mindenség?
 Hogy érzem-e bármit a magamon kívüli könnyedségéből?
 Hirtelen nem jön nyál a nyelvemre,
 Nem száll szó a számra.
 Azt mondja, neki nincs jelen idő,
 És ez az egy festhetetlen
 Stigmaként született adat elég, hogy megítéljen
 Engem, a ráérésemet, a világ közönyét az aszfalt-erdőbe
 Merülő testek iránt,
 És talán igaza van,
 Hisz én sem hiszek mindig az idő szükségszerűségében

A kormánykerék holtjátéka 2-4 cm,
 Egy léleké 70-75 év,
 És az is mire elég,
 Ha a megtett utat csak visszafelé érzékeljük?

Tudod, azt mondják percenként egy szívverésre
 Megáll a Föld forgása, és elvész a gravitáció.
 Ilyenkor az idő kereke is olyan tudatossággal csapódik vissza,
 Amilyenre csak egy félőrült képes,
 Mikor csikkeket balzsamoz
 Elalvó hamutál-medencék árnyai alatt.
 Vajon az elég a szárnyaláshoz,
 Hogy nem félünk visszaesni?

Sebők Péter

A hang

F	ú	j	ó
szc	lek,	düh	ödt
idegek,	hadonászó	kezek me	rednek
az égtájak felé.	és egy dühödt	szem üvölt	feléd, mint
kéklő szemekkel felszentelt ördög, csak	ugrál feléd lándzsájával a dög.	sában, szájad	beszédre nyi
Felemelkedsz	szemed csillogá	szavad el	hull felé.
lod az	ágyban és	öt el	fújja
és a	dög	é	l.
a	sz		

2004.06.02.

Orosz Zoltán

Az üstökös

Felszántott utak, összedőlt városok,
 Lenyugvó fények, üvöltő farkasok...
 Leomlott hidak, beomlott barlangok,
 Amerre csak a szemed el-ellátott...

Zuhan egy csillag; „összedől a világ!”,
 Üvölt sok állat, szétmegy a pusztulás...

A szél hús port fúj, partokat tenger mos,
 Por fed hegyeket, erdőket szél lomboz...
 Zümmögő méhek, viruló virágok,
 Mécsesek fénye, s mellettük kis kunyhók...

Orosz Zoltán

Nagyi

Egyszer volt, jó régen volt, mikor egyik nyáron, úgy első általános iskolás korom tájékán, Kanalasi nagymamámnál nyaraltam. Nagymamám tisztos életkorban élte mindennapjait. Jaj, mi szép emlékek fűznek ahhoz, a kis házikóhoz, és a hatalmas udvarához, Tisztán emlékszek mindenre. Emlékszem, rengeteg állata volt nagyimnak. Mintha csak egy állatkertben élt volna. Volt neki 5 kutyája, Morzsi, Lesszi, Lédi, Bodri és Pumi. Morzsi, németjuhász kutya volt, Lesszi, skótjuhász, Lédi tacs-kó, Bodri, puli, Pumi pedig palotapincsi. Továbbá 8 macska, Kormi, Cirmi, Cili, Szili, Mili, Tomi, Szirmi, Peti. 12 pár galambja, 20 darab tyúkja, köztük gyöngytyúk is volt, sok kacsa, liba, disznó, marhák, nyulak, 3 ló, Black Jack, Fekete Villám, Balerina. Black Jack nagyon szép ló volt. Talpig feketébe volt „öltözve”, egyedül a homlokán volt egy fehér csík. Fekete Villám, azonban neve ellenére fehér volt, sehol egy elszíneződés. Balerina, egy barna kanca volt. Nevét kecses mozgásáról kapta. Talán ennyi állata volt nagyanyámnak, de lehet, hogy kicsit több.

Emlékszem még az öreg tölgyfára, az udvar végében. Nagyi állítása szerint az a fa már több mint kétszáz esztendő, s hajdan még koboldok is éltek benne. Én pedig, mindig lestem, hogy mikor bújnak már elő. De nem bújtak ki sosem. Hmm... Vajon miért?

Nagymamámnak gyönyörű virágos kertje volt. Telis-tele volt mindenféle virággal. Minden évszakban volt miben gyönyörködni. Télen a tuják, és a fenyők ágai közt megbúvó madarakat, tavasszal a hóvirágok, ibolyák, és még ki tudja hányféle virágban, nyáron a virágok között játszadozó lepkékben, és rovarokban, ősszel a „rozsdásodó” fákból lelte örömét az ember.

Ez egyszer volt, s régen volt, csakhogy sok minden megváltozott azóta, amióta nagyi meghalt. A kert, az udvar is vele halt meg. Ahogy a gyász emészti fel az embert, úgy emésztik fel a férgek a rágcsálók az udvart.

A ház már majdnem összeomlik, rogyadozik jobbra-balra. A kert, az udvart gyom lepi. Hol van már az a szép kert?! Egyedül a tölgyfa áll ott, magányosan.

Ahogy járok-kelek a romok közt és süvít a szél, szememet a tölgyfára vetem, s ahogy haladtam, mindig csak a tölgyfát figyeltem, mintha csak arra vártam volna, hogy a koboldok kibújnak belőle. Egy macska nyávog a mellettem lévő kis raktárépület tetején. Felnézek rá, ő lenéz rám, s szinte megvetően elfordítja fejét, s leugrik a tetőről a közeli bokorra.

Friss virágot vittem aznap. Nem vágott virág volt, hanem cserepes. Egy kis jelentéktelen, „nevésem tudom” virág. Vittem magammal egy kis kerti ásót, hogy elültessem a fa tövében. Kiástam a gödröt, elültettem a virágot, megöntöztem. Leültem, s fejemet lehajtottam, s csak a szép emlékekre gondoltam.

Becsuktam szemem, s minden rosszat kizártam. Lepergett előttem az egész nyári szünet, amit nagymamámmal töltöttem.

S mikor kinyitottam a szemem, csodálatos látvány tárult elém. A kert újra virágozott, a ház újból szép volt, az állatok megint ott voltak az udvaron. Azt hittem álmodom. Azonban mikor odamentem Bodrihoz, hogy megsimogassam, minden kételyem elszállt. Ez maga a valóság. Berohantam a házba, hogy hátha ott van nagyi, de nem volt ott. Sírva fakadtam, s leültem a kemence melletti padra. Pár pillanat múlva az ajtó csikorgását, és ismerős léptek hangját hallottam.

- Nagyi! Nagykám! – kiáltottam, s odarohantam hozzá.

- Mi a baj kis unokám? Csak nem bántott téged valaki? – mondta a maga megnyugtató, nyugodt hangján. Én felnéztem rá, s láttam egész arcát. Ugyanazal a szelíd mosolyával tekintett rám, mikor legutóbb láttam.

- Itt maradsz? Nem hagysz el többé?

- Miért hagynálak el téged drága unokám?

S ekkor mintha foszlani kezdene, mintha csak egy marék port fognék. Nem néztem fel, mert nem mertem. Egyszer csak megcsap a hideg szél, s kikapja kezemből a port. Messze elfújja, s most néztem csak fel. A kert megint csúnya, rideg és szürke volt. Én a házban voltam, s rajtam kívül nem volt senki sem.

Kimentem az udvarra, csak jártam egyet. Majd a kapu felé vettem utam.

Még egyszer utoljára hátranéztem, s becsuktam a kaput.

Majd odaszóltam a közeli munkásnak.

- (Sóhaj) Hadd, menjen.

S ezzel a dózerek megindultak a kertet feldúlani. Én beültem a kocsimba, s fehér arccal hajtottam el onnan. A visszapillantó tükörből még láttam, ahogy a nagy tölgyfát kivágják, s mint egy darab k, hullik a földre. Levettem szemem a tükörről, s könnybe lábadt szememet zsebkendőmmel megtöröltem. S többé vissza se néztem.

Kovács Nándor

Szeretetre éhezve

Nem vagy más, csak egy céltábla.
Szeretettől megfosztva, elzárva.
Záporként zúdul a fájdalom feléd,
S nap mint nap ezer csapódik beléd.
A céltáblájuk vagy, tehetetlenül,
Ok nélkül bántanak, könnyörtelenül.

Kirekesztve érzed magad és egyedül,
Pillantásod elől mindenki menekül.
Gyűlölet és fájdalom ég szíved helyén,
S nincs, aki segítene gyógyítani hegét.

Neked el kell, túrnöd a bántó szavakat,
Belefáradsz, s nincs erőd védeni magadat.
Kedvesen felelni a gúnyos szavakra,
Hogy szívük ne gyúljon még nagyobb haragra.
Mert csak azt veszik észre, ha rosszat teszel,
Mosolyodra mindenki ütéssel felel.
De nem törsz össze, vigaszt nem kapsz senkitől,
Erőt merítessz a hatalmas semmiből.
S ha segíteni akarsz, próbálsz másokon,
Egy újabb pofon helye ég megkínzott arcodon.
Torz képet alkotnak tetteidről, s rólad,
S már az is a hibád, ha igaz vagy jó vagy.
Fáj, de gyűlölni nem tudod őket,
És visszaadod annak, ki nem érdemli tőled.
Úgy érzed, elfutnál, elrejtőznél mélyen,
Hogy ne találjanak rád, kik nem értenek téged.
A szűrő tekinteteken át kell sétálnod,
Hogy békésen szóljanak, már el nem várod.
Igazságtalanság, alaptalan vádak,
mindennap ezrek és ezrek feléd szállnak.
S már megszokod a kint, már régen nem őrlődsz,
Adni, s nem kapni, lassan beletörődsz.
Mert te nem vagy más, csak egy céltábla,
Szeretettől megfosztva, elzárva.
Záporként zúdul a fájdalom feléd,
S nap mint nap ezer csapódik beléd.
Nincs, aki észrevegye, jó is van benned,
Ez a sorsod-rosszért mégis jót kell tenned.

Szabó Viktória

Csepp

Csepp vagyok a tengerben.
Csepp vagyok a szívedben,
Mit egy kis szellő is megfagyaszt.
Csepp a tengerben,
Porszem a sivatagban.
Ott, a szívedben
Érezz engem!
Ne feledd cseppnyi énem!
Ne feleddj!
Károdra válhat e kis élvezet!
E cseppnyi két kezet
Fogd, s fuss vele.
Míg megvan, míg van rá idő!
Csepp a tengerben.
Szikra a szívedben.
Érezz engem!
Csepp, porszem vagyok az életben!
Fuss, míg lehet.
Mentsd a menthetőt!

Tóth Júlia

Ha szeretsz valakit,
 nem érted,
 hogy mit?
 azt hogy téged nem értenek,
 azon veszed észre magad,
 a világon egy ember van, aki mindent megad
 szeretetet,
 boldogságot,
 szeretelmet,
 csalódást,
 és az összes többit,
 talán mit észre sem veszel,
 egy kicsi pillantást, amiért semmit nem teszel,
 de annál jobb és boldogabb a perc,
 ez az egy perc az örökkévalóság,
 karjaiban ott a boldogság,
 az a lenge élvezet,
 mely megremegtetti a kezedet,
 és elhallgattatja szavaid,
 az örök szerelem halk hangjait,
 csak mutat és ad,
 valamit mutat és valamit ad,
 az a lényeg, hogy az övé
 és ott a függés,
 a ragaszkodás,
 mely minden pillanatban hozzá húz,
 mikor vele vagy ezt nem érzed,
 de amint kezét elengeded,
 mindentől félted,
 lelkedben minden pillantását őrzöd,
 és minden mozdulatát ismered,
 ezt hiszed,
 de mindig van az a kicsi,
 melyet minden nap nyújt,
 és amit soha nem unsz,
 pár szép szó,

mely csak a tied,
 aztán kérdszed mivel érdemled,
 a szája hallgat,
 csókjának tze mindenre válasz,
 néha egy tett árulkodik,
 mely könnyebb, mint egy hang,
 vagy bármi más,
 ezért bele mélyen láss,
 hogy tudsz, mit hoz az a piszkos holnap,
 mely lehet életed után kop,
 és ilyenkor kellene azok a szavak,
 érintések,
 pillantások,
 ölelések és
 csókok,
 melyeket a sírba viszel magaddal,
 és közelebb kerülsz ehhez minden nappal,
 de ahkor boldog leszel,
 mert tudod valakinek te voltál a boldogság,
 a minden,
 ez most nagy szó és még erről beszélni
 csacsóság,
 de a holnappal elmenni nem kívánság,
 bátran állsz elébe,
 mert van ki ebben a harcban támogat,
 közösen várjátok és élvezitek,
 élvezitek az ismeretlent,
 az életet,
 egymást,
 a fiatalságot,
 a virulenséget,
 és az egészben az a szép,
 hogy nem tudod hol kezdődött,
 hogy lesz tovább,
 és hogy fog befejeződni!

A Nagyravágyó Képlékeny mesél

Először szóltam az Istenhez:

- Lány vagyok, mint a vaj. Eddzél!
- Nem jó hát neked így?
- Nem. Jön valaki, és kenyérré ken.
Edzett.

Másodszor szóltam az Istenhez:

- Puha vagyok, mint a sajt. Eddzél!
- Így sem jó neked?
- Nem. Jön valaki, és megolvaszt.
Edzett.

Harmadszor szóltam az Istenhez:

- Kemény vagyok, mint a vas.
- Jó-e most már neked?
- Nem. Jön valaki, eltör, és az fáj.
Edzett tovább.

Negyedszer az Isten szólt hozzám.

- Kemény vagy, mint az acél. Elég-e már?
- Most már sokan szeretnek. De egy vagyok a sok közül.
- Azért edzettelek, hogy elfogadd.
Nem esznek meg és nem törnek el.
- De hideg vagyok és sötét.
- Nem ez volt-e a célod?
- Nem. Elnéznek mellettem. Tartóoszlop vagyok.
- Hisz az akartál lenni!
- Nem bírom a terhet és összeroskadok!
- Úgy kell neked! – szólt, s maradtam tartóoszlop.

Koncz Teréz

(Naivan a padon)

Szeretném megenni a rózsa
bimbaját, ha már
leszakajtani nem tudom,
legalább hadd ízlelhessem
meg. Megragnám a napot,
ha lenne mivel, de mivel
nincs mivel, inkább csak
gyönyörködöm sugárzó
szépségében. Kézbe fognám
a végtelent, ha lenne
végtelen, s egy percben
élnék évezredet, ha lenne
egy percem. Siratom a
múltat, s szomorú vagyok,
mert jön a jövő. Álmodom,
mert nem tehetek mást, mint
magába roskadt lélek, ülök a
padon, mit sem törődve saját
érzéseimmel, azaz szeretnék
törődni velük, de most
valahogy nem tudok. Fázom
is. Jó lenne egy melegebb
ruha. Segíthetnék magamon,
ha bemennék haza, de most
valahogy nem tudok.
Valami köt ehhez a padhoz,
mindig is kötött, de most,
ezen a téli éjszakán érzem,
hogy egy percben élek
évezredet, tenyeremben
felfogom a végtelent, és
csak azért sem
megyek be, mert
megragnám a napot, és a
csillagokat is lehoznám,
csak azt sajnálom,
hogy rózsa nincs, mert tél

van, de emlékezem majd rá,
ha bemegegyek, és iszom egy
csipkebogyóteát, majd
emlékezni fogok, hogy
mennyit szenvedett szegény
virág, csak azért, hogy én
ihassam, de biztos nem
bánta, mert szeretett engem,
ő ebben a sanyarú világban
szeretett engem. De ő
sincsen már. És kinn
vagyok, és nem iszom teát,
de elképzelem, hogy
álmodom, és álmodozom az
álomról, álmodom a csodát,
hogy ha egyszer valóra
vállik, majd ne érjen
váratlanul. És rájövök én e
csípős, téli éjszakán, hogy
imádok élni. És ezt az érzést
el nem adnám semmiért. Ennyi.

Koncz Teréz

A testkultúra is kultúra

*„Az erős test engedelmeskedik,
a gyenge parancsol.”
Rousseau*

Kézilabda szakosztály

Kézilabda szakosztályunk az elmúlt két évben V. és VI. korcsoportban szerepelt a Diákolimpia országos versenyén. Ezenkívül az NB I-es serdülő és ifjúsági csapat gerincét adta. Két éve leány VI. korcsoportban is indultunk a Diákolimpián. Két éve VII. korcsoportban a területi döntőn az akkor országos bajnokságot nyert Orosháza mögött II. helyezettek voltunk. V. korcsoportban pedig országos III. helyezést ért el csapatunk. TavalY ifjúsági csapatunk a területi döntőn szintén II. helyezést ért el, a serdülőkkel viszont ismét országos döntősök lettünk. Csoportunkból veretlenül jutottunk a legjobb négy közé. Sajnos a cseresorunk a Zrínyiben kezdő játékosokból állt, így a csapat elfáradt, és csak negyedikeknek sikerült lenni. Szakosztályunkban 22 fiú tanuló és 14 leány kézilabdázik. Utánpótlását képezzük Nyíregyháza felnőtt NB I-es csapatának és a különböző korosztályos válogatottaknak. Különösen büszkék vagyunk arra, hogy sportolóink a tanulásban is jól megállják helyüket. Jó tanuló, jó sportoló kitüntetéskapott az elmúlt két évben Kővári Zoltán, Balogh Gergely, Szűcs András. Ebben az évben a Wesselényi Közalapítvány pályázatán kiemelkedő munkájukért támogatást nyertek: Szikszai Tamás, Kővári Zoltán, Pál Péter és Balogh Gergely. Pisák Tibor, Szikszai Tamás és Kővári Zoltán a felnőtt NB I-es kerettel is készül. Egyre nehezebb a szakosztály helyzete, mert a beiskolázott kézilabdázók száma egyre kevesebb. Az itt sportolni kezdő fiúkkal és lányokkal országos színvonalon rendszeres, mindennapos edzés mellett is nehéz országos szinten kiemelkedő teljesítményt elérni.

A leány kézilabdacsapat

Sokan nem tudják, de létezőnk! 2002 őszén jött létre iskolánk lány kézilabdacsapata. Sokat köszönhetünk Pintér Miklós igazgató úrnak, aki annak idején nagy lelkesedéssel fogadta a hírt, hogy a Zrínyiben a kosár, röpi, tornász és fiúkézilabda csapatai között mi is helyet kapjunk. Igazgató úr segítségével új mezeket készíttethettünk, és a tornateremben is kaptunk helyet.

Első edzőnk Marosi Zita tanárnő volt, aki gyakorlati tapasztalataival és elméleti tudásával készítette fel minket a sportág fortélyaira. Rövid ideig aztán Zajáczné Hegedűs Éva tanárnő látta el az edzői teendőket. Jelenlegi edzőnk Bartha Dénes tanár úr, aki nemcsak minket, de a fiúkat is edzi. Kitartó munkájának köszönhetően a 2003/2004-es tanévben bejutottunk a Diákolimpia VI. korcsoportos megyei döntőbe, 2002-ben a Kölcsey Kupán (= középiskolai leány kézilabda bajnokság) II. helyezést értünk el, a 2004/2005-ös tanévben a VI. korcsoportban a diákolimpiai megyei döntőn a II. helyezést tudhatjuk a magunkénak.

Számos edzőmeccset nyerünk meg a Tiszavasvári, és Westsik Vilmos Szakközépiskola ellen. Tanár úrnak köszönhetően a kezdeti lelkesedésünk megmaradt, és a heti két edzés jó hangulatban telik; a csapattagok között szoros barátságok alakultak ki.

Reméljük, továbbra is megmarad ez a szép sportág az iskolánkban, és az újabb nemezedék ugyanolyan kitartással és lelkesedéssel fogja üzni, mint mi.

Csapattagok: Pásztor Adrienn, Koppányi Emese, Tislér Violetta, Morauszki Márta, Mészáros Zsuzsa, Padla Zsófia, Lenyu Gabriella, Varga Judit, Hegedűs Zsófia, Szabó Viktória, Lakatos Virág, Révész Klára, Sallai Nóra, Novák Viktória, Gyüre Valéria Andrea

*Gyüre
Valéria
Andrea*

A zrinyis tornászcsapat

Iskolánkban a szertorna már évtizedek óta színesíti az igen széles sportpalettát. 1969-ben kezdtek el először edzésekre járni a tehetséges, zrinyis tornászlányok, s majd' negyed évszázadon keresztül szerepeltek sikeresen az évente megrendezésre kerülő versenyeken. A mai lánycsapat Dr. Szabó Antalné, Márti néni vezetésével 1997 óta áll fenn.

De mit akar valójában ez a sportág? Ezt a kérdést gyakran teszik fel nekünk, hogy mivel is töltjük mi az edzéseket, mit csinálunk a különböző versenyeken. Nos, a versenyek eltérőek, de a négy szer állandó: talajon, gerendán, felemáskorlátton tornázunk és szekrényt ugrunk. Az előre meghatározott elemekből felépülő gyakorlatainkat értékeli a bírók. A maximális pontszám a 10, amit sajnos nem könnyű elérni, de megközelíteni már sokunknak sikerült. Javítanivaló azonban mindig marad egy-egy apró mozdulatban, hiszen egy tornásznak a spiccétől a kéztartásáig mindenre oda kell figyelnie, s ez nem mindig könnyű.

Versenyeink minden évben december táján kezdődnek. A diákolimpiai megmérettetések mellett több gyakorló versenyen is részt veszünk, melyekre az ország legjobb csapatai kapnak meghívást. Tavaly Nagykőrösön a Medve László Emlékversennyel nyitottuk az évet, majd a debreceni Bethlen Kupán lettünk ötödikek. A megyei diákolimpiát megnyertük, folytatva ezzel a 2000 óta tartó sikersorozatot.

Az országos elődöntőn Debrecenben második helyezést elérve jutottunk be a Torna Diákolimpia Országos döntőjébe.

A 2004-ben országos 8. helyezést elérő csapat tagjai: Huszár Dóra, Horváth Nóra, Leövey Eszter, Csizmarik Dóra, Kerti Andrea és Pomichal Ildikó.

Két lány elballagásával (Andi és Eszter) idén egy kicsit átalakult a tornászcsapat összetétele. Januárban a már hagyománynak számító Országos Bethlen Kupán nagyon jó gyakorlatokat bemutatva ötödikek lettünk. A diákolimpiai versenyek közül még csak a megyein vagyunk túl, ahol sikeresen szerepelve bajnokok lettünk. Ezen a megmérettetésen igencsak népszerű volt csapatunk. Az általános iskolásokkal egyszerre, de persze külön kategóriában rendezték meg a versenyt. A kicsi tornászlányok és – fiúk ennek nagyon örültek, szinte már csodálattal nézték gyakorlatainkat, fényképeket készítettek rólunk, és amit mi is alig akartunk elhinni: aláírásainkat még a képeknél is többre értékelték!

Az idei megyei bajnokcsapat tagjai az egyéni helyezések sorrendjében:

1. Pomichal Ildikó
2. Csizmarik Dóra
3. Horváth Nóra
4. Garasos Tímea
5. Huszár Dóra
6. Csáki Réka

Jelenleg az országos elődöntőre készülünk. Élvezzük az edzéseket, kitartóan tornázunk, mindnyájan jól kijövünk egymással és persze Márti nénivel is. Reméljük, a területin is sikeresen szerepelünk majd, és ismét képviselhetjük az iskolát a Torna Diákolimpia Országos Döntőjén.

Pomichal Ildikó

Jó tanulók - jó sportolók

Kővári Zoltán

- Kézilabdában elért eredményei:
- 2001. IV. korcsoport Diákolimpia 3. helyezés
 - 2004. V. korcsoport Diákolimpia 4. helyezés (a legtechnikásabb játékos cím)
 - 2004. NB I. Ifjúsági bajnokság gólkirálya
 - 2002. Jó tanuló, jó sportoló díj
 - 2004. Jó tanuló, jó sportoló díj

- Mióta kézilabdázol?

Nyolc éves korom óta. A fehérgyarmati Bárdos Lajos Ének-zene Tagozatos Általános Iskolában kezdtem, Falcsik Miklós keze alatt.

- Ezek szerint a zenével is jó kapcsolatban vagy?

Igen. Nyolc évig furulyáztam és három évig zongoráztam, de most már sajnos nincs időm a zenére. Minden időmet leköti a sport és a tanulás.

- Nehéz összeegyeztetni a kettőt?

Nem könnyű, ez tény, De ebben szerencsére segítségemre vannak tanárain, edzőm, Bartha Dénes és nem utolsósorban szüleim, akiknek a legtöbbet köszönhetek.

- Mik a terveid a jövőre nézve? Folytatod a kézilabdát?

Tanulmányaimat a Debreceni Egyetem Orvostudományi Karán szeretném folytatni. Az biztos, hogy a kézilabda továbbra is szerepet fog játszani az életemben, de valószínűleg már csak mint hobbi.

- Hogyan értékeled a Zrínyiben eltöltött négy évet?

Igazán örülök, hogy négy tartalmas évet tölthettem el ebben a gimnáziumban. Szereztem két nyelvvizsgát, de úgy érzem, sokkal fontosabbak a gimnáziumi évek alatt szerzett tapasztalatok, és azok az életre szóló barátságok, amiket itt kötöttem.

Végül egy utolsó kérdés.

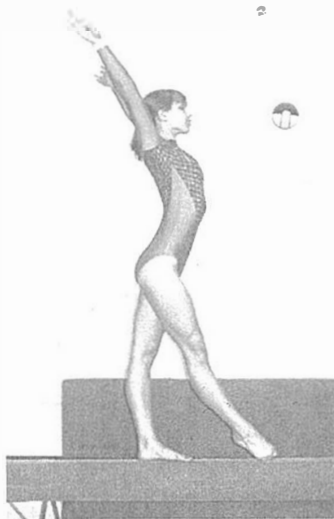
- Szereted a sárgaborsó-főzeléket?

... Nem.

Hanem?

Bagdi Attila

Pomichal Ildikó

Ildi 1986. július 23-án született, és jelenleg iskolánk 12. C osztályos tanulója. Számos versenyen nyújtott kiemelkedő teljesítményt német nyelvből. A lány tornászcsapattal is sok szép sikert ért el.

Mikor kaptad meg a jó tanuló, jó sportoló kitüntető címet?

2004 novemberében értékelte a Megyei Diáksport Tanács a 2003/2004-es tanév sporteredményeit, ahol azon szerencsések között lehettem, akik ezt a kitüntetést és a serleget a Megyeháza dísztermében vehették át.

Mikor kezdted el tornázni?

Amióta iskolába járok, azóta tornázok, illetve már az óvodában elkezdtem ezzel a sporttal foglalkozni. Az általános iskolában állandó tagja voltam a lány tornászcsapatnak. 9 éves korom óta veszek részt a diákolimpiai versenyeken, amelyeket a kö-

zépiskolások számára is szerveznek, így a tornászéveim a Zrínyiben is folytatódtak. Milyen sporteredményeket értél el?

Csapatban kilencszer, egyéni összetettben hatszor voltam megyei bajnok. A Zrínyi csapatával eddig minden évben bejutottunk a diákolimpia országos döntőjébe, ahol jó eredményeket értünk el.

Tavaly Debrecenben egyéni összetettben hatodik helyezett lettem.

Kitűnő tanuló vagy, és emellett német nyelvből számos versenyen is elindultál. Milyen eredményeket értél el?

Mindig is szerettem a nyelveket, így a német felsőfokú nyelvvizsgám mellett egy angol középfokúm is van. Harmadikban bejutottam a német nyelvi OKTV területi fordulójába. Idén nyáron egy ösztöndíj elnyerésével három hetet tölthettem Németországban, ahol egy határközeli városban, Meszigben laktunk.

Hogyan tudod összeegyeztetni a tanulást és a sportot?

Ez nekem mindig is könnyen ment. Szeretek edzésekre járni, mert azok mindig jó hangulatban telnek, és a többiekkel jól megértjük egymást. Szerencsére minden évben nagyon jó csapatszellem alakult ki, néhány tornásztársammal már évek óta együtt sportolok. A tanulásra mindig szakítottam időt, ami a tanulmányi átlagomon is meglátszik. Biztos vagyok benne, hogy nagyon fognak hiányozni ezek az évek.

Gyüre Valéria Andrea

Szedlár János

Bizonyára sokan felkapnák a fejüket, amikor azt hallják, hogy egy 16 éves, asztmás fiatalember az íjászatban már Európa-bajnok és világbajnoki 6. helyezett. Sokan úgy vélik, hogy az íjászat nem annyira divatos, mint a most felkapott vízilabda. Beszélgetésünk során sok érdekes dolgot megtudtam Szedlár János életéről és céljairól.

Mikor kezdődött nálad ez a „szerelem”?

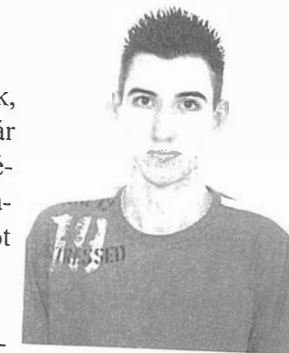
5 éves korom óta íjászokodom, nagyon szeretem csinálni, mert ez nekem tényleg olyan, mint egy „káros” szenvedély, amiről már le se tudnék szokni. Apukámtól örököltem ezt a „betegséget”, aki nagyon maximalista, de ez a sportban csak hasznunkra válik.

Mennyi időt töltesz edzéssel?

Minimum napi 3 óra kell egy jó felkészüléshez, ezt muszáj betartanom, hogy jó eredményeket érjek el. Ha tehetném, több időt is töltenék vele, de elég nehéz jól tanulni és sportolni is egyszerre.

Ez a sok edzés nem gátolja a családi életedet?

A kis öcsém mindig kérlel, hogy többször és több időt játsszak vele. Hétfőtől

péntekig bent vagyok a suliban, amikor hazaérkezek, elmesélem, hogy mi történt velem a héten, utána egy picit pihenek. Vasárnap délután azt veszem észre, hogy megint keveset játszottam az öcsikémmel.

Van valami célod az íjászáttal?

Olyan gyári csapatba szeretnék kerülni, ahol szponzorálnak. Most 2 hónapja az egyik cég „címkéjét” hordom magamon, kaptam tőlük egy távcsövet, ami segít, hogy jobb eredményeket érjek el. Talán még az is lehetséges, hogy komolyabban szeretnék majd foglalkozni ezzel a sporttal, de oktatásra nem szeretném adni a fejemet.

Ha Neked valamikor lesz fiad, el fogod várni tőle, hogy a nagypapája és apukája nyomdokain járjon?

Nem feltétlenül, ha esetleg meg fog neki tetszeni, akkor nem beszélem le majd róla, de ragaszkodni sem fogok hozzá.

Tudod már, hogy mi lesz, ha nagy leszel?

Ez egy jó kérdés, sokat gondolkodtam rajta, de még homályos. Egy picit a pénzügy keltette fel az érdeklődésemet, valószínűleg jövő év szeptemberétől a matekot és a történelmet fogom faktos szinten tanulni, talán ez majd segít.

Tervezed-e, hogy külföldre utazol? Ha igen, hova és miért?

Az USA nagyon érdekel, másrészt szeretném megnézni, hogy az ottani emberek hogyan élnek. Az íjászatot szerintem ott is tudnám folytatni. Esetleg még azon is gondolkodom, hogy ha külföldre megyek tanulni, akkor ottani egyetemek közül fogok majd választani. De ki tudja, ez még a jövő zenéje!

Lenne még két kérdésem. Az egyik, hogy le tudnának-e fizetni, hogy ne Te legyél az első?

Nem, mert egyrészt én is egy picit maximalista vagyok, másrészt imádom versenyezni, s az egészet úgy fogom fel, mintha csak edzenék.

És az utolsó kérdésem, mivel gyógyszereket szedsz, a doppingvizsgálatok téged hogyan érintenek?

Mindig átvizsgálják a gyógyszereimet, amiket egy orvosi igazolással kell bizonyítanom, hogy tényleg csak a betegségem miatt veszem be, nem pedig teljesítménynövelésre!- mondja mosolyogva az országos jó tanuló, jó sportoló.

Oroszi Viktória

A jövő bajnokai

Ez a srác ARANYAT ér!

Novák Balázs

Mindannyian tudjuk, hogy Novák Balázs iskolánk sikeres élsportolója. Nagyszerű teniszező. A korosztályos rangsorban a 18 évesek között az 1., a felnőtt ranglistán pedig a 14. helyet foglalja el. 3 éve tagja a Magyar Teniszválogatottnak, és képviseli hazánkat az Európa-bajnokságokon. Eredményeit sorolhatnánk, de én arra is kíváncsi lennék, hogyan kezdődött.

Hány éves korodban kezdtél el teniszezni?

8 éves koromban apa hatására kezdtem el játszani.

Már akkor célod volt a siker vagy csak a játék tetszett?

Először csak a játék tetszett, de később már komolyabban kezdtem foglalkozni vele.

Emlékszel még az első győzelmedre? Milyen érzés volt?

Mezőberényben arattam az első győzelmemet. Hogy milyen érzés volt? Leírhatatlan, egyszerűen fantasztikus. Nagyon büszke voltam magamra.

Azt nem csodálom! Azóta már rengeteg versenyen játszottál, és külföldön is jártál. Hogyan zajlik egy ilyen utazás?

Általában apa kíséri a hazai és a külföldi versenyekre is. Az utazás előtt lefoglaljuk a szállást, és egy nappal a verseny kezdete előtt már ott vagyunk. Megkeressük a teniszpályát, és keresünk 1-2 edzőpartnert, hogy bemelegedjek a meccsre.

Merre jártál már eddig?

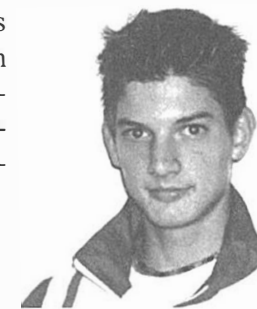
Voltam már Franciaországban, Oroszországban, Olaszországban, Belgiumban, Szlovákiában, Csehországban, Svájcban, Ausztriában és kétszer Portugáliában.

Melyik volt számodra a legemlékezetesebb meccs? Miért?

Tavaly Balatonbogláron a 3. helyezést értem el úgy, hogy megvertem a 23 éves, ranglista ötödik, Davis Kupa-játékost Tátár Zsoltot. A meccs 4 órás volt, a döntő szett végeredménye pedig 6:2 lett. A másik pedig az idei keszthelyi 18 éves korosztályos országos bajnokság, ahol 1. lettem.

Ez nagyon nagy teljesítmény! Ezekhez a sikerekhez biztos kemény edzésekre van szükség. Naponta hány órát töltesz a teniszpályán?

Napi 3-4 órát szoktam edzeni, ami magába foglalja még az úszást, futást és konditerembe is járok.

Emellett hogy megy a tanulás?

Nehezen, mivel sulis után edzésre megyek, tanulni mindig csak este tudok. Csütörtöktől szombatig pedig Budapesten vagyok a válogatott tenisziskolában.

Úgy látom, nincs sok szabadidőd.

Nem igazán. Ha van, akkor viszont szeretek olvasni, tévét nézni, számítógépezni. Szeretnék még megtanulni gyorsírni és gitározni.

Van példaképed?

Igen. Roger Federer, Nalhbadian és Pete Sampras, bár ő már nem játszik.

Mik a terveid a jövőre nézve?

Lehet, hogy a gimi befejezése után a tenisz fog a középpontba kerülni, mert a céloom az, hogy egyszer bekerüljek a világ száz legjobb teniszezője közé. Tanulni pedig Spanyolországban szeretnék.

Novák Balázs legjobb eredményei 2003

1. Felnőtt I. osztályú verseny; Budapest 2003. január, 1. hely
2. Országos fedettpályás bajnokság, Hódmezővásárhely 2003. január, 1. hely
3. Felnőtt II. osztályú verseny, Budapest 2003 január, 1. hely
4. (ETA) Nemzetközi korosztályos verseny, Csehország 2003. március, negyedöntő
5. (ETA) Nemzetközi korosztályos verseny, Szlovákia 2003. március, negyedöntő
6. Korosztályos nemzetközi verseny, Belgium 2003. április, 3. hely
7. Korosztályos nemzetközi verseny, Belgium 2003. április, negyedöntő
8. Felnőtt I. osztályú verseny, Budapest 2003. május, 3. hely
9. Korosztályos Vidékbajnokság, Balatonboglár 2003. június, csapat 1. hely, páros 1. hely, egyéni 2. hely
10. Korosztályos nemzetközi verseny, Százhalombatta 2003. július, negyedöntő
11. Korosztályos nemzetközi verseny, Prága 2003. július, 3. hely
12. Korosztályos hazai verseny, Szombathely 2003. július, 1. hely
13. Korosztályos országos bajnokság, Nyíregyháza 2003. augusztus, 3. hely
14. 1. (ETA) Korosztályos nemzetközi bajnokság, Portugália 2003. szeptember, 1. hely
15. 2. (ETA) Korosztályos nemzetközi bajnokság, Portugália 2003. szeptember, 1. hely
16. Kiemelt hazai korosztályos bajnokság, Nyíregyháza 2003. október, 1. hely
17. Budapest korosztályos Nestlé kupa, 2003. december, 1. hely

Novák Balázs legjobb eredményei 2004

1. 18 éves korosztályos OB fedettpálya, Keszthely 2004. január, 3. hely
2. Felnőtt Vidékbajnokság, Zalaegerszeg 2004. február, negyedöntő
3. Felnőtt Fedettpályás OB, Budapest 2004. március, negyedöntő
4. Korosztályos Vidékbajnokság, Szeged 2004. június, 1. hely, (egyéni, csapat)

5. Nemzetközi korosztályos verseny 1. kategória, Budapest 2004. június, nyolcaddöntő
6. Felnőtt szabadtéri OB, Budapest 2004. július, negyedöntő
7. Felnőtt szabadtéri Vidékbajnokság, Zalaegerszeg 2004. július, negyedöntő
8. Felnőtt 500eFt Férfi 1. osztályú verseny, Balatonboglár 2004. augusztus, 3. hely
9. Korosztályos Európabajnokság 2004. augusztus, Franciaország
10. (ITF) Nemzetközi korosztályos verseny, Budapest 2004. szeptember, 3. hely
11. 18 éves korosztályos OB, Budapest 2004. október, páros 1. hely, csapat 2. hely, egyéni 2. hely
12. Felnőtt 1. osztályú verseny, Budapest 2004. november, 1. hely

Székely Andrea

Egy pályafutás kezdete

Sipos Tamás

Iskolánk mindig is nevezetes volt kimagasló teljesítményt elérő növendékeiről. Közéjük tartozik a 17 éves Sipos Tamás is, aki tehetségének köszönhetően a legfiatalabb NB1-es focisták közé tartozik.

- Mikor kezdted el komolyan foglalkozni a focival?

1997-ben kezdtem el az edzéseket, de csak 2-3 éve fordult komolyra a dolog.

- Mi volt az első ajánlat, amit kaptál?

Tavaly májusban, Angliába hívtak ki próbajátékot játszani, és ott ajánlottak fel egy szerződést.

- Hivatásszerűen szeretnél foglalkozni a futballal?

Mindenképpen, de persze a tanulmányaimat is folytatni szeretném.

- Hallottam, hogy szó volt arról is, hogy leszerződsz a Fradihoz, de végül nemet mondtál, miért?

Annak ellenére, hogy nagyon megörültem a lehetőségnek, semmiféleképpen nem szeretném magam lekötötni.

- Ezek szerint ők hosszútávra gondolkodtak?

Igen, kétéves szerződést ajánlottak, és eléggé megdöbbenek, amikor nemet mondtam, de ez még nem végleges, később akár bármi megtörténhet.

- Mennyire ragaszkodsz Nyíregyházához?

Egyelőre nagyon, mivel innen több lehetőségem van kijutni külföldre, viszont ha megkapnám azt az ajánlatot, amire várok, akkor egy percet sem haboznék.

- Gondolom, a családod is nagyon büszke rád?

Természetesen. Legfőképpen a nagymamám, aki minden újságcikket összegyűjtött rólam.

- Mennyire fontos a szüleid segítsége?

Nagyon. Mivel még nem vagyok 18 éves, nem írhatok alá semmit, és így az édesapám képviseli az érdekeimet. Ez mindenképp egy családi vállalkozás.

- Egyelőre tehát ő a menedzsered?

Igen, de anyukámnak is sokat köszönhetek, például, ha nincsenek edzéseim, ő gondoskodik arról, hogy formában maradjak.

- Ha már itt tartunk, kik egyengetik még a pályádat?

Fiatalabb koromban Neoman Gábor volt a nevelőedzőm, most pedig az ötszörös világbajnok válogatott, Détári Lajos segít a felkészülésben.

- Ez az életmód bizonyára nagyon megterhelő, használtok valamilyen szert, hogy munkabíróbbak legyetek?

Semmit, csakis a szükséges vitaminokat, amik télen a legfontosabbak, hiszen ilyenkor még mínuszban is szabadtéren edzünk.

- És hogy tudod összeegyeztetni a tanulással a sportot?

Nehezen, idén megkaptam a jogosultségomat a magántanulói státuszra, anélkül nem is menne.

- Milyen gyakran van edzésed?

Mostanában naponta kétszer, hétvégén meg meccset játszunk.

- A magánéletre milyen kihatással van ez az életmód?

Vegyes, nagyon sok baráttra tettem szert a csapaton belül, viszont azon kívül elég kevés idő jut az osztálytársakra, barátokra.

- Néha nem érzed úgy, hogy jobb lenne az egészet abbahagyni, és úgy élni, mint a korodbeliek?

Három évvel ezelőtt még voltak kétségeim, de most már egyáltalán nincsenek. Lehet, hogy nincs annyi időm szórakozni járni, vagy csak lógni a haverokkal, de biztos vagyok benne, hogy ez a sok megvonás később majd meghozza a gyümölcsét.

- Mekkora szerepet játszik a tehetség ebben a sportágban?

Úgy fogalmaznék, hogy 60% akarat és 40% tehetség.

- Hogy állsz a nyelvvizsgákkal?

Azokon még dolgozom, jelenleg egy középfokú angol 'A'-típusú nyelvvizsgám van.

Nos köszönöm, hogy készségesen választottál a kérdéseimre, és remélem, hogy pár éven belül már egy neves újságban olvashatunk rólad.

Ráskó Eszter

Szikszi Tamás

A most negyedikés kézilabdás fiú már majdnem mindent elért a kézilabda területén, amit egy serdülő elérhet, hiszen játszott a serdülő csapatban, az ifiben. Nagyon sok megyei és országos helyezést sikerült begyűjtenie csapatával.

Hogyan választottad a kézilabdát?

Kis bemes voltam, amikor a sorversenyek szüneteiben nézegettem a nagyokat, amint dobálják az akkor még nagynak mondható kézilabdát. Nagyon tetszett, hogy mindig sikerült beletalálniuk a

kapuba, s gondoltam, majd nekem is sikerülni fog, majd, ha egyszer a pályán leszek, így aztán beiratkoztam az edzésekre.

A ZIG-be már célirányosan jöttél?

Igen, nagyon sokat hallottam a kézilabdacsapatról, nem szerettem volna abbahagyni az általános iskola után a játékot, nagyon reménykedtem abban, hogy felvesznek, és folytathatom majd az edzéseket.

Milyenek (voltak) az edzések?

Az első évben nagyon hajtottam, hogy bekerüljek a kezdő csapatba, ez sikerült, nemcsak csapattag lettem, hanem a serdülőknél is játszottam. Sőt még az akkori tanévben bekerültünk az országos döntőbe. Az első két év kemény volt számomra, hiszen a nagyobbak ösztönöztek arra, hogy „harcoljunk” a helyünkért. Most már inkább a tanulásra koncentrálok, azért még mindig kellemes edzésekre járni, habár a csapatunk, azóta kicserélődött.

Hogyan osztod be az idődet, hogy a tanulás és a kézilabda megférjen egymás mellett?

Ez elég nehéz, de meg kell próbálni. Sokan abba a hibába esnek, hogy a sportot a tanulás fölé rendelik, azért én megpróbálom az arany középutat járni, de ez nem mindig sikerül. Meg kell tanulni szelektálni, hogy mi is fontos számunkra, így lehetséges jobban tanulni. Sportolni csak az kezdjen el, aki a kettőt össze tudja egyeztetni.

A sok edzés nem megy a család, barátok rovására?

Néha érzem, hogy több időt kellene velük töltenem, azért a lehető legjobbat megpróbálom kihozni. Sokszor fáj a szívem, hogy a család megy valamilyen közös programra, én pedig gömnyedek a könyvek felett, mert pl. meccsen voltunk szombaton, így vasárnap kell megtanulni, azért amint lehet, bepótolom ezen elmulasztott alkalmakat.

Mivel sportolsz és vékony vagy, te elítéled a kövér embereket?

Szerintem kétfajta kövérség van, az egyik az, amikor valaki állandóan chipset és kolát eszik-iszik egész nap, s panaszkodik, hogy így néznek ki, de közben semmit nem tesz, ez nekem nem szimpatikus. Viszont vannak azok, akik valamilyen hormonális vagy egyéb problémájuk miatt nem tudnak lefogyni, őket nem ítélem el.

Mi a véleményed a doppingszerekről?

Ez elég nehéz dolog, hiszen amikor én is beteg vagyok, akkor mindig megbeszélem az orvosommal, hogy ne olyan gyógyszert szedjek, ami rajta van a tiltott listán. Egyébként elég meredek dolog, habár nekem még szerencsére nem volt dolgom ilyen jellegű szerekkel, soha nem próbálnám ki használatukat.

Hova szeretnél menni továbbtanulni?

Nagyon szeretnék Debrecenben egyetemre járni, mert nagyon sok ismerősöm van itt, bár Budapestet is megjelölöm, s ha oda vesznek fel, és később nem tetszik, akkor átjelentkezem a hajdú-bihari megyeközpontba. Ha nem jutnék be sehova, akkor pedig valószínűleg munkát fogok vállalni külföldön, hogy a nyelvtudásomat elmélyítsem.

Egy utolsó kérdésem azért még lenne, ha szülő leszel, meg fogod majd a csemetéidtől követelni a sportot?

Szeretném, ha sportolnának, de nem minden áron, az én szüleim is inkább a tanulást várják el tőlem, de gondolom, büszkék azért a sporteredményeimre -válaszolja az éppen edzésre siető Sziki.

Oroszi Viktória

Laci bácsi túrái

Ki is az a Laci bácsi?! Radnai László iskolánk angol szakos tanára. Akiket tanít, azok tudják, hogy minden évben szervez túrát.

Lehet az gyalog- vagy biciklitúra, a diákok mindig lelkesen jelentkeznek. A kialakult „állandó” társaságba Laci bácsi mindig igyekszik új tagokat bevonni.

Milyenek ezek a túrák?! Legfőbbképpen jó hangulatúak és barátságos légkörűek. Voltunk mi már hegyet mászni, és Nyiregy' környéki biciklikörúton is.

Mindkét túrának megvan a sajátos előnye és hátránya. Akik szeretnek gyalogolni, azokkal együtt elutazunk egy kiindulóhelyig, ami 2003 tavaszán a Bükk hegység volt, és aztán bebarangoltuk a környék látványosságait. Hegyen-völgyön-réten át vezet általában (ilyenkor) az utunk. Sajnos csak ritkán tartunk pihenőt a 16-18 km-es táv alatt, de akkor is csak azért, hogy egy-két kullancsot távolítson el belőlünk Laci bácsi. A táj szépsége és a rengeteg látnivaló azonban kárpótolja a sok fáradságot.

2004 májusában nemcsak egyszerű biciklitúrán vettünk részt, hanem tanulmányi körút is volt. Az iskola épülete előtt volt reggel a gyülekező, aztán elindultunk utunkra. A sóstói fák árnyai alatt angol tudásunkat bővítettük azzal, hogy megta-

nultuk a bicikli részeit. Minden pihenő alkalmával okosabbak lettünk, az áthaladó bokortanyák nevét már angolul is tudtuk. A nap végére, hogy a szörnyű forróság okozta hőséget csillapítsuk, fagyizni is megálltunk. Könnyen, de mégis hatásosan tanultunk, hiszen a jó kedélyű hangulatban az agyunk is jobban fogott.

Azt nem tudom, ki és miért szereti ezeket a túrákat, de tény: mindenki számára maradandó élmény. A túrák során egy-egy cukrászda mindig útba esik, és a nap végére kellemes fáradtság önti el testünket.

A rengeteg élmény és közös sztori későbbiekben az angolórákon is felbukkan, és akkor legalább 1-2 percre ismét kizökkenünk az iskolai élet monoton mindennapjaiból.

Gyüre Valéria Andrea

Mellékletek

Iskolánk dolgozóinak névsora

Szurdokpüspöki

1. Holecz Béláné
2. Holecz Zsolt
3. Ládeczki András
4. Pintér Józsefné
5. Sági Lajosné
6. Szinyei Bertalanné
7. Tóth Istvánné
8. Tóth Márton

Iskola

1. Bábolnai Péterné
2. Bacskai Istvánné
3. Bádonyi Lászlóné
4. Bálintné Timkó Mária
5. Balogh András
6. Balogh Andrásné
7. Balogh Jánosné
8. Bánszki Istvánné
9. Csányiné Tóth Erika
10. Deák Józsefné
11. Dózsa Józsefné
12. Fazekas Árpádné
13. Gale Vivian Tomlinson

14. Gégény Béláné
15. Gellér Istvánné
16. Gergely Józsefné
17. Juhász Attila
18. Juhász József
19. Kakuk László
20. Kastyák Gyula
21. Kollár Ildikó
22. Kovács F. Andrásné
23. Kozák Mihály
24. Lukács Miklósné
25. Márton Jánosné
26. Oláh Andrásné
27. Plajos Andrásné
28. Pálóczi Sándor
29. Papp Erzsébet
30. Ranyhóczki Györgyné
31. Sedlák Jánosné
32. Simon Lajosné
33. Szilágyi Lászlóné
34. Tálás Györgyné
35. Tirol Józsefné
36. Tóthné Szalontai Erzsébet
37. Varga Tiborné
38. Veres Jánosné
39. Veresné Szabó Zsuzsa
40. Volenszki Péterné

A 2004/2005-ös tanév ballagó diákjai

XII. A osztály

Osztályfőnök: Erdei Anikó

Angel Dominica Bakti Tamás Bársony Szilvia Benedek Péter Bódi László

Bodnár Adrienn Bodnár Alexandra Brátán György Czirják Tamás Ekler Beatrix

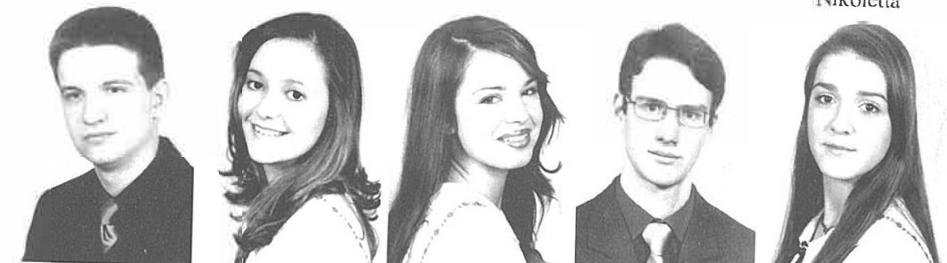
Hajling Dóra Hanufer Edit Hederman Andrea Kaczári Ágnes Kiss Alexandra

Kiss Zsófia Kostyánszki Attila Kovács Viktor Kürbely Orsolya Lényu Klára

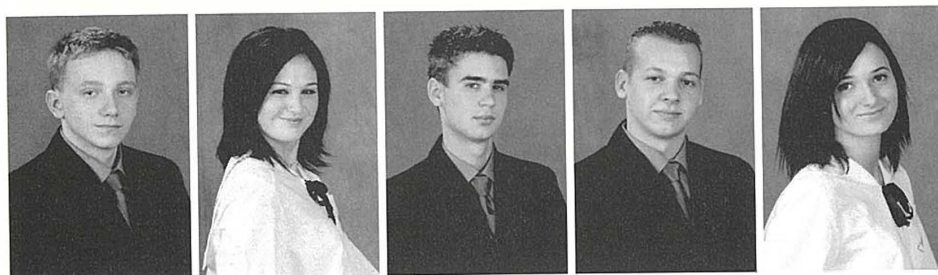
Nagy Ferenc Nagy László Petlyánszki Gábor Pocsai Titanilla Pózer Gyöngyi
Nikoletta

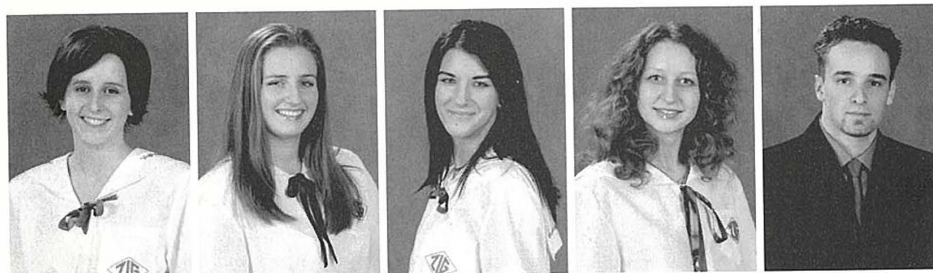
Sárady Balázs
Béla Sváner Orsolya Szaszala Viktória Zöldesi Andor Zuró Éva

XII. B osztály

Osztályfőnök: Takácsné Fazekas Julianna

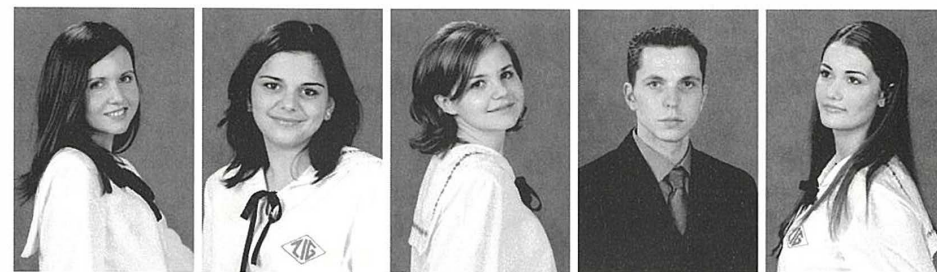
Ács Tamás Bojtor Katalin Czomba Gábor Erni Gábor Fehér Beáta Ágnes

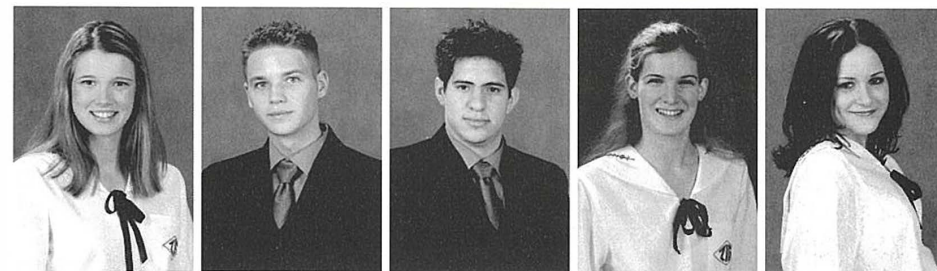
Fülöp Katalin Ágnes Gál Zsuzsanna Gombos Virág Erzsébet Horváth Zsuzsanna Huszti György

Járdán Máté Kádár Emese Noémi Kormos Judit Kozma Viktória Lendvai Attila

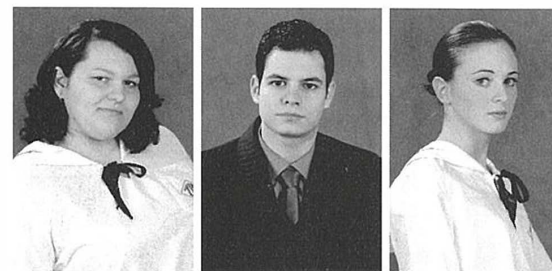
Ling Anita Mizsik Dóra Nagy Adrienn Nagy Gábor Nagymarczi Zsófia

Novák Viktória Plangár János Póka István Pokoraczki Ágnes Répási Eszter

Szakács István Székely Anett Tislér Violetta Tógyer Melinda Tóth Dóra

Urbán Edit Vas Dániel Márton Veress Janka

XII. C osztály

Osztályfőnök: Szerényi Róbert

Alexa Barbara Ambrusz Renáta Balázsi Mariann Budai Mónika Csapó Dóra

Ésik Zsófia Fábíán Renáta Éva Fekete Katalin Feksz Gergely Györke Péter

Gyüre Valéria
Andrea Harsányi Tamás Heinrich Adrienn Hermann Zsófia Huszár Dóra
Borbála

Imre Zsuzsanna Jáger Melinda Jüttner András Kelemen Zoltán Kolozsi Gábor

Koppányi Emese Körtvélyfáy Eszter Lőrincz Klára Molnár Tamás Nagy Erika

Német Ágnes Oláh András Padla Zsófia Pásztor Adrienn Pomichal Ildikó

Schubert Julia Spiró Tamás Stahorszki Soma Vetter Sabine

XII. D osztály

Osztályfőnök: Siető Andrea

Berez Péter Daradics Anita Egri Kiss Dávid Márk Fodor Marianna Gál János Tamás

Gárdonyi Edina Gubán Sándor Horváth Fruzsina Kacsala Ákos Kantár Adrienn

Király Szilvia Koi Endre Lipcsei Imre András Liskány Viktória Makai Nóra

Merza Katalin Nagy Boglárka Nagy Zsuzsa Orosi Gabriella Papp Krisztina

Sallai Enikő Sebők Péter Sivadó Roland Soós Judit Szabolcsi Ágnes

Szabolcsi Nóra Szabó Zsuzsanna Szűcs András Béla Takács Zoltán Tóth Enikő

Tóth Gábor Veres Anita Zomborszki Nóra

XII. E osztály

Osztályfőnök:
Siklódi-Baglyos Beáta

Bagdi Attila

Bagdi Petra

Battyányi
Bernadett

Bodnár Evelin
Vivien

Bogár Zsuzsa

Bondor Viktória

Cseke László

Décsi Zoltán

Dojcsák Dóra

Dublinszki Pál

Garami Zsolt

Girus Enikő

Gombos Péter

Győrfi Gabriella

Horváth Csilla

Horváth Zsuzsa
Éva

Huszti Marcell
László

Karakó Péter Zsolt

Kaszás Orsolya

Kiss Anita

Kovács Adrienn

Kovács Gergő

Kovács Nóra

Kósa Gergely

Kővári Zoltán

Lőkös Kitti

Mokánszki Edina

Nagy Sándor

Németh Anita

Paulusz Nikoletta

Sipeki Xénia
Zsanett

Szanyi Katalin

Szathmáry
Nikoletta

Szikszai Tamás

Tóth Gabriella

Tóth Tamás

Újlaki Ágnes

Vida Nikoletta

A 2004/2005-es tanév tantestülete

Ülő sor balról jobbra:

Bán Annamária, Boros Krisztina, Eszenyi Viktória, Sárga Tamás, Balázs Lászlóné, Pintér Miklós, Huszárné Kádár Ibolya, Pankotayné Szarvadi Katalin, David Sallai, Takácsné Fazekas Julianna, Fábriné Estók Ágnes, Bajdik Gabriella, Siető Andrea, Máté Tóth Attila

Második sor balról jobbra:

Siklódi-Baglyos Beáta, Szabóné Kovács Gyöngyi, Baloghné Tilki Tünde, Dr. Farkas Károlyné, Törös Erika, Gergelyné Pivarnyik Rita, Balogh Károlyné, Szijártó Józsefné, Bartha Dénesné, Hrotkó Anna, Dr. Antal Attiláné, Dr. Hegedűsné Sziklai Marianna, Dr. Csapóné Kovács Erzsébet, Makayné dr. Csürke Katalin, Garamvölgyiné Ács Mária, Jakab Istvánné, Dr. Bileczné Halász Annamária

Harmadik sor balról jobbra:

Dr. Szilágyi László, Hlavnya Emese, Bierwarth Linda, Dr. Mándy Tihamér, Nagy Andrea, Deme Anna, Gönczy Ágnes, Bakajszs Ivett, Kovácsné Győri Gabriella, Dr. Onderné Szilágyi Tímea, Martinovszkyné Kondrák Margit, Dr. Jánosiné Juhász Katalin, Tisza Zsuzsanna, Móriczné Meggyesi Éva, Varga Ildikó, Hegedűsné Bihari Ágnes

Negyedik sor balról jobbra:

Soós Noémi, Pocsai Péter, Ottohál László, Vasenszky László, Radnai László, Szerényi Róbert, Figuláné Chriszt Gabriella, Törkölyné Szabó Zsuzsanna, Erdei Anikó, Takácsné Galatóczky Rita, Kobzos István, Kántor Attila, Garai Miklós, Bartha Dénes, Németh Gyula

Hiányzók:

Bihariné Vas Adrienn, Borbélyné Jeles Ágnes, Homoródi Éva, Horváth Jánosné, Kántorné Homolai Krisztina, Dr. Onder Csaba, Dr. Szabó Antalné, Szilágyi Beáta, Tanka Henriett

A 2004/2005-ös tanév osztályképei

9. A osztály

Osztályfőnök: Dr. Onderné Szilágyi Tímea

Felső sor:

Gődény Jonatán, Suda Richárd, Deák Gábor, Projkó Attila, Tóth Péter, Projkó Zoltán, Deményfalvi Péter, Angel Cintia, Gerzon Rita, Maczkó Csaba, Pethe Miklós, Olvasztó Dóra, Katona Adrienn

Középső sor:

Barnicskó Annamária, Tóth Júlia, Balogh Zita, Truckó Zsuzsa, Herczku Dóra, Mészáros Andrea, Ágoston Nóra, Mile Annamária, Tirpák Dóra, Benedek Sándor, Gonda Márta, Kovács Henriett

Alsó sor:

Csernyi Mariann, Legány Alexandra, Veress János, Lakatos Dániel, Tomasovszky Tímea, Riczu Alexandra, Dr. Onderné Szilágyi Tímea osztályfőnök, Vasas Zsuzsanna, Fazekas Éva, Szabó Dóra

Hiányzók:

Kosztju Zita, Kuknyó Bence, Orosz Zoltán

9. B osztály

Osztályfőnök: Dr. Csapóné Kovács Erzsébet

Felső sor (balról jobbra):

Nagy Dávid, Sajben Dániel, Fekete Patrik, Márton Johanna, Szilágyi Petra, Farkas Eszter, Orosz Emese, Vass Alexandra, Fazekas Boglárka, Varga Annamária, Balogh Renáta, Szakács Vilma, Dajka Fruzsina, Gunyecz Evelin

Középső sor:

Kancsev Alexander, Obbágy Márta, Nagy Nikolett, Karsai Ágnes, Mócsán Ágnes, Falatovics Ádám, Turbucz Tihamér, Nagy Zsófia, Fekete István, Felföldi Enikő, Bagi Ádám, Kovács Robertina, Petrikovics Dóra

Alsó sor:

Imri László, Kovács Zsombor, Szegedi Zoltán, Töröcsik Márton, Dr. Csapóné Kovács Erzsébet osztályfőnök, Kozma Panna, Erdei Odett, Reményi Boglárka, Riskó György, Kiss Gergő

9. C osztály

Osztályfőnök: Bajdik Gabriella

Felső sor:

Virágh Nikolett, Csáki Annamária, Bíró Bernadett, Ceglédi Ingrid, Polyák Réka, Éles Katalin, Takács István, Tóth Gábor, Fekete-Kinga, Dohy Beatrix, Szabó Erika, Nagy Judit

Középső sor:

Kulcsár Krisztina, Madzin Kitti, Sinka Nikolett, Tóth Dóra, Benke Renáta, Tóth Kinga, Kocsis Ivett, Boros Henrietta, Kovács Katalin, Mészáros Mária, Tóth Enikő

Alsó sor:

Herdinai Ádám, Boros Gábor, Hora Flórián, Molnár Vidor, Miló Attila, Novák István, Bajdik Gabriella osztályfőnök, Szalma Elek, Borbély Zoltán, Hora Adriana, Tóth Judit, Varga Zsuzsanna

Hiányzó:

Fazekas Mária

9. D osztály

Osztályfőnök: Martinovszkyné Kondrák Margit

Felső sor:

Dobos Réka, Mányik Edit, Pozsony Szandra, Aradi Diána, Teremi Zsuzsanna, Bakti Viktória, Polyák Petra, Papp Zsófia, Sipos Zsófia, Magyar Sára, Máté Tünde, Galambos Attila, Szugyiczki László, Lipcsei Dávid

Középső sor:

Gödény Ráhel, Hajdu Boglárka, Ambrusz Nikolett, Kálmán Zsófia, Gyetkó Zsuzsanna, Orosz Emese, Krámos Nóra, Pásztor Boglárka, Leövey Gergely, Egri Tamás, Ekler Donát, Sebi István

Alsó sor:

Zöldesi Ádám, Nagy Nándor, Görömbei Adolf, Váradi Zoltán, Csapó Gábor, Martinovszkyné Kondrák Margit osztályfőnök, Vajda Bence, Gordán Gyula, Eszenyi Tibor, Zilahi Dávid, Kis Attila, Kiss Róbert

Hiányzó:

Császár Eszter

9. E osztály

Osztályfőnök: Soós Noémi

Felső sor:

Ortutay Péter, Tóth Viktória, Fehér Imola, Lenyu Anna, Tóth Evelin, Málnási Éva, Szabolcsi Nikoletta, Sztankovics Andrea, Szepesi Zsuzsa, Feri Diana, Stahorszki Márta, Katona Márk

Középső sor:

Ferencz Péter, Tóth Balázs, Orosz Gábor, Nagy Szabolcs, Délceg Máté, Varga Valter, Nagy Adrienn, Molnár Réka, Kiss Fanni, Vattamány Ilona, Aradi Ágnes, Bécsi Kitti, Gál Kristóf

Alsó sor:

Halmi László, Pokoraczki Ádám, Szabó Dávid, Sipeki Attila, Procz Tamás, Ferencz Dávid, Soós Noémi osztályfőnök, Demendi Tünde, Kiss Ágnes, Zajác Mónika, Andrejkovics Zita, Mogyorósi Bálint, Seres Richárd

10. A osztály

Osztályfőnök: Garai Miklós

Felső sor:

Novák Balázs, Pokoraczki Péter, Baranyai Attila, Losonczi Gábor, Kovács Bence, Sipos Tamás, Vajda Máté, Ormos Péter, Pap Renáta, Oláh Nikoletta

Középső sor:

Kolozsy Andrea, Adorján Réka, Sződényi Katinka, Huszti Ágnes, Nedeczky Lilla, Nagy István, Tóth Zsuzsa, Zajác Dorina, Csorbák Rita, Cseh Nikoletta

Alsó sor:

Garai Miklós osztályfőnök, Szakács Attila, Sotkó Balázs, Kurucz Gergő, Ráskó Eszter, Székely János, Fekó Dia, Pék Szilvia, Kádár Beáta, Ács Enikő

Hiányzók:

Szécsényi Noémi, Holdas Nóra, Donka Lili, Papp Lia, Görömbei Vilmos

10. B osztály

Osztályfőnök: Sárga Tamás

Felső sor:

Balogh Róbert, Petruska Péter, Csáki Réka, Vági Balázs, Nagy Zoltán, Vinciczki Gergő, Kurucz Fruzsina, Lepeták Zsolt, Nagygyőri Virág, Kerek Lilla, Pethe László

Középső sor:

Baráth Anna, Boros Anita, Oroszi Viktória, Farkas Edina, Imre Csilla, Pócsik Gabriella, Papp Hajnalka, Tóthfalusi Fruzsina, Torma Zsófia, Király Zoltán

Alsó sor:

Fábián Albert, Benedek Márton, Szedlár János, File Zsuzsa, Fodor Melinda, Sárga Tamás osztályfőnök, Hegedüs Enikő, Szugyczki Anett, Kerekes Sarolta, Papp Gabriella, Szalmasági Edit

Hiányzók:

Pék Éva, Lőkös Ágnes, Kató Mariann, Polyák Pálma

10. C osztály

Osztályfőnök: Nemeth Gyula

Felső sor:

Bakti Krisztina, Lakatos Virág, Papp Judit, Herman Balázs, Hegedűs Zsófia, Lakatos János, Szabó Mátyás, Haraszi Gabriella, Böszörményi Bettina, Dajka Vivien, Szkita Krisztina, Kovács Nándor, Szilágyi Diána, Bihari Tamás

Középső sor:

Révész Klára, Nagy Éva, Láda Péter, Kicska Tibor, Ferencz László, Nyicz Judit, Tóth Nikoletta, Kókai Anita, Darabánt Emese, Révész Mária, Tóth Zoltán

Alsó sor:

Varga Judit, Erdős Evelin, Szabó Viktória, Baráth Edit, Baráth Nóra, Nemeth Gyula osztályfőnök, Sipos Zoltán, Lohárt István, Bakk Gábor, Pisák Tibor

10. D osztály

Osztályfőnök: Törkölyné Szabó Zsuzsanna

Felső sor:

Broda István, Oláh Gábor, Nemeth Gábor, Faragó Roland, Jávor Dániel, Jaczkovits Tamás, Garami Tamás, Cseszlai István, Hanusi Gergő, Köteles Anett, Tóth Nikoletta, Tóth Dorottya, Hubicska Adrienn, Koncz Annamária

Középső sor:

Tóbiás Réka, Hrenkó Zsófia, Potornai Máté, Veisz Bettina, Koncz Ildikó, Koncz Ágnes, Ember Nóra, Olajos Szabina, Kocsis Rita, Papp Dóra, Kiss Ingrid, Nagy Noémi, Téglási Eszter, Sallai Nóra

Alsó sor:

Bartos Csilla, Bégányi Ágnes, Piszár Ildikó, Horváth Nóra, Törkölyné Szabó Zsuzsanna osztályfőnök, Jenei Nóra, Karóczkai Adrienn, Takács Tímea, Hársfalvi Adrienn, Aradi Noémi

Hiányzó:

Kojsza Melinda

10. E osztály

Osztályfőnök: Figuláné Chriszt Gabriella

Felső sor:

Legány Gréta, Baráth Ágota, Kovács Réka, Gombás Lilla, Lenyu Gabriella, Lakatos Barnabás, Nagy Anna, Nagy Brigitta, Rácz Judit, Farkas Anikó, Rontó Ádám, Házi Dániel, Kantár István, Kovács Tamás

Középső sor:

Sápi Bence, Tassi Nikoletta, Nagy Tamara, Bodnár Erika, Karakó Ákos, Gyurecska Adrienn, Kalenyák Eszter, Turi Beatrix, Demeter Diána, Póti Krisztina, Tóbiás Rita, Darai Mariann, Szanyi Renáta

Alsó sor:

Pál Péter, Varga Viktor, Balogh Dóra, Párniczky Enikő, Seres Anett, Figuláné Chriszt Gabriella osztályfőnök, Bucskó Daniella, Sziky Erna, Koncsol Katalin, Dobos Zoltán, Citrák Péter, Nádasi Ádám

11. A osztály

Osztályfőnök: Hlavnya Emese

Felső sor:

Gál Ádám, Nyíresák Tamás, Kóthai Zalán, Kovács Ádám, Puskás Csaba, Vaday Tamás, Székely Andrea, Kozma Szilvia, Vinnai Dániel

Középső sor:

Jung Nikoletta, Sárközi Henrietta, Kertész Ildikó, Somogyi Andrea, Kodácsi Roland, Karsai Zsanett, Estók Barbara, Komáromi Dóra, Pekk Csilla, Tóth Gábor, Kulcsár Tibor

Alsó sor:

Takács Ildikó, Koncz Teréz, Szabó Ildikó, Terebesi Gábor, Hlavnya Emese osztályfőnök, Magyar Klára, Kiszely Mariann, Boros Renáta, Németh Diána

Hiányzók:

Lukács Laura, Szokolov Viktor

11. B osztály

Osztályfőnök: Kovácsné Győri Gabriella

Felső sor:

Kocsis Zsolt, Cserép Enikő, Diószegi Beáta, Fekete Noémi, Czimbalmos Anna, Vajda Hedvig, Erdei Krisztina, Horváth Fruzsina, Kiss Emília, Márton Mariann, Márkus Anett, Simon Szabolcs, Kinczel Raimund

Középső sor:

Hudák Renáta, Fercsák Nóra, Kovácsvölgyi Nóra, Morauszki Márta, Mészáros Zsuzsanna, Tátrai Éva, Fazekas Anita, Háda Nikoletta, Csók István, Farkas Ákos

Alsó sor:

Grajczárik Péter, Pápay Balázs, Szabó Tamás, Puskás Miklós, Kovácsné Győri Gabriella osztályfőnök, Szabó Roland, Ladányi László, Mitró Zoltán, Orosz István

11. C osztály

Osztályfőnök: Nagy Andrea

Felső sor:

Bécsi Mária, Torma Kitty, Hadi Anita, Kádár János, Nagy Csaba, Badacsonyi Éva, Szegedi Sándor, Tamás Edina, Kiss Tibor, Stefán Gizella, Berecz Anita

Középső sor:

Kiss Ildikó, Babály Katalin, Pap Zoltán, Fehértói Tünde, Lőrincz Nóra, Győri Ágnes, Mező Annamária, Móricz Nikoletta, Szabó Henriett, Hevesi Fruzsina

Alsó sor:

Bán Anikó, Töviskes Mária, Szabó Nikoletta, Hibály Mónika, Nagy Andrea osztályfőnök, Balogh Eleonóra, Paragh Anita, Péter Edina, Gergely Dóra, Villás Anetta

Hiányzók:

Szerencsi Szabolcs, Gere Dávid, Tiba Valéria, Miterkó Pál

11. D osztály

Osztályfőnök: Bakajsa Ivett

Felső sor:

Kiss Eszter, Kemény Kinga, Nagy Anita, Babély János, Mándy Eduárd, Kiss Krisztián, Tóth István, Varga Imre, Tar János, Baksa Dóra, Tóth Adrián

Középső sor:

Kiss Zita, Rác Anita, Ottmár Judit, Szöllősi Andrea, Molnár Brigitta, Orosz Andrea, Nagy Ibolya, Oláh Andrea, Szikora Ágnes, Szuhács Dóra, Varga Nóra, Varga Gergő

Alsó sor:

Tóth Tamás, Katona Edina, Gergely Edina, Csizmarik Dóra, Batári Ágnes, Bakajsa Ivett osztályfőnök, Nyíró Nikolett, Budai Marianna, Gacs Gábor Gergely, Deák Tamás

Hiányzók:

Sási Bettina, Hankószky Ilona

11. E osztály

Osztályfőnök: Hrotkó Anna

Felső sor:

Balogh Gergely, Kozics Dóra, Szanyi Réka, Tóth Andrea, Kukucska Tamás, Karaffa Ákos, Herczeg Dávid, Hajdú Csaba, Czilike Nikoletta, Ignác Nóra, Piros Petra

Középső sor:

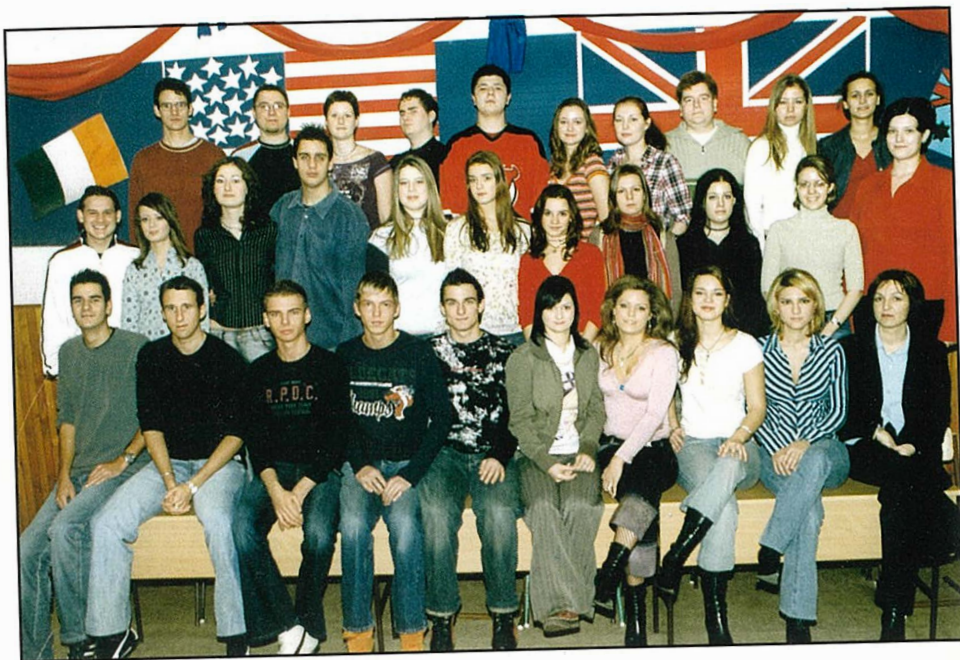
Baranyi Gábor Benő, Obbágy László, Fodor Zsanett, Pócs Nikoletta, Kovács Beáta, Novák Dóra, Farkas Csilla, Bíró Brigitta, Faragó Regina

Alsó sor:

Jáger Angéla, Dózsa Éva, Sárai Csilla, Hrotkó Anna osztályfőnök, Fekete Viktória, Nagy Judit, Czvik Laura, Róka Emese, Lippai Zsófia Lili, Csernyánszky Brigitta, Gráf Orsolya

Hiányzók:

File Brigitta, Vinnai Rita, Kállai Dóra, Sereghy Ádám

12. A osztály

Osztályfőnök: Erdei Anikó

Felső sor:

Zöldesi Andor, Kovács Viktor, Kiss Zsófia, Petlyánszki Gábor, Bódi László, Sváner Orsolya, Hederman Andrea, Benedek Péter, Angel Dominika, Ekler Beatrix

Középső sor:

(Kodácsi Roland), Pózer Nikoletta, Bodnár Adrienn, Nagy László, Kaczári Ágnes, Zuró Éva, Pocsai Titanilla, Bodnár Alexandra, Hanufer Edit, Hajling Dóra, Kurbely Orsolya

Alsó sor:

Czirják Tamás, Kostyánszki Attila, Bakti Tamás, Brátán György, Nagy Ferenc, Bársony Szilvia, Kiss Alexandra, Szaszala Viktória, Lenyu Klára, Erdei Anikó osztályfőnök

Hiányzó:

Sárady Balázs

12. B osztály

Osztályfőnök: Takácsné Fazekas Julianna

Felső sor:

Ács Tamás, Nagy Gábor, Erni Gábor, Lendvai Attila, Czomba Gábor, Járdán Máté, Vass Dániel Márton, Plangár János, Szakács István, Póka István

Középső sor:

Fülöp Kata Ágnes, Gombos Virág Erzsébet, Nagy Adrienn, Horváth Zsuzsanna, Gál Zsuzsanna, Tógyer Melinda, Veress Janka, Mizsik Dóra, Kormos Judit, Székely Anett, Tóth Dóra, Urbán Edit

Alsó sor:

Fehér Beáta Ágnes, Ling Anita, Tislér Violetta, Takácsné Fazekas Julianna osztályfőnök, Huszti György, Pokoraczki Ágnes, Nagymarczi Zsófia, Kádár Emese Noémi, Répási Eszter

Hiányzó:

Bojtor Katalin, Kozma Viktória, Novák Viktória

12. C osztály

Osztályfőnök: Szerényi Róbert

Felső sor:

Ésik Zsófia, Balácsi Mariann, Padla Zsófia, Lőrincz Klára, Csapó Dóra, Vetter Sabine, Spiró Tamás, Jüttner András, Györke Péter, Stahorszki Soma, Ambrusz Renáta

Középső sor:

Jáger Melinda, Németh Ágnes, Heinrich Adrienn, Nagy Erika, Hermann Zsófia, Fábíán Petra Éva, Budai Mónika, Körtvélyfáy Eszter, Pomichal Ildikó, Imre Zsuzsanna, Huszár Dóra, Fekete Katalin

Alsó sor:

Kolozsi Gábor, Kelemen Zoltán, Molnár Tamás, Harsányi Tamás, Alexa Barbara, Szerényi Róbert osztályfőnök, Schubert Júlia, Gyüre Valéria Andrea, Pásztor Adrienn, Fekszí Gergely, Oláh András

12. D osztály

Osztályfőnök: Siető Andrea

Felső sor:

Papp Krisztina, Sallai Enikő, Fodor Mariann, Sebők Péter, Soós Judit, Orosi Gabriella, Király Szilvia, Szabó Zsuzsanna, Merza Katalin, Berecz Péter, Gurbán Sándor

Középső sor:

Egri-Kiss Dávid Márk, Zomborszki Nóra, Daradics Anita, Horváth Fruzsina, Tóth Enikő, Kantár Adrienn, Gárdonyi Edina, Szabolcsi Nóra, Liskány Viktória, Nagy Boglárka, Nagy Zsuzsa, Veres Anita

Alsó sor:

Takács Zoltán, Kacsala Ákos, Lipcsei Imre, Siető Andrea osztályfőnök, Tóth Gábor, Koi Endre, Gál János, Szabolcsi Ágnes, Sivadó Roland

Hiányzók:

Makai Nóra, Szűcs András

12. E osztály

Osztályfőnök: Siklódi-Baglyos Beáta

Felső sor:

Karakó Péter, Garami Zsolt, Gombos Péter, Décsi Zoltán, Battyányi Bernadett, Horváth Csilla, Cseke László, Bagdi Petra, Dublinszki Pál, Kővári Zoltán, Tóth Tamás

Középső sor:

Kovács Gergő, Szanyi Katalin, Lőkös Kitti, Girus Enikő, Mokánszki Edina, Szikszai Tamás, Györfi Gabriella, Bodnár Evelin, Bondor Viktória, Kovács Nóra, Kovács Adrienn, Horváth Zsuzsa, Kiss Anita, Dojcsák Dóra, Kaszás Orsolya

Alsó sor:

Nagy Sándor, Bagdi Attila, Kósa Gergely, Vida Nikoletta, Tóth Gabriella, Sipeki Xénia, Huszti Marcell, Siklódi-Baglyos Beáta osztályfőnök, Szathmári Nikoletta, Paulusz Nikoletta, Németh Anita, Ujlaki Ágnes, Bogár Zsuzsa

12. F osztály

Osztályfőnök: Dr. Szilágyi László

Felső sor:

Révész Zoltán, Murnyák Balázs, Bakó Péter, Dajka Viktor, Meskó László, Petró Béla Dániel, Sipos József, Tóth Levente, Alexa Norbert, Szikszai László, Egri József, Török Tamás

Középső sor:

Nagy György, Juhász Attila, Csóka Éva, Lakatos Adrienn, Szücs Tamara, Békefalvi Kinga, Bacskó Ágnes, Farkas Zsuzsanna, Szabolcsi Katalin Éva, Mészáros Ágnes

Alsó sor:

Horváth Tibor Csaba, Dankó Hajnalka, Kaluha Anikó, Tamás Éva, Kócs Tamara, Horváth Andrea, Mártha Nikoletta, Kazamér Éva, Jécsák Attila

Hiányzók:

Gazsi Péter, Garasos Tímea, Ferenczfői Tamás László, Hegyaljai László

